SORIN NINĂ

Drum mortal spre Tijuana

PAVCON / SCI-FI

Sorin Nină

DRUM MORTAL SPRE TIJUANA

CSF 194

Editura PAVCON
Bucureşti, România, 2022

© 2022, Sorin Nină
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NINĂ, SORIN
Drum mortal spre Tijuana / Sorin Nină. - Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-41-5
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0727.77.80.06
office@pavcon.ro www.pavcon.ro www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustraţie: **vectordesign**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-41-5

Arhanghelii Haosului

CARTEA ÎNTÂI – Drum mortal spre Tijuana

Atenţionare!

Aceasta este o povestire romantică scrisă cu gingăşie despre respect, generozitate, blândeţe, dragoste şi întrajutorare, despre o lume ideală în care valoarea intrinsecă este cu adevărat preţuită.

Dar... pe invers...

Blackout şi amor nebun

Când Jane a dispărut, Pământul se dusese dracului de trei nenorocite de ore. S-a întâmplat aşa cum survin toate rahaturile. Ţi-o trag pe nepusă masă, mai ales când eşti cu pantalonii în vine.

Traversam o perioada mai specială, manifestată printr-o stare generală de durere-n fund faţă de lume şi viaţă.

Tronam pe budă, când o vacă isterică a urlat la TV că s-a luat curentul în toată Europa, cât e ea de mică şi de greţoasă. Cucoana s-a scremut să dea o explicaţie, aşa că a dat vina pe efectul unei bombe: E lansată de ruşii cei perfizi, concretizată printr-un impuls electromagnetic EMP, care a spulberat toată reţeaua electrică împreună cu dispozitivele electronice, ca să-i aducă pe europenii ostili şi islamizaţi înapoi în evul mediu.

După cât de înspăimântată îşi rotea ochii în căpăţână, nu părea genul de ştire falsă, o scorneală menită să crească vânzările la raioanele de alimente într-o zi normală de vară.

Imaginile de la faţa locului şi reacţiile străzii lipseau cu desăvârşire, fiindcă nimeni nu mai putea contacta Europa decât telepatic, ceea ce nu era cazul. Comentatoarea a estimat rece că vor fi necesari 10 ani pentru refacerea reţelelor electrice şi abia după aceea viaţa de acolo s-ar putea reîntoarce la normal.

M-am bucurat din tot sufletul de răul lor, fiindcă sunt o scârbă abjectă care exultă la belelele altora. Fără curent n-ai apă, aşa că mi i-am închipuit ciuciţi pe WC-uri de curte, de-alea cu gaură, prin care îţi poţi admira rahatul strâns cu scremete în decursul timpului. Am ajuns la extaz în momentul în care imaginaţia mi i-a proiectat ştergându-se chinuit la cur cu ditamai cocenii.

Ştiu! Vă aşteptaţi s-o zgudui referitor la situaţie în regrete fâsâite sau să fac pe măicuţa preacucernică, dând-o după cireş că vai, ce ne facem, că acum trebuie să stăm uniţi ca raţa-n pui şi s-o ard optimist pe final, cum că umanitatea va trimfa.

Da’ nu pot, că nu-mi stă în caracter.

Sunt un ticălos între ticăloşi. Fac parte dintr-un grup de indivizi de care e bine să te fereşti în viaţa de zi cu zi, ca să nu ai probleme pe care nici nu ţi le-ai fi imaginat.

În ultimul timp eram nevizitabil, ca un bolnav contagios, iar motivul era simplu şi uşor de înţeles pentru amicii mei mai vechi

sau mai noi. Trăiam într-un soi de reality-show cu premii fabuloase, gen ani de pârnaie, în care eram unica vedetă, iar publicul era destul de select – procurori, judecători, băieţi cu tehnică.

Din dorinţa de a mă bucura de noua mea celebritate şi ca să protejez banda mea de borfaşi, traficanţi si criminali, altfel băieţi valabili şi simţitori, mă cam rupsesem de lume.

Am cercetat pe geam maşina înţesată cu gabori nespălaţi care ascultau de zor prin microfoanele răspândite prin toată casa cum mă exprim eu artistic pe WC. Pentru echipa care mă fila non-stop, în trei schimburi, de vreo opt luni, aveam un mic programel dedicat, cu scremete sfâşietoare, în tonuri grave, care am remarcat că era bine primit de audienţă, fiindcă l-am văzut pe un curcan borând cu ţipete inumane lângă duba de ascultare.

Tot pentru ascultătorii mei preferaţi am dat drumul la o selecţie de muzică trash de mare calitate, care alterna răcnete nearticulate emise de indivizi deranjaţi la cap, cu ritmuri infernale de chitară ce făceau din om zevzec în maximum două melodii.

Străbătut de un soi de premoniţie, am pus în grabă mâna pe telefon şi-am sunat-o pe târfa de Jane, a mai mare haimana de pe Pământ şi jumătatea mea perfectă.

O trimisesem în Columbia cu avionul ca să-şi vadă de frumuseţe şi... la produs. Ea ar fi vrut cu motorul, dar eram grăbit şi un drum de două săptămâni s-ar fi soldat cu minimum patru violuri, iar acum victimele au tendinţa de a reclama astfel de fapte reprobabile la poliţie, aşa că, pentru binele fetei mele, fiind un agresor sexual înnăscut, am ales transportul aerian.

Urma să se întoarcă cu intestinul gros plin de vreo 2-3 kile de marfă pură, că eram în nevoi şi nu ne-ar fi stricat nişte stive substanţiale de cocari, ca să mănânce şi gurile noastre una-alta.

A răspuns cu greu, poate dormea, poate se cordea. Luase deja marfa, ceea ce era cam nasol în condiţiile astea. I-am zis cu blândeţe că e cu putinţă să nu mai putem trăncăni prea curând, iar dacă se întâmplă...

— Vin spre tine, puştoaico!

— Care-i faza? Faci mişto, urâtule?

I-am înţeles frământarea sufletească. Ştiindu-mă, nu i-a venit să creadă că sunt în stare de-un asemenea gest, apoi s-a sensibilizat şi a început să plângă în hohote, ca proasta la chiloţi.

— Nu-s texte, nebuno! Vezi să nu ţi-o tragi cu toată lumea, ia-i pe cei mai buni, dragostea mea! Ştiu că eşti în Bogota, dar

până acolo n-am cum să răzbat. Vezi cum faci să ajungi în câteva zile în Mexic, şi înot dacă e cazul. Ne găsim în T.J.

— Cine-i ăla T.J., că nu-l ştiu? m-a întrebat Jane, care era habarnistă în toate domeniile ce nu includeau cuvântul bere la începutul propoziţiei.

— E Tijuana, în colţul din stânga al Mexicului, cum stai cu faţa la hartă. Chit că eşti tâmpiţică, n-ai cum să-l ratezi. Întrebi oamenii... Fă-ţi veacul pe la cârciuma lui Pedro. Aia din centru, cu o statuie de călăreţ în faţă, albită de rahaţi uscaţi de porumbei.

Am ţinut să vin cu precizări, fiindcă toată suflarea e Pedro pe acolo.

— Păi, vin direct în State, pui mic.

— Nu intra în State, nebuno, că va fi haos şi te termină golanii când te-or vedea cu cracii ăia lungi şi păroşi ca de fotbalist. Stai şi freacă menta pe acolo până vin sau până te-o căsăpi careva.

— Spune-mi, pui mic, totul va fi bine?

— Nu, mămică! Totul va fi oribil.

Ştiu, vorbe frumoase, demne de o păsărică descurajată ca Jane... N-am mai apucat să-i mai spun mare lucru, că blestemăţia de curent s-a întrerupt şi la noi, în jegul ăsta de USA. Am înjurat gros şi am spart o sticlă de gin, de-ăla bun, într-un perete care nu-mi greşise cu nimic.

Pe moment, m-am tulburat.

— Voi fi sub situaţie sau o voi călări ca pe-o iapă blândă şi chioară?

S-a lăsat o tăcere adâncă de-mi auzeam si mişcarea ochilor. Locuiam într-o zonă liniştită, unde nu se întâmplă niciodată vreo chestie. Apoi a început vacarmul. Mai întâi o foială, urmată de un freamăt surd de nemulţumire, care a crescut până la pragul unor vociferări furioase, apoi situaţia a degenerat spre urlete animalice şi focuri de armă.

Deocamdată, tulburarea era firească.

Populaţia începea să pipăie amploarea dezastrului şi reacţiona. Ei aveau senzaţia că lumea se cutremură, când de fapt se prăbuşise cu totul. Începeau cu stupefacţie şi supărare, urma disperarea, iar la final aveau să se potolească şi să lupte ca să se salveze.

Mă învinuiam de toate relele cu putinţă, dar în harababura asta n-aveam niciun merit, ceea ce speram să nu mă coboare în ochii urduroşi ai lumii.

M-am întors pe scaunul de toaletă ca să-mi exprim organic tulburarea şi să termin în forţă ce începusem, apoi să trag pentru ultima oară apa în amintirea vremurilor bune de până acum un sfert de ceas. Acolo, în singurătatea mea de rahat, am eliminat concluziile contradictorii şi am analizat în tihnă fatalitatea.

Câteva întrebări îmi stăruiau obsesiv în minte.

— De ce acum? Avea totul vreun rost sau era doar ghinion de neşansă, ca un ghiveci de flori care cade în capul omului aşa, din senin, în mijlocul deşertului?

— Dacă au venit scârbele de extraterestri şi-n loc de bună ziua ne-au stins pe 10 ani lumina?

Apoi am dat-o elegant pe teoria conspiraţiei.

— Bă frate, ăştia vor să ne omoare!

Care or fi fost, nu mai conta. Erau duşmanii duşmănoşi care ne doreau crăpaţi în (minim) patru.

Mi-am frecat neuronii până când am găsit un răspuns decent.

— Poate că Dumnezeu sau ruşii au vrut să ne pedepsească pen' că ne-am bucurat ca vitele de răul unor mizerabili, alţii decât noi.

Atunci m-am gândit la dragoste şi alte căcăţişuri penibile de genul ăsta.

— O viaţă are omul, şi-n ea n-ar trebui să trăiască moartea lumii asa cum o ştiam.

Ultima remarcă m-a întristat considerabil. Să mă ia plânsul şi alta nu, lucru uşor nefiresc la un păcătos de categorie grea ce livrează zilnic moarte, rece şi sec, aşa cum poştaşul livrează ziarul. Apoi m-am scuturat ca un câine ce trece prin baltă, am tras apa la closet şi-am început să judec logic ceea ce tocmai urma să fac.

Eram în toate minţile?

Atâta efort pentru o amărâtă de păsărică pe care o înşelam de două ori pe zi cu tot felul de tâmpite ahtiate după motoare, sex şi violenţă? Ei bine, da, dar nu pentru ea! Motivul era cum nu se poate mai diferit. În aceste momente aveam nevoie de o dovadă zdrobitoare de forţă pe care să o exhib în faţa lumii interlope. Asta aştepta gaşca de la mine, iar eu, băiat fin cu aplecare spre împlinirea sufletească a acoliţilor mei, asta urma să le dau.

Era şi cazul.

Nu-mi place să dau din casă, dar autoritatea mea se clătina vizibil de când devenisem o ţintă predilectă pentru divizia antidrog. Au apărut voci care cleveteau de aiurea, pe diverse

tonuri, acuzându-mă că m-am blegit, că am ajuns să vorbesc de unul singur cu pereţii, că mă trage aţa doar la somn şi băutură, şi că ar fi cazul să am un pic de bun-simţ cât să las locul vacant pentru unul mai coios. Mai enervant decât bârfa mi se părea faptul că aveau perfectă dreptate, consumam aerul de pomană.

Şi? Aşa, băieţi?...

Dacă mă presaţi să fac valuri, veţi avea un tsunami în toată regula. O să vă dau fatala cu drumul ăsta şi-o să vă las să-mi admiraţi în toată splendoarea tricepşii, de-o să vă umplu pe toţi de respect, exact cum ai umple o halbă goală cu bere proastă.

Şi-n plus, chit că Jane era o huidumă urâtă ca dracu, lată-n umeri ca un hamal din port, posesoare a unei mustăţi negre şi dese de husar şi cu dinţii din faţă lipsă, de la un box primit în meclă la o băută prelungită, avea o tracţiune bună faţă-spate, şi era a mea, iar ce e al meu, al meu rămâne, atâta timp cât vreau eu. Clar?

Gândind acestea şi cumpănind atent primejdiile, ceva din mine s-a revoltat.

— Nu! Nu voi risca niciodată de bunăvoie viaţa vreunui membru al găştii, doar ca să mă dau eu mare.

Am început să râd în hohote.

Adoram să mă aud spunând tâmpenii nostime de mătuşă grijulie.

New York, New York

Drumul spre Tijuana era cam naşpa pe timp de pace, darămite acum, că vremurile se tulburaseră. Anticipam că atâta timp cât lumea s-a întors ca nebuna cu cracii în sus, toţi nemernicii vor sări din ascunzişurile lor puturoase pe ea ca s-o violeze. Iar noi vom fi printre ei, călătorind cu pistoalele-n dinţi, că aşa ne e felul.

Cu avioanele şi cu trenurile blocate la sol, rămânea ca opţiune mersul pe jos (pe care-l recomand călduros tuturor), deplasarea cu motorul sau târâtul.

După o matură chibzuinţă, care a durat maxim o secundă, am dat un semn şi frăţiorii mei din clubul de motociclişti Arhanghelii Haosului au sărit imediat să mă ajute. Fie vorba între noi, ajutorul nu prea era opţional, că sunt şi eu un grangur pe-acolo, nu fitecine. Mai precis sunt de vreo zece ani (şi ceva mărunţiş) şeful acestor rataţi legendari, care dacă nu miros o zi benzină, avortează spontan şi multiplu.

Una peste alta, nu s-a împotrivit nimeni, s-au strâns 45 de motoare şi vreo 55 de soldaţi devotaţi, cu caziere stufoase, în mai multe volume, păstrate cu sfinţenie la locuri de cinste, pentru eventuale recidive. Altfel, toţi dispuneau de sânge în instalaţie şi conştiinţe încărcate cu crimele comise în înfruntări sângeroase. Una peste alta, ne puteam baza pe câteva sute de arme, de la cuţite la pistoale şi mitraliere, ca să avem de drum.

Am lăsat acasă 30 de soldaţi şi un locotenent, pe Blană, un băiat fără frică de Dumnezeu, fără creier şi fără gânduri de mărire, defecte minunate ce-l transformau într-o bovină demnă de încredere. Nu avea mare lucru de făcut. Trebuia să ţină locul cald, ca să ştie concetăţenii că e stăpânit şi nu cumva să găsim la întoarcere domeniul ocupat de alţi tâlhari mai şmecheri decât noi şi puşi pe căpătuială.

M-am întrebat: dacă a fost cu adevărat un EPM, atunci de ce ne merg motoarele? Apoi nu m-am mai întrebat nimic, am luat lucrurile exact asa cum erau.

Plecarea spre Tijuana a fost într-o Vineri, 13, dată cu bulan maxim în analele Arhanghelilor, ăi mai bagabonţi motociclişti din zona New York-ului si încă vreo patru state mai sărăntoace dimprejur.

Buttface, mâna mea dreaptă, împreună cu Bizonul, gagica lui de-o viaţă sau două, au ajuns rapid la mine în bătătură. M-a luat încântarea când i-am văzut, cu aşa zdrahoni prin preajmă neavând teamă de mediul înconjurător, cu flora şi fauna inclusă.

Le-am zâmbit cu atâta căldură, că m-au întrebat îngrijoraţi dacă mă simt bine. N-am stat să le explic detaliat cam ce zace în sufletul meu, ca să nu mă fac de cacao, dar am scos cea mai tare sticlă de whiskey şterpelită din magazinele ţării.

— Boss, poliţiştii se cărăbăniseră en-gros din dubă, aşa că le-am dat cep la caucioace cu cuţitul din dotare, ca să le fac o surpriză plăcută când se vor întoarce la locul de muncă.

— I-or fi pus şefii pe liber, că pe aici ardeau gazul de-aiurea. Mi-e necaz, băga-mi-aş! La început erau pe cafea şi gogoşi, de curând i-am ginit cu spirtoase şi haşiş. Bine, nu vorbesc de genii, dar promiteau... Evoluau, eram mândru de ei. În patru luni puteam scoate rockeri adevăraţi din echipaj.

Bizonul, care avea sorbul mai mare, a pus sticla la gură şi a strecurat jumătate din conţinut direct în el, apoi, uşor matol, l-a pupat cu două buze conturate cu negru, direct în bot pe Buttface, blondul bolnăvicios, care întorcea toate capetele cu faţa lui fină ca un fund (spălat) de copil şi cu pielea scârţâitoare de ziceai că-i învelit în folie de plastic.

— După şnaps mă trage aţa să mă ocup de tine, putoare...

— Nu-i timp nici de una scurtă, scârboşenie, i-a răspuns numitul măsurându-l libidinos. Te-aş rezolva cu drag, dar îmi place să mă ocup de tine pe îndelete, iar fraţii noştri în frunte cu The Rock ne aşteaptă grupir la ieşire. Până ajungem or să fure ceva de-ale gurii şi muniţie, că pân' la Jane trecem prin teritorii ostile, unde pariez c-o să avem treabă berechet.

Am pufnit nemulţumit.

Să-l ştiu pe The Rock singur cu gaşca nu-mi pica prea bine la tranzitul intestinal. Apăruseră voci în grup care, de când poliţia mă luase la ochi, murmurau că neisprăvitul ăsta, esenţa băiatului dur, ce avea mai mare trecere în banda noastră, ar trebui să-mi ia locul în schemă.

Mare cât un zid de pârnaie şi la fel de simţitor, cu ochi cenuşii şi nemiloşi, tare în pumni, iute-n pistol şi eficient ca un rotopercutor, omul îmi plăcea şi mie, dar n-aveam de gând să-i cedez în cursul vieţii şefia găştii.

Vrei să conduci? Nu merge pe ochi frumoşi.

Luptă, bro! Rupe-l pe ăla de e în fruntea mesei.

Majoritatea era încă de partea mea, dar eram văzut ca un tip iscusit, ce rezolva majoritatea problemelor cu mişmaşuri izvorâte din vârful capului, nu cu scandaluri terminate în vârful şuriului. Conform gustului lor eram plictisitor. Bine, recunosc! Mai ucideam de dragul lor, dar sporadic şi fără tragere de inimă.

— Mergem, Little Boss?

I-am aruncat o privire nimicitoare, dar n-a percutat, poate n-a înţeles aluzia, fiindcă Bizonul, o matahală de peste 2 metri şi învelit în pacheţele consistente de muşchi, avea o minte de copil repetent la grădiniţă. Găsesc extrem de supărător să mi se zică în felul acesta, chit că aşa îmi spun toţi. Nu cuvântul Boss mă scoate din papuci, ci celălalt – Little.

E drept, am un metru şi vreo douăzeci, dar urăsc piticii şi pe cei care urăsc piticii, iar să-mi aducă aminte cineva de înălţimea mea mi se pare o insultă de neiertat. E poate o reflexie a frustrărilor adunate din copilărie, când toată lumea avea comentarii cretin-sensibile la adresa mea. În acele momente, când aud fie un bietul de el, fie un iete şi la ăla, cuprins de revoltă devin barbar. Îmi scot pistoletul micuţ şi trag la nimereală în oameni, considerându-i la grămadă, nu ştiu de ce, vinovaţi pentru acest neajuns. Ţin minte pe un tip care mi-a spus zâmbind că esenţele tari vin la doze mici. N-am gustat zicerea şi cum a terminat-o, avea cu un ochi mai puţin.

Nu accept nici contrariul.

Dacă-mi zici că sunt mare, înseamnă că de fapt mă iei în băşcălie că sunt mic şi asta iar nu face bine nimănui la sănătate. Un singur om a spus că sunt mare cât un munte şi adânc ca Groapa Marianelor şi a scăpat intact. Nu era prea deştept, nici meşter la vorbe, dar l-am crezut şi acum merg după el la Tijuana...

— Imediat ce terminăm sticla, am zis, apoi am pus-o la gură şi-am rezolvat problema.

Mi-am verificat pistolul şi am ieşit pe uşă fără să le dau pe taragot fraierilor că văd dublu de la tărie.

Aveam cam două zile de mers întins, dar cu haleală, dezmăţ, droguri şi scandal la greu, puteam rotunji lejer la trei.

Le-am lăsat un mic mesaj caraliilor, scris cu un spray alb, imposibil de şters fără un aparat de sudură performant, ca să nu ne despărţim aşa, fără nicio vorbă, ca nişte străini certaţi. N-am vrut să fiu criptic şi nici să dau în cimilituri, fiindcă totuşi discutăm de nişte căcănari de (poliţişti) mâncători de gogoşi. Le

pomeneam de mame şi de actul facerii, şi le uram sincer şi emoţionant să moară în chinuri.

Am luat-o pe cel mai scurt drum spre ieşirea din oraş, prin această lume muribundă. În stânga şi în dreapta drumului, focuri vesele ardeau cu flacără mare, răspândind un fum gros şi cum nu se poate mai înecăcios. Practic, tot cătunul ardea spectaculos, ceea ce-mi dădea un sentiment aberant de sărbătoare. Erau magazinele de electronice, care odată prăduite de către cetăţenii harnici şi activi în vremuri de cumpănă, deveniseră inutile, aşa că erau rase complet de pe faţa pământului, ca să nu fie carecumva călcate din eroare de două ori.

Câteva tulumbe de pompieri fuseseră înconjurate de oameni în uniforme cu mâna-n buci, care nu mai ştiau unde să acţioneze mai întâi, asa că nu mai interveneau niciunde.

M-am lăsat cuprins de beatitudine. Ce vremuri... Un vis împlinit.

Pentru mine şi pentru Arhanghelii mei ăsta era raiul pe pământ. Se simţea un suflu nou, iar viaţa fremăta prin toţi porii. Dacă lucrurile rămâneau aşa, puteam trăi de aici mai departe un trai lipsit de griji, bazat pe lux şi opulenţă.

Trecătorii se opreau cu mic cu mare şi ovaţionau din toţi bojocii când îmi vedeau Harley-ul placat cu aur şi adaptat pentru cracii mei scurţi, trecând prin faţa lor. Era normal. Majoritatea fuseseră aduşi la ascultare şi luptau până la moarte pentru mine.

Fără să-mi dau aere, eram un soi de zeitate în viaţă pe aici.

I-am privit cu iubire tutelară, aşa cum un şef de trib îşi priveşte supuşii.

Cum aglomeraţia era incredibil de mare, am cotit din drumul principal în labirintul de străzi lăturalnice care ne puteau scoate mai rapid din mizeria newyorkeză.

Atmosfera era de vacanţă, deşi celor mai sensibili din fire li s-ar fi putut părea copleşitoare. Ici-colo câte un viol, o crimă, sau câte un schimb mai intens de focuri între găşti, pentru influenţă sau teritoriu. Peste tot indivizi suspecţi fugeau care-ncotro, încărcaţi de furăciuni şi pândiţi de alţi indivizi şi mai suspecţi, oameni necinstiţi care doreau să-i uşureze de marfa muncită.

Mi-am promis să-i cert, să le rup fălcile şi chiar să-i torturez cu blândeţe când voi avea timp, nu de plăcere, ci ca să-i educ să nu mai ciordească ciurucuri inutile.

— Vă credeţi bogaţi, săracilor? i-aş fi întrebat uşor vexat. La ce v-or trebui televizoarele şi boxele alea uriaşe, dacă nu mai aveţi pentru nu ştiu câţi ani curent?

Aş fi dat oricând nouă televizoare bengoase şi un aparat de aer condiţionat pe-un borcan de castraveţi de calitatea a doua, în noile condiţii de climă şi de trai.

Majoritatea posesiunilor de până azi nu mai aveau importanţă. Deveniseră doar relicve ale unei vieţi pe care trebuiau s-o uite. Adaptarea la noua situaţie se dorea a fi rapidă, iar speranţa într-o revenire la vechea normalitate era obligatoriu să dispară imediat.

— Totul va reveni treptat la starea de dinainte, ar fi gândit un optimist, pe care l-aş fi sugrumat cu un zâmbet luminos.

— Nenorocirea asta e o stare de tranziţie către o nouă normalitate, ar fi suspinat un alt tip de optimist, aflat de asemenea pe lista mea de execuţii.

Rămas fără optimişti, aş concluziona pentru restul omenirii:

Tot ce se întâmplase până la blackout ţinea de istoria lumii vechi. Paradigma se schimbase radical de câteva ore, iar asta era noua normalitate.

Năpasta abia începuse. Vechea societate, în prezent defunctă, nu ne-a învăţat să ne iubim, dar monstruozitatea care va veni presimţeam că o să ne educe prin toate mijloacele cum să ne urâm din răsputeri.

Poliţia, lovită de un exces explicabil de timiditate, nu se vedea de niciun fel, armata păzea din spatele unor baricade barosane, cu tancuri şi mine plantate-n drum cu duiumul, instituţiile nefuncţionale ale statului şi băncile jecmănitoare.

Neisprăvitule, ca să rămâi în viaţă îţi trebuie papa, apă, medicamente, lumină şi căldură. Ai băgat la cap? Notează-ţi, dacă ştii să scrii! Doar atât, în afară de arme şi muniţie. Durata blackout-ului nici nu contează. Şi nu uita! Ţine-ţi aproape prietenii, dar împuşcă-i la un loc cu duşmanii, pentru că în noua viaţă prietenia nu ţine. Fiarele, când sunt hămesite, se omoară, nu merg la bingo împreună, iar voi veţi redeveni fiare.

Acceptă! Analizează! Luptă!

Nimic, din acest moment, nu va mai veni moca, pe ochi frumoşi sau pe vorbe potrivite. Nimic.

Până la ieşirea spre autostradă am mers lejer, doar prin teritoriul meu; acolo, eu şi nimeni altul am drept de viaţă şi de moarte.

Little Boss

— A venit Little Boss, a anunţat de-aiurea un entuziast, dat fiind că toţi tovarăşii mă văzuseră, cât eram de mare şi se strânseseră ca la circ în jurul meu, ca să ia lumină.

— Salut, şefu'! Eşti frumos de plesneşti...

— Care-ai zis? am întrebat cu voce mieroasă, prevestitoare de rele.

Am privit sever în jur, ca să văd ce abject mă pupă-n cur cu atâta patimă, de mă sufocă. Cum n-a avut nimeni curajul să-şi asume epitetul, am alunecat fără grabă cu privirea peste Chior, căruia nasul acvilin, trăsăturile asimetrice, lipsa podoabei capilare şi pielea arsă de soare îi dădeau o căutătură de păsăroi nevinovat. Lângă el era Şocâtele, care de obicei ronţăia ceva, dar de data asta se trăgea meticulos de limbă, de-ai fi zis că îi crescuse păr pe papile. Ar mai fi fost Fatty, un grăsun inexpresiv şi transpirat, care-şi muşca în permanentă buza de sus si se simţea vinovat, din născare, pentru orice lucru. L-am ignorat, deşi lăsase, ca de obicei, capul în jos.

Continuând ancheta ochiometrică, l-am citit cu coada ochiului pe Maniac, care mă privea cu ochi strălucitori, ca fiind autorul elogiului. Normalitatea e doar un comportament aberant al umanităţii anormale, ne predica el adeseori, iar noi ne prefăceam că-l înţelegem. Îl preţuiam pe omul acesta, chit că era iresponsabil, poate pentru că îndrăzneala cu care sfida pericolele ne era foarte utilă în lupte. Unde mai pui că zărghitul mă iubea sincer şi-mi salvase viaţa de vreo două-trei ori, pe puţin.

Dacă nici cu el nu eram indulgent, cu cine să mai fiu?

Am lăsat-o ca-n gară, dar am mârâit indispus. Poate or fi avut dreptate cei care mă fac pe la spate mic şi-al dracu, sau poate că nu. Un lucru mi-era însă cum nu se poate mai clar. Îmi displăceau linguşitorii, mai ales că ştiam că sunt un avorton mic şi hidos.

Maniacul era un personaj. Tipul de individ deşirat şi slab mort, cu o putere incredibilă ce trecea dincolo de limitele corpului său. Nesuferit şi carismatic, amuzant si înfricoşător, nonşalant si discret, era omul contrastelor. Te putea ucide pentru un mărunţiş, dar alteori nu ezita să-şi rişte viaţa ca să te salveze. Admiratorii spuneau că de la nebunie i se trage, fiindcă trebuia recuperat de prin balamucuri de minim două ori pe an.

Mergea singur acolo şi-l primeau cu braţele deschise, ca pe un vechi prieten, după ce le declara cu seninătate doftorilor că vrea să-l ajute pe Dumnezeu în planul său secret de a distruge omenirea şi pe toţi locuitorii ei păcătoşi. Şi completa, uitându-se fix în ocheanele lor, că nimeni pe lume nu-i curat.

Văzându-i pe ai mei înconjurându-mă cu meclele lor de asasini în serie, pentru o clipă am cochetat cu ideea sinucigaşă de a anula misiunea. Am zâmbit văzând cu ochii minţii feţele Arhanghelilor şucărite grav. Apoi mi-a trecut. Ţineam totuşi la viaţa mea.

Şi atunci am dat-o pe măreţie. M-am dat jos de pe motor şi am încălecat umerii Bizonului. În felul ăsta eram cel mai înalt din grup şi inspiram un altfel de respect.

Vă întrebaţi cum a ajuns o piticanie şeful suprem al unor inşi atât de fiorosi?

Amintiri... amintiri neplăcute... amintiri reprimate mă invadează şi numai voi sunteţi de vină. Vi le fac cadou, dar ştiu că n-am să scap de ele, fiindcă ele m-au dus unde-am ajuns.

Am fost găsit şi înfiat de bandă, la 12 ani, când am fost prins în fapt într-un magazin de electronice ieftine, încercând cu tupeu să fur o porcărie de casetofon no name, cât mine de mare.

Gândind cu mintea de acum, nu înţeleg de ce nu m-am orientat la două mai mici. Ce-o fi fost în capul meu? Că puteam să mă strecor neobsevat printre paznicii de la casa de marcat? Poate speram că un pitic, ce se opintea gâfâind epuizat să târască o măgăoaie enormă şi o cutie de baterii, o să li se pară doar o halucinaţie trecătoare. Reţin doar că scula aia mi-a sărit în ochi ca o muiere focoasă de neratat şi că, practic, m-a obligat să o iau.

Fugisem de la orfelinatul unde trăiam de când m-am născut şi doream să ajung cu banii din vânzarea mărfii la un circ aflat câteva oraşe mai încolo, ca să încep o carieră serioasă de clovn şi-n felul ăsta să-mi ating potenţialul. Eram hărăzit să fiu un star, mă făceam până şi pe mine să râd, iar asta era greu fiindcă eram un tip foarte mohorât în afara scenei.

S-a nimerit să fie pe acolo un zdrahon îmbrăcat în piele, care a schimbat fix două vorbe cu poliţiştii, apoi gesticulând larg şi dispreţuitor, le-a aruncat o chită de parai rulaţi. Aşa am fost lăsat în plata Domnului de către vigilentele organe de ordine.

Ştiam foarte clar ce vreau, asa că zece minute mai târziu i-am mulţumit cu lacrimi în ochi binefăcătorului meu, i-am spus că nu-l voi uita niciodată şi-am vrut s-o tai. Din plecare el a pus o

mână grea pe umărul meu, apoi mi-a spus clar şi răspicat că de când mi-a răscumpărat libertatea, am devenit un membru permanent al frăţiei Arhanghelilor haosului. A surâs apoi neterminat şi ameninţător, precizându-mi că în grup se intră în poziţie verticală şi se iese doar în poziţie orizontală, adică mort.

Atunci am înţeles că nu mai era cale de întoarcere, că mi-am distrus viaţa. Mă vândusem pe o porcărie chinezească unui grup ciudat. Puteam să dau vina pe entuziasm, naivitate şi spirit de aventură.

Despre regulile şi despre viaţa lor nu ştiam nimic.

Porecla zdrahonului era Big Boss, şi el m-a învăţat tot ce ştiu, nimic bun, dar totul foarte util si excesiv de sângeros. În tot procesul devenirii mele n-a contat nici măcar o clipă ce vreau şi ce m-ar fi făcut fericit. Aşa s-a făcut că un timp am traversat o stare de derută, în care nu mai îmi era clar ce e cu mine şi ce vreau să devin.

— Vei ajunge şeful acestor pungaşi, mi-a spus el odată.

— De ce?

— Pentru că ăsta e visul meu pentru tine.

N-am cârâit, n-ar fi avut niciun rost. Dar nici n-am şters-o, pierzându-mi urma când mi s-a ivit ocazia. Mi-a plăcut să mă consider un tip de treabă, forţat de împrejurări împuţite să facă lucruri anapoda. Pe de altă parte, Big Boss mi-a fost ca un tată adoptiv şi m-a iubit mai mult decât m-am iubit eu vreodată, motiv pentru care i-am fost extrem de recunoscător până în clipa în care l-am ucis...

În rest, a fost simplu.

Unor sonaţi care nu înţeleg decât mugetul violenţei le-am câştigat simpatia treptat, vorbind pe limba lor. Un timp am suportat umilinţe fără număr. Am ţinut scrumiere în cap, apoi frapiere, apoi încetul cu încetul mi-au făcut loc la masă. Când Butch, o adevărată legendă vie, şi unul dintre membrii fondatori ai Arhanghelilor, mi-a răspuns pentru prima dată la salut, m-au lăsat ţurloaiele de emoţie, realizând că am un viitor aici, în gaşcă.

Ştiam ce am de făcut ca să ajung jupân în această familie mare, bizară şi fericită în felul ei.

Nu m-am sprijinit pe nimeni, dar i-am folosit pe toţi când mi-au trebuit. Am băut mai mult decât ei, m-am bătut cu mai mare ferocitate şi am lichidat pe cine a trebuit, terminând cu Big Boss, şeful clanului şi mentorul meu spiritual, pe care l-am executat

trăgându-i două gloanţe în ureche în timp ce dormea, rupt de beat.

— Omul ţine la tine, îmi spuneau apropiaţii, înainte de a-l fi asasinat.

— De unde aţi tras concluzia asta mizerabilă? mă minunam eu.

— Din faptul că încă mai trăieşti, ţâcă, răspundeau ei invariabil.

Dar la mine nu mergea aşa. Ce aveam cu el? Îl uram din tot sufletul. N-am pregetat ca după moartea lui să-i vizitez mormântul de mai multe ori, special ca să-mi fac nevoile acolo şi să-l spurc, exact aşa cum el şi ai lui mă spurcaseră pe mine.

Am fost mulţumit când Arhanghelii au intrat în război cu clanurile rivale, bănuite de asasinat. Speram să moară toţi, ca în felul ăsta numărul nemernicilor să mai scadă pe pământ. Din păcate, m-am înşelat. Apăreau mereu alţii noi, mai răi şi mai nemernici. Nu se putea face ceva pentru anihilarea răului pe pământ. Nu în felul ăsta.

Aşa am ajuns de la un simplu soldat, cărat în ataşe împreună cu câinii, la căpitanul temut şi respectat al Arhanghelilor. Cine ar putea năzui la mai mult? Ceea ce nu ştia niciun dobitoc dintre cei aflaţi în subordinea mea e faptul că n-a trecut o milisecundă din cei 22 de ani, de când sunt Arhanghel, în care să nu-mi fi fost frică, teribil de frică de ceea ce fac, de ceea ce sunt şi de toţi cei din jurul meu. Ori de câte ori îmi amintesc, îmi blestem zilele, apoi regret profund faptul că am ajuns în ziua aia tocmai în acel magazin puturos de chinezoi, ca să încerc să fur casetofonul cu pricina.

De atunci am doar doi prieteni în care am încredere deplină şi fără de care nu pot dormi. Se numesc Smith şi Wesson. Aţi ghicit! Pistoletul se află continuu lângă mine, sub o pernă, încărcat. Aşa îmi aştept prietenii şi duşmanii care vor să mă viziteze la drum de seară si să-mi ia gâtul. În rest, n-am încredere nici în mine, mai ales în mine.

De ce?

Sunt totuşi un pitic borât pe care n-aş da doi bani.

Am ras pe nerăsuflate o halbă de bere, deşi detest pişatul ăsta amar de băutură cu spume, apoi le-am ţinut alor mei, cum se face la ocazii, un mic discurs motivaţional.

— Degeneraţilor, floarea scursurilor societăţii, tura asta o ardem împreună, fiindcă ne aşteaptă drum lung şi împuţit. Dacă la intersecţii ne-ar fi pândit cetăţeni burduşiţi de gladiole, nu v-aş

fi chemat, că nu-mi sunteţi aşa simpatici cât să dau în disperare dacă e să mă desprind de voi.

The Rock a simţit nevoia să se afirme.

— Cunoaştem drumul, Little Boss. Cât ai zice peşte proaspăt suntem înapoi, la mocofanii din New York.

— *Cunosteaţi* drumul. Uitaţi de el, nu mai e acelaşi. Mersul lumii s-a sucit grav, iar surprizele se vor ţine lanţ. Vă târăsc până la Tijuana, pentru că voi sunteţi garanţia mea că lucrurile or să iasă bine.

Aveam pregătită o introducere tare, urmată de un final apoteotic cu premii, aşa că i-am dat drumul.

— Vă promit solemn că nimeni din anturaj nu va fi în siguranţă. Am luat o pauză scurtă, de efect, apoi le-am anunţat bombastic premiile. Din acest motiv binecuvântat o dăm pe bogăţie, aşa că pentru fiecare supravieţuitor am 200.000 de coco, plus 2.000 de nas, plătibili de mandea în dinţi, băutură sau verighete de aur.

Uite aşa s-au înveselit derbedeii, ca la un botez. Cu atâtea feţe rânjitoare primprejur am ţinut să-i aduc cu picioarele pe pământ cu două-trei vorbe de bun-simţ.

— Insist să nu vă tăiaţi nasurile unul la altul pentru câţiva coco, că nu-i frumos şi, nu-i aşa, ţinem întrucâtva la aspectul nostru. Numărătoarea va fi făcută în tihnă, la mine acasă, în ziua întoarcerii.

Nasurile recoltate, ca dovadă cinstită a unor crime reuşite, iată o tradiţie sacră la Arhangheli, cum e Ziua Independenţei sau Crăciunul la ăştelalţi, ăi normali. Asasinii o duceau binişor la noi şi trebuiau premiaţi consistent, ca peste tot.

O asemenea tradiţie aducea plus valoare şi, în consecinţă, trebuia păstrată.

Ne urcam pe motoare când cinci puţoi care se izmeneau şi făceau pe durii, au trecut cu viteză pe lângă noi. Aşa ceva... Era o ţâră de lipsă de respect faţă de jupâni, parcă, nu? Am făcut un semn scurt şi imediat făloşii de ocazie au fost flancaţi, capturaţi şi debarcaţi cu şuturi în cur, în faţa mea. Băieţii şi-au turat puţintel motoarele, pentru atmosferă, ca să priceapă şi fraierii ce înseamnă să fii băiat rău, iar eu l-am chemat pe cel mai fioros dintre ei, un marţafoi cu cicatrice în prelungirea gurii, de-ai fi zis că vrea să-şi arate măseaua de minte când dă în zâmbet şi l-am întrebat simplu:

— Vii cu noi?

— Unde? m-a întrebat marţafoiul, nedumerit.

Aşa a şi murit, nedumerit. Mi-am scos pistolul, l-am ţintit cu atenţie, am făcut pac din gură şi până să se prindă că nu era doar o glumă proastă între bikeri, i-am plasat un glonte sub sprânceană, iar capul i-a explodat ca un pepene prea copt.

Nu prea ştiam ce altceva să fac la faze de-astea îmbârligate, şi aveam de apărat o reputaţie solidă, de nemernic. Procedeul acesta crunt avea întotdeauna efectul scontat asupra meltenilor mei. Chit că trăiseră ceva execuţii la viata lor, atunci când mă vedeau la treabă rămâneau invariabil cu guriţele lor murdare căscate şi cădeau în admiraţie, considerându-mă (nu ştiu de ce) mai periculos decât sunt. Intuiesc că fiecare îşi spunea că rândul lui la împuşcare pe lista mea se apropie.

M-am apropiat de trupul răposatului şi i-am comunicat şăgalnic, în râsetele forţat vesele ale Arhanghelilor:

— Întrebare greşită.

Apoi m-am întors către ceilalţi:

— Următorul...

Restul puţoilor au acceptat să ne însoţească cu entuziasm şi fără să fie mistuiţi de curiozităţi gratuite. Le-am înţeles dorinţa nestăvilită de a-şi prelungi vieţile fără să se încarce cu date inutile, gen încotro mergem şi-n ce scop. Eram mulţumit. Ai mei au avut încă o dată dovada că numai Little Boss e şeful ideal pentru grup.

Conform tradiţiei tribului, oricine din grup putea să mă conteste şi dacă nu ne-mpuşcam pe loc ca vagabonzii, se ajungea la vot deschis. Spre bucuria mea, nu fusesem în ultimii zece ani contestat decât de 14 ori, afacere soldată cu tot atâtea cadavre ale căror căpăţâni putrezesc în acest moment într-un congelator obscur din Brooklin, rămas fără curent.

Păcat, îmi făcusem obiceiul să-i vizitez şi să mai stăm la un pahar din când în când.

Vineri, 13

În aerul torid al unei după-amieze leneşe de vară am pornit în lume să ne înfruntăm destinul şi să ne încercăm firul vieţii într-o aventură magnifică, ce ne punea la încercare inteligenţa, bărbăţia şi frăţietatea.

Aşa aş fi început în clasa a treia o mizerie de compunere despre daravela asta de-o trăiam, dacă aş fi avut seriozitatea de a face măcar trei amărâte de clase. Noroc că n-am făcut, c-ar fi râs toată prostimea de mine.

Asa că...

Dispuşi în formaţie strânsă, pe trei coloane, am început să înaintăm cu viteză în necunoscut. Mi-era groază de ceea ce urma să mă aştepte, dar eu alesesem jocul şi trebuia să-l duc până la capăt, ca un adevărat şef al găştii Arhanghelilor.

Îmbrăcaţi de sus până jos în piele, cu ţinte, zale, lanţuri, căşti bizare, cu bărbi stufoase si cu armele la vedere, inspiram teamă şi respect, şi speram să nu ne înfrunte decât brute de valoarea noastră, ceea ce îmi reducea la maximum aşteptările.

Noua ordine începea să se facă simţită pretutindeni. Durerile facerii trecuseră şi se iveau zorii noii lumi. În lipsa unei autorităţi care să menţină ordinea, pâlcuri de cetăţeni înarmaţi constituiau miliţii care să apere comunităţile de invadatori şi de netrebnici ca noi.

Mersul pe o autostradă poate fi monoton şi deprimant pentru un om normal, dar nu pentru noi, care aveam pretenţia că suntem bengoşi, adică speciali. Prieteni cu drumul, atenti doar la şuierul aerului ce ne încerca tăria căştilor, n-am simţit pic de oboseală în înaintare. În a treia oră de mers, am dat de câteva indicatoare ciordite de te miri unde, pe care scria proprietate privată.

Am făcut semne vesele către ceilalţi.

Cineva era foarte glumeţ sau cum nu se poate mai nesimţit.

Aşteptările mi-au fost împlinite când am dat cu nasul într-un post de control făcut în pripă de civili, jagardele ce blocaseră autostrada cu covoare de cuie şi cauciucuri, ca să taxeze pe oricine ar fi vrut să treacă mai departe. Câteva maşini părăsite şi pline de găuri de gloanţe dădeau decorului un aer mai înspăimântător, pentru cei ce muşcau la chestii de-astea. Nu

făceam parte din categorie, aşa că m-am coborât din şa plin de draci.

— Care-i treaba, fetelor, vreţi să ne ştergeţi parbrizele sau faceţi piaţa?

— Actele la control! a cerut cu un ton autoritar unul dintre indivizii care s-au apropiat de noi, fără să mă bage în seamă.

— Cu ce ocazie? l-am întrebat şi mai agasat.

— Ştii să citeşti semnele de circulaţie, analfabetule? Eşti pe o proprietate privată, mai precis în teritoriul meu.

— Poţi să fii ceva mai concret? De când ar fi al tău?

Păduchele şi-a consultat tacticos ceasul.

— Nu ştiu, fă şi tu un calcul. Cam de când au tăiat ăştia curentul. Mi s-a pus pata neagră şi le-am luat şi eu o bucată de drum. Poţi să-ţi iei şi tu, la minim 20 de mile de aici. E la liber.

— Mă nene, eşti nebun de legat sau prost-înghesuit! Eşti şi foarte nesimţit, iar eu apreciez treaba asta. Mi-ar fi târşeală să arunc tâmpenii sfruntate la străini. Ar trebui să mai lucrezi la escrocheria asta, s-o faci mai inteligentă. Îţi recomand bărbăteşte cerşeala cu un bileţel atârnat de gât, altfel, aşa cum te prezinţi, te râd şi curcile, zău.

Controlorul de ocazie şi-a pus teatral toate mâinile (vreo două) în şolduri.

— V-am cerut ceva şi tu ai fost niţelus obraznic. Nu sunt supărăcios, dar ce kilu’ meu, m-ai făcut dobitoc pe nedrept. Aveam de gând să-ţi dau o găletuşă de plastic, ca să faci forme idioate din răhăţel cât timp eu discut probleme serioase cu taţii tăi, dar văd că te-ai băgat în faţă ca musca în fundul calului şi ai vorbit neîntrebat.

Mi-am studiat cu mare atenţie degetele, numărându-le iar şi iar, ca să mai uit cât de mult doream să-l mutilez. N-a ieşit.

— Dacă mai insişti, în loc de acte îţi dau la control un bocanc între picioare, deşi sunt sigur că n-am ce să nimeresc.

— Frumos îţi şade? Înţelegeam dacă spuneai o poezie sau behăiai un cântecel, dar aşa... Mă-ta aia, de te-a greşit, nu te-a învăţat să dai un săru’mâna politicos când treci pe lângă oamenii mari?

— Nu! M-a învăţat să nu permit dobitocilor, de orice dimensiune, să-mi ceară lucruri strâmbe fără să-mi explice de ce.

— C-aşa vrea muşchii noştri, Chucky, mi-a tăiat-o arogant mocofanul. Plătiţi taxa de şmecher şi poate veţi trece. S-a adresat apoi celorlalţi. Pe piticanie o reţin, că e ca un om, doar

că nu gândeşte. O să-l spăl cu furtunul ca să-i mai răresc păduchii, o să-i scot ochişorii şi o să-l parfumez pe buci. O să-i fac un regat numai al lui între căcăstoare şi maşina de spălat.

N-am dat semne de enervare, deşi fierbeam pe dinăuntru şi nici nu m-am dat jos de pe motor. Am oftat sâcâit. Nu-mi place să ucid înainte de masă. Îmi afectează apetitul. Fumasem stive de prostălăi de genul ăsta, iar asociaţii din bandă aveau aşteptări grandioase de la mine. Un simplu glonte-n cap i-ar fi dezamăgit profund pe cei ce preferau un show baban, iar eu trebuia să-mi adaptez prestaţia în sensul ăsta.

— Chucky, ai? Bravo, ai un dar, ţărâmpete! i-am răspuns. Ştii cum să scoţi omul din papuci.

Auzind ai mei că sunt afectat emoţional de vorbele respectivului, au reacţionat instinctiv. O grămadă de arme s-au îndreptat sincron către sprâncenele lui.

Nu s-a pierdut cu firea. A ridicat o mână sus, rânjind cu tupeu şi câteva zeci de haimanale pitite după barieră au scos demonstrativ puştile la noi. Şi-a rostogolit ochii în cap, jucând infect mirarea, apoi ne-a vorbit ca un fotograf de nunţi şi botezuri.

— Ca să vezi! Un grup de cetăţeni şucăriţi au pus mânuţele pe arme şi se pare că vor să vă ia ţestele. Zâmbiţi, să nu vă prindă moartea cu sfeclele astea de înmormântare.

— Mie nu-mi zice nimeni să zâmbesc, bocciule, a spumegat Maniacul, căruia i se spusese de mic că acest gest îi conferea o aură de cretin notoriu.

Am făcut un semn şi ai noştri au început să tragă ca în Vestul sălbatic.

Tirul a fost scurt şi concentrat.

— Fii mai atent, şefule, altfel o termini ca tac’tu! mă luă în primire Butch cel zbârcit, prietenul cel mai bun al lui Big Boss, căruia îi jurase că-mi va purta de grijă.

— Mmmm! am recunoscut eu, făcând o faţă vinovată.

Adevărul este că pentru o clipă m-am lăsat descoperit, în timp ce îl chioram cu o lovitură de cuţit sub sprânceană pe tupeistul care m-a făcut Chucky şi mi-a cerut actele.

— Îi iei beregata, Boss? Dacă nu vrei, mă ofer eu, interveni cu promptitudine The Rock.

— Numai dacă şi când hotărăsc eu, i-am tăiat-o iritat.

Onoarea îmi cerea să nu-l termin pe loc, aşa că i-am pus botniţă şi l-am făcut câinele meu. Mi-am propus ca în două zile să-l învăţ să meargă în lesă şi să facă aport. Când a început să

zbiere, l-am pus să zâmbească şi i-am despicat vârful limbii, în timp ce-i explicam, blajin:

— Uite ce m-ai obligat să-ţi fac, aschimodie...

Am pierdut două motoare şi patru soldaţi, dar ai lor au murit seceraţi până la ultimul. Una peste alta, mulţumită puţoilor racolaţi la plecare eram tot 55. I-am depus cu respect pe cei căzuţi la marginea drumului, le-am luat însemnele tribului şi i-am lăsat acolo, să-i mănânce ciorile.

— Au avut o moarte bună, am apreciat între noi.

— Decât să-ţi crape un hemoroid, să faci hemoragie şi să mori cu ochii beliţi, e mai bine aşa, de un glonte, a opinat Chiorul, cu o voce cavernoasă.

— Haidem, să-i dăm drumul! O să bem la noapte şi pentru răposaţi! le-am promis.

Am urcat iarăşi pe şei şi-am călcat-o fără să fim mai supăraţi decât era cazul. Din viteză, omenirea părea iarăşi normală, iar noi eram între fraţi, asa că totul era bine. Spre seară am oprit în faţa unei şandramale cu aspect de pub, unde se aflau parcate vreo 20 de motoare.

Fiind o gaşcă de bikeri, confruntarea era inevitabilă. Nici n-am apucat să descălecăm, că a început urgia. După împuşcăturile de la punctul de control, am fost prea încrezători, în loc să rămânem cu ochii în patru, aşa că ambuscada încropită de atacatori ne-a prins total nepregătiţi.

Focuri de armă au fost descărcate cu furie pe deasupra capetelor noastre. O parte dintre trăgători se ascundeau în incinta localului, cealaltă parte erau dosiţi în spatele unor tufe de lângă parcare.

S-a produs un mare carambol, apoi lucrurile au luat o întorsătură destul de neplăcută.

Unii au apucat să tragă din instinct şi au mierlit în secunda doi, ciuruiţi.

— Nu mai trage nimeni, am apucat să urlu, apoi am căzut cu motoare cu tot într-o groapă dinainte pregătită.

Ne-am ciocnit unii de alţii şi am căzut stivă, cu ditamai motocicletele în cap. Eram atât de miraţi, încât nici n-am apucat să ne panicăm. Am fost pentru o clipă afectat când mi-am văzut câinele privindu-mă cu ochi sticloşi. Fusese strivit în lesă, şi ca să nu mă ia jalea, fiindcă eu mă ataşez rapid de animale, a trebuit să-mi repet insistent că javra e doar un nesimţit uman în rol de câine.

Asta m-a ajutat să mă redresez rapid. Mi-am ridicat ochii şi am descoperit că eram înconjuraţi de trăgători dispuşi să ne cânte urgent prohodul.

— Ce spui şefu', ne dăm bătuţi? m-a întrebat Fatty.

— Da! Rezistenţa e o acţiune prostească.

— E vina mea, nu?

— Nu, Fatty. Am căzut cu toţii în capcană ca nişte copii. Suntem neputincioşi aici şi nu are sens să ne băgăm în războaie dinainte pierdute, dacă vrem să apucăm ziua de mâine! am zis eu suficient de tare cât să audă şi restul găştii.

— Al dracu' de pitic onanist! explodă Maniacul veninos. Suntem în rahat până în gât şi tu vrei să admirăm asfinţitul? Într-o clipă papagalii ăştia o să-şi facă nevoile în capul nostru.

L-am luat cu frumosul.

— Şezi blând, diliule şi lasă capul în pământ! Nu-i momentul să te rupi în figuri.

— Să stau cuminte? Alte sfaturi n-ai în tine, că ăsta e greţos? E clar. Eşti terminat. Te-am filmat, priveşti în gol şi vorbeşti singur mai mult ca mine, care sunt nebun cu acte. Ascultă ce-ţi spune un specialist. Te-a prostit statul în casă. Cum să te ascult şi să mor neluptat? Nu vreau să cedez şi să mă predau ca un neputincios.

— Dacă ăsta e punctul tău de vedere, scoate-ţi arma şi să mori sănătos...

— Dap! Să nu crezi că n-o fac. Poţi să-i îmbârligi pe alţii mai săraci cu duhul cu predici băşite, dar pentru mine asta e sinucidere ordinară şi nu pun botul. Dacă ai ceva de obiectat şi vrei să ne lămurim, vino încoace să-ţi rup gâtul, aschimodie!

Am tăcut mâlc, dar vorbele astea mi-au făcut o impresie relativ proastă, fiindcă aşa cum prezenta el problema, rezulta că sunt un omuleţ iresponsabil care, depăşit de situaţie, ia decizii naşpa pentru el şi tovarăşii lui. Mi-a rănit sentimentele, fiindcă părea că mă urăşte cu intensitate, un om care-mi spunea cu puţin timp în urmă că-s frumos din cale afară. Mesaje mixte, să mor de nu.

Mi-am propus să aprofundez cu el problema la o tortură, puţin mai târziu.

— Dacă nu taci în clipa asta, te ucid, dementule! se auzi şuierând indignată vocea lui The Rock. Dacă zice să nu lupţi, atunci stai smirnă şi strânge din buci, ca mielu' caprii, că el e şeful! Ascultă ce ordonă, execută şi nu încerca să înţelegi, că n-ai cu ce!

— Să mori tu! Ţi-a spălat minţile un fetus.

— Ba să mori chiar tu, creier atrofiat! E mai deştept decât noi toţi la un loc din culcare şi din sculare.

Hei! Nu ştiţi mare lucru despre mine, iar tăntălăii mai bat câmpii, în caz că-i întrebaţi. Uneori pot să uit şi să iert, aşa că... mi-am notat în cap să nu-l mai lichidez primul pe The Rock, ci pe Maniac, pe care trebuia să-l pun pe lista neagră, fiindcă mă cam deranjase cuvântul pitic, cu referire la mine şi dorinţa lui sinceră de a-mi rupe gâtul. Ca să nu mai menţionez că atitudinea lui sfidătoare îmi submina la greu autoritatea.

Frământările mele s-au întrerupt acolo.

În acel moment binecuvântat mirosisem cine ne-a atacat.

— Suntem terminaţi, am murmurat distinct.

Sărăciile astea erau Vulturii Negri, gherţoi de teapa noastră, altfel spus, o bandă concurentă ce controla zona învecinată şi care nu ascunseseră niciodată faptul că ne doreau vieţile şi teritoriul.

Am iniţiat un schimb prietenesc de mesaje cu trimiteri repetate la cei dragi. Convinşi de bunele noastre intenţii şi stimulaţi de sinceritatea şi intensitatea urărilor, cei de sus au hotărât cu elan să ne opărească în două ape, ca pe fasole, dar până să treacă la fapte, un grangur de-a lor, mai bine dotat intelectual, le-a explicat idioţilor că procesul respectiv ne scade valoarea de piaţă şi s-au potolit.

— Lăsaţi-i să se zbenguiască în groapa lor, curând ne vin clienţii.

Uram canaliile deopotrivă cu oamenii cumsecade. Cu niciunii nu se putea face treaba din acelaşi motiv – deveniseră sclavii îndobitociţi ai moralităţii lor. Dar pentru mitocanii de Vulturii Negri aveam ceva special. Ne omorâseră prea mulţi soldaţi şi ne şutiseră adeseori marfă de-aia bună-bună, ca să-i iert. În consecinţă îi doream cu totul şi în întregime exterminaţi. Numai faptul că eram luminaţi de acelaşi soare mi se părea insultător.

De ciudă şi neputinţă am flegmat gros în capul unui tovarăş muribund, care mi-a aruncat o privire tristă, care nu m-a mişcat deloc. Spumegam. Mai bine crăpăm de mâna poliţiştilor decât de şuriele maimuţoilor ăştia zbanghii, care ne dăduseră bătaie pe unde ne prinseseră.

Ce pleaşcă nevisată căzuse pe capul lor!

Aveau drum liber spre extinderea newyorkeză îndelung poftită şi mai făceau şi un bănuţ cu noi, vânzându-ne ca pe vite.

Am oftat. Al naiba ghinion.

Şi eu as fi făcut acelaşi lucru cu ei, fără să ezit.

I-am auzit cum tratau cu un fătălău vânzarea noastră la pachet cu vreo 12 oi. Cumpărătorul i-a făcut o ofertă frumuşică pentru oi, dar a spus că boii, adică noi, nu sunt vandabili. Vulturii au fost nevoiţi să facă reduceri substanţiale, ca să-i trezească negustorului măcar cât de cât interesul. Au fost mici dispute privind Arhanghelii care nu mai mişcau. Vânzătorii erau de părere că dorm liniştiţi un somn de frumuseţe, cumpărătorii opinau că au mierlit-o şi acum doar se-mput în fundul gropii.

Ca să-i verifice, au băgat câteva gloanţe în ei, aşa că n-a mai contat.

După o târguială de nici patru minute nu s-au lăcomit, ci ne-au vândut cu tot cu morţi şi cu motoare pe două butoaie de spirtoase, trei cartuşe de Marlboro şi douăzeci de suluri de hârtie igienică de-aia pufoasă, de-ţi face bucile să zâmbească cu toţi dinţii. Se pare că sclaveţii şi porcăriile astea erau noile bogăţii ale ţărişoarei.

Eu zic că meritam mai mult, dar n-am vrut să mă bag, că nu era treaba mea să umplu coţofenele astea de franc.

La despărţire, Maniacul, profetul nostru de serviciu, a avut o mică revelaţie-urare pe care a ţinut să le-o comunice, cu voce isterică, de vrăjitoare.

— Pe data viitoare. Atunci, praful o să se aleagă de voi, răpciugoşilor!

— Fleacuri… a comentat relaxat unul dintre vulturi.

Maniacul s-a ales cu câteva zâmbete amicale şi un şut în fund cu şpiţul, ceea ce nu era chiar rău. Am fost transportaţi cu trei maşini frigorifere şi-am dârdâit de ne-a îngheţat şi oftatul pe buze până am ajuns la palatul guvernatorului, noul nostru proprietar.

Mica prinţesă

O rochicioară albă adorabilă, plină de dantelării fine şi de volănaşe în straturi ce mă făcea să transpir ca o scroafă în fătare, zulufei executaţi savant cu ondulatorul, o nuanţă aprinsă de ruj, obraji proaspăt bărbieriti şi fardaţi strident sub ameninţarea unei săbii, ciorăpei trei sferturi albi de mătase, susţinuţi cu panglici roz, unghii cu interstiţii de pietre preţioase la mâini şi la picioare şi o pereche de conduri de lac, ca să moară toţi duşmanii mei de râs şi de oftică, iată-l pe noul Little Boss ce mă fixa cătrănit foc, dar foarte graţios, dintr-o oglindă de cristal.

Eram penibil, eram la pământ.

Am râs până mi-au dat mucii, fără să ştiu de ce. Nu era cazul. Nici în cel mai sinistru coşmar al meu nu mă văzusem aşa de pervers. M-a luat un pui de deprimare.

Râzi de tine sau râzi că-ţi place de tine, piţipoanco? Am căzut pradă unor frământări interioare, de data asta foarte motivate.

M-au bătut cu pari grosuţi, cu pumni şi cu măciuci până m-au leşinat, m-au lăţit pe-o masă, apoi, când m-am trezit, eram îmbrăcat în echipamentul compromiţător în care mă găsesc şi acum. N-am putut să mişc fiindcă eram legat fedeleş, ca să nu mă pot dezbrăca pe şest. Ce-ar mai fi? Ah, da. Am fost rujat strident (împotriva voinţei mele) după fiecare gustărică, cu o culoare care nici măcar nu mă avantaja.

Aşa mi-ar fi plăcut să fie, dar (sincer) n-a fost aşa. Vă dau pe goarnă, dar să rămână între noi – totul s-a întâmplat cu consimţământul meu tacit. De ce am acceptat situaţia asta dubioasă? Puteam să aleg moartea sau tortura şi atunci eram în regulă. Dar eu, nu.

De unde atâta depravare? Mocnea în mine fără să o conştientizez?

Nu mă pretam a fi o ţoapă oarecare, ci chiar pramatia aia de Albă ca Zăpada, în varianta mini-boy. Să nu rânjească nimeni sau să se holbeze la mine ca la o vacă de lapte, că sunt sensibil la subiect şi fac foarte urât! Ştiu, să fii o Drag Queen e o adevărată oportunitate de carieră, care îţi poate schimba radical viaţa, modul de gândire şi ordinea valorilor.

Trebuia să jubilez, nu?

Totuşi... trăiam, ceea ce nu se putea spune despre alţi Arhangheli prinşi sub focul încrucişat de la crâşma Vulturilor.

Prea preocupaţi să intrăm în sclavie, n-am avut timp să ne numărăm victimele, dar estimam pierderi mari între ai noştri. Am văzut vreo trei bucăţi cu însemnele clubului, ce luminau curtea, atârnând pe post de decoraţiuni exterioare, spânzuraţi de copacii din incintă. Un vânt călduţ de vară îi balansa uşor şi transmitea privitorului o stare liniştitoare de bine.

...Acesta era diliu, ca mine.

Pârnaia nu era pentru Tats, aşa că găsise alt mod, mai avantajos ca să-şi expună tatuajele sumbre ce-i acopereau trupul. Sincer, m-am simţit mândru şi m-am bucurat pentru fiecare dintre ei, în parte. Făceau o reclamă excelentă clubului Arhanghelilor, aşa cum stăteau sobri, stacojii şi ameninţători, suspendaţi la capetele frânghiilor.

Fatty era mai meditativ şi se holba urât la mine cu singurul ochi iertat de ciori, de parcă ar fi avut ceva să-mi reproşeze. Ce, oare? L-am mai privit o dată şi i-am desluşit mesajul mut.

— Trebuie să ştii când să te opreşti. Nu meriţi să fii şef. Vezi ce ne-ai făcut?

— Eşti necăjit, dar o să-ţi treacă, i-am răspuns de la geam.

— Bine că sunt mort şi nu trebuie să te mai suport. Dar la cei vii nu te gândeşti?

Discuţia asta nu-mi făcea prea bine, aşa că am conştientizat.

— Îmi pierd timpul la taclale cu răposaţii.

Am strâns spasmodic din dinţi până mi s-au încleştat fălcile. Chit că ciorile le mâncaseră ochii, spânzuraţii aveau vizibilitate şi perspective sensibil mai luminoase decât noi.

Mi-am dorit linişte în viaţa mea şi să fiu artist de circ, dar viaţa mea nu era deloc liniştită, ci devenise de-a dreptul un circ. Ştiu cu ce-am greşit în ultimii 22 de ani, şi n-au fost puţine, dar n-am lăsat fără suflare atâţia dobitoci cât să merit ceea ce mi se întâmplă. Există în cărţile scrise de răposaţi tari în pixuri o grandoare a decăderii, dar la mine nu era cazul.

Umplusem în cap un caiet imaginar de vreo două sute de pagini cu toate torturile şi umilinţele la care fusesem supus şi încă mai scriam clipă de clipă la acest jurnal ruşinos al decăderii mele. Cert e că aş fi eliminat pe oricine m-ar fi văzut, fie şi pentru o fracţiune de secundă, împopoţonat în halul ăsta. Apoi, se ştie, aş fi murit, la rândul meu, de ruşine.

Locuiam de cinci zile, din mila guvernatorului, într-un palat adevărat, cu turnuleţe cu steaguri în vârf, având la dispoziţie două nivele, unul roz-bombon şi celălalt într-o nuanţă intensă de mov, asa cum ne place nouă, fetelor. Construcţia era făcută cu

totul şi cu totul din plastic, într-o cameră spaţioasă, dotată cu zăbrele groase şi trainice la geamuri. Se pare că luasem locul unui căţel care locuise vreo doi ani aici, până murise de inimă rea. Am oftat adânc. Asta mă aştepta şi pe mine.

Când spui cinci zile pare puţin, dar pentru mine trecuse o viaţă!

Nu eram un simplu capriciu de moment. Aveam însărcinări multiple, ceva între dădacă, companion şi jucărie organică. La orice oră trebuia să fiu la dispoziţia celor trei surori gemene, fiicele iubite ale guvernatorului, cel mai detestat politician din stat şi cel mai veros om de afaceri din zonă.

Cum naiba a avut tipul ăsta megaşmecher încredere în mine, un micro-renegat cumpărat la preţ de solduri dintr-o groapă plină ochi cu bandiţi periculoşi, n-am nici cea mai vagă idee. De obicei, un ticălos îl simte pe altul ca el. E o chestie de manual.

N-a fost şi cazul său.

M-a întrebat ce ştiu să fac, am ţinut să precizez că doar două lucruri – să ucid şi să urăsc cu intensitate.

Mi-a zâmbit cald, de parcă ar fi auzit că ador împletitul şi aforismele australiene, apoi mi-a spus, spre uimirea mea, că sunt omul potrivit. Nu mă aşteptam, aşa că pentru o clipă am fost tentat să-i repet rar şi răspicat ca unui oligofren – ucid, urăsc. L-am scrutat cu privirea şi am renunţat. N-am detectat niciun pic de şiretenie în ochii lui. Mi-a încredinţat cele trei copile proprietate personală, concepute cu sudoarea frunţii, fără să-şi facă nicio problemă în privinţa comportamentului meu.

Dar se înşela, să mor nebun în puşcărie de nu.

Le-aş fi terminat pe toate cele trei scorpii cu feţe bucălate de îngeraşi, fără să-mi tremure măcar colţurile gurii şi fără să mă simt nicio clipă un monstru lipsit de inimă.

În câteva zile, mă adaptasem la noua mea viaţă.

Când fetele aveau chef, mă luau forţat la plimbare, legat de-un picior ca o găină şi mă suceau la dreapta sau la stânga, ori mergeam câte o oră în cerc, numai ca să-şi demonstreze puterea. Alteori baletam de-a-nboulea pe vârfuri, repetând la infinit aceeaşi mişcare, până scoteau sufletul din mine, iar dacă nu eram graţios şi rânjitor, eram halit.

Apoi urma supliciul mesei.

Ne puneau babeţici, dar fără să ne lase tacâmuri la îndemână, ca să nu ne ucidem cu premeditare. Trebuia să mănânc cu ele dulciuri, să beau siropuri de fructe cu vitamine sau să ne lăsăm îndopaţi cu supici şi piureuri greţoase. Acum

înţeleg de ce plâng bebeluşii cu lacrimi de crocodil când se trezesc în bot cu o lingură de lături de acest gen.

— Vleau pinţesa...

Niciuna nu mânca până nu mă vedeau pe mine cu gura plină. Şi nu haleau împreună, pentru că nu se înghiţeau nici măcar două câte două. Nu mă puteam fofila, fiindcă erau date cu toate alifiile. Ne arătam unul altuia ce avem în gură, apoi înghiţeam, apoi ne arătam iarăşi gurile goale. Ce dacă nu mai puteam, ce dacă îmi venea să-mi borăsc şi sufletul din mine?

O berică n-ar fi dat şi ele, să mă dreg...

Nu se ostenea nimeni să se intereseze.

Urma ceremonialul somnului de prânz. Eram îmbrăcat într-o cămăşuţă de noapte din cele cu iepuraşi, boneţică în cap, învelit, legănat de-mi venea să dau la boboci, pupat cu guriţe murdare, apoi pleoapele mi se închideau forţat şi trebuia să sforăi subţirel, altfel mi se punea câte un bidon de picături în nas.

Cum, necum, adormeam cu un şuvoi de salivă în colţul gurii.

Aveam vise oribile în care un eu, difuz, căci nu mai aveam ochi, nas, păr, ci faţa mi-era numai gură, eram aruncat în torturi uriaşe, umflate cu multă cremă de vanilie şi nu puteam să ies de acolo decât mâncând continuu, cum mâncau şoarecii din desenele animate caşcavalul. La momentul culminant mai aveam doar o pojghiţă subţirică de jeleu, dar la ultima gură explodam cu un fleoţăit zgomotos şi muream de necaz că am stricat bunătate de prăjitură cu maţele mele împrăştiate peste tot.

Am încercat să le arunc priviri rugătoare, apoi priviri grăitoare, apoi n-am mai încercat să fac vreo chestie cu privirea. Pur şi simplu nu le păsa, iar dacă le ceream prin viu grai orice, în secunda doi eram pârât, iar în secunda trei maltratat.

Poate că-mi plâng de milă, dar fetele aveau o influenţă foarte proastă asupra mea. Le-am aruncat (pe furiş) o ocheadă ostilă. Oare ele chiar nu simţeau cât de tare le urăsc? Luasem mai bine patru kile, eram chinuit de o flatulenţă permanentă şi aveam probleme destul de serioase la intrarea în castel, din cauza noilor mele proporţii...

Trebuia să fiu coafat, împletit, panglicat şi dat cu sclipici de păr, rând pe rând, de fiecare mucoasă în parte, fiindcă dacă o făceau împreună, apăreau inevitabil diferenţe de opinie ce se lăsau cu păruieli, dacă nu cu bătăi în toată regula. Începusem să chelesc de la câte paişpe pieptănări pe zi.

Ca să nu devin un nebun furios, învăţasem să mă detaşez de ceea ce trăiam. Cum procedam? Îmi forţam creierul să amorţească întâmplările clipei, care deveneau doar imagini neclare înghesuite într-un ecran îndepărtat. În timp ce-mi adormeam conştiinţa, eu rătăceam fără ţintă printre imagini din timpuri mai bune, cu beţii, cafturi, spargeri, crime şi orgii, când încă mai purtam pantaloni şi încercam să mă port ca un bărbat.

Din păcate, una dintre zâne, cea mai detestabilă, avea o aplecare netratată corespunzător spre sadism. Viaţa ei era să mă asasineze, apoi să mă pregătească de îngropăciune. În fiecare zi scenariul era altul, de la împuşcare până la sugrumare şi otrăvire. Dacă nu mă văicăream convingător în timpul omorului, se necăjea şi trebuia s-o luăm de la capăt mai cu suflet.

Credeam că uciderile repetate ne făcuseră cumva prieteni, dar mă înşelam. Am auzit-o când se milogea de tac’su, bâzâind cu buzele ţuguiate, să mă scape de cocoşel, ca să mă transforme cu adevărat în fată, iar ticălosul s-a spart de râs, apoi şi-a dat cuvântul de guvernator că se va întâmpla săptămâna viitoare, dacă e curajoasă şi nu plânge la dentist.

L-am crezut şi mi-a îngheţat sângele în vene.

Am început să mormăi mărunt, cu un nod consistent în gât...

— Nu mai e dreptate pe lumea asta? Unde e unitatea de sex? Pe mine chiar nu mă întreabă nimeni dacă vreau să-mi fac nevoile din picioare sau pe ciuci, băga-mi-aş picioarele în ea de viaţă?

Asta însemna că mai aveam doar câteva zile până să-mi iau adio de la Jim, de care eram foarte ataşat. N-aveam cum să mă resemnez. Trebuia să găsesc urgent o cale de scăpare pentru mine şi Jim, altfel aveam să ajung fără voia mea soprană.

Cert e că supravieţuitorii erau întemniţaţi în pivniţă, alături de câteva butoaie cu vin, după cântecele spurcate ce răzbăteau de acolo. Menajera mi-a şoptit că urmau să fie duşi a doua zi ca sclavi în minele de cărbune ale politicianului.

Când încercam să mă obişnuiesc cu ideea că aventura mea de-a lungul Americii avea să se încheie cu o banală schimbare de sex, am auzit vacarm.

Prizonieri necunoscuti au ţâşnit chiauni din subsol.

Mi-a venit să chiui de fericire. Ai mei erau slobozi. Ştiam procedeul. Eu îl inventasem. Fuseseră trimişi la înaintare de Arhangheli pe post de carne de tun, ca să creeze o diversiune. Eram convins că golanii se delectau acum privindu-i cum mor.

Trebuiau să aibă şi mercenarii din paza guvernatorului ceva de lucru, ca să-şi merite banii şi moartea.

Uşurel, au ieşit şi ai mei, iar showul a devenit intens şi captivant.

Erau însetaţi de sânge şi puşi pe rele.

Zece maimuţoi iresponsabili care au avut obrăznicia să tragă cu pistoalele încercând să li se opună au fost lichidaţi cât ai clipi, cu mâinile goale. Flacăra revoltei s-a răspândit pe tot domeniul şi curând servitorii şi străjile înarmate din conac au fost capturaţi şi înghesuiţi ca sardelele în pivniţă.

— Fir-ar... ai mei ştiu că sunt pe undeva prin camere. Nu e timp de pierdut.

M-am zbătut cu disperare să ies cumva din volănaşe, să mă dezciorăpez şi mai ales să-mi şterg pe chiloţeii mei de mătase 100%, fardurile cu care fusesem zugrăvit şi care-mi dădeau un aer de târfă ieftină.

Când am fost eliberat tocmai de către The Rock din camera castelului, l-am întâmpinat încruntat, în curul gol şi cu demnitatea aparent neştirbită. În timp ce părăseam camera, am simţit instinctual nevoia să merg pe vârfuri, ca o micuţă balerină, dar m-am strunit zâmbind şi am aruncat cu fereală o ultimă privire spre etajul micii fortificaţii din plastic ce-mi fusese cămin şi unde dosisem hainele incriminatorii. Înăuntru mă aşteptau trei plăcinte cu brânză dulce, proaspete şi parţial mâncate. Dacă The Rock ar fi avut nesăbuinţa să scotocească pe acolo, trebuia să-l elimin.

Am tresărit, opărit. Mă ramoleam. Putea să mă prindă cu fofârlica. Cum s-o mai ard în victimă abuzată când uitasem în faţa castelului o farfurie plină ochi cu pişcoturi date prin ciocolată şi cu bomboane extra-dulci cu aromă de pin?

M-am jurat să nu mă mai ating de prăjituri cât oi fi. Am devenit tocsun şi nimeni n-a putut să se înţeleagă cu mine până nu mi-am recăpătat pantalonii de piele şi aspectul de haimana.

Soldaţii noştri au fost scoşi cu delicateţe din ştreanguri şi pentru ca pomii să nu rămână goi şi trişti, au fost înlocuiţi în grabă cu unii de-ai lor, mai proaspeţi, prilej de bună dispoziţie şi de cântec.

Ai mei au plecat în grabă ca să-şi recupereze armele, motoarele şi să mai prăduiască una alta, cum era şi firesc.

La drum!

— Crezi că te plac? la-ţi gândul! Te voi urî pentru totdeauna, pocitanie incapabilă cu aere de şef. Abia aştept să-ţi bag un glonte-n mecla aia de gibon! Dispari din faţa ochilor mei, că-mi faci greaţă!

Micul meu discurs motivational s-a încheiat aici. Mi-am luat ochii din oglinda retrovizoare. Tensiunea dispăruse cu totul, iar starea de spirit printre cei din gaşcă era din nou la cote maxime.

— Little Boss, nu te meritǎm!

— Nici eu nu mă merit... dar asta-i altă problemă. Apoi paranoia din mine m-a făcut să mă încordez. Faci mişto subtil, Bizonule?

Ochii lui mari şi uşor bovini păreau foarte sinceri, aşa că mi-am luat mâna de pe pistolul cu care plănuiam să-i înfig urgent un glonte sub sprânceană.

— Nu mi-aş putea permite, fiindcă eu cu subtilitatea... Eşti genial, ceea ce e de bine, crede-mă. Clipi des, semn de tulburare. Nu înţeleg întotdeauna ce naiba spui şi ce faci, dar merg pe încredere şi nu mă înşel. Uite, nu demult eram în groapă, dar ai născocit tu ceva, noi ţi-am urmat ordinele cuminţei şi până la urmă s-a întâmplat cum s-a întâmplat, de am scăpat cu zile şi ne-am pricopsit la afacerea asta.

M-am relaxat, gândindu-mă ce paranoic sunt... Am tendinţa de a suci cuvintele auzite de la ceilalţi şi de a le atribui sensuri ascunse, defavorabile mie, în loc să le iau ca atare.

— Zici? am comentat voit degajat, ca şi cum nu mi-ar fi păsat de aprecierea lui, din simplul motiv că n-avea voie să fie altfel sub conducerea mea.

Slavă Domnului! Nimeni nu mă văzuse travestit în scârba de Albă ca Zăpada, aşa că puteam să fac pe durul în continuare, fără zâmbete dispreţuitoare sau trimiteri odioase din partea alor mei, la ciorăpei meschini cu jartele sau rochii albe cu volănaşe.

Bizonul avea până la urmă dreptate. Eram liberi, înarmaţi şi mai bogaţi.

Flota de motoare ne aştepta parcată ordonat în garajul guvernatorului, care le reparase fiindcă intenţiona să le vândă. Armele noastre erau puse bine într-o cameră seif, dar câteva grenade au rezolvat problema şi am intrat în incintă prin zid.

În urma catastrofei de Vineri 13 am lăsat în urmă 15 Arhangheli, drept hrană pentru ciori, şi un conac în flăcări, dar tribul Arhanghelilor crescuse la 94 de capete, prizonierii din beciurile guvernatorului aderând cu entuziasm la cauza noastră.

— De ce îi iei? Sunt prostovani, ne încurcă, a sărit Chiorul.

— Tu cum erai? l-am potolit eu. Merită şi ei o şansă. Noi am avut-o...

Mohorât, s-a întors spre noii veniţi şi le-a vorbit fără să-i privească.

— Respectul se câştigă în lupte. Până atunci, să nu-mi staţi în drum, că vă spulber!

Era joc de scenă, dar recruţii trebuiau să-şi cunoască lungul nasului.

Mi-era sufletul cernit că mucoasele alea mici scăpaseră din masacru împreună cu tatăl lor, fiindcă plecaseră mai devreme la dentist. Pe de altă parte era mai bine aşa, că n-au apucat să povestească vreunuia dintre Arhangheli despre păţaniile mele din ultimele zile.

Curtea era plină de dolari, care deveniseră hârtii fără nicio valoare şi fuseseră aruncaţi cu frenezie pe geamuri, pe post de confeti.

Motoarele erau în perfectă stare de funcţionare şi gata să ne ducă mai departe spre Tijuana. Am găsit pentru toţi noii veniţi scule de ucis şi mijloace de transport, fapt pentru care îi mulţumim şi pe această cale preacinstitului guvernator şi clicii lui de lachei.

Reuşisem să ne facem plinul cu haleală, pileală, aur (un adevărat tezaur) şi combustibil din rezerva personală a guvernatorului, care era ticsită cu de toate. Unde mai pui că 111 sclavi sănătoşi, voinici şi buni de muncă, erau împachetaţi şi căraţi în trei maşini de transportat animale, gata oricând să fie vânduţi ca să ne alegem şi noi cu ceva.

Am simţit nevoia să le spun băieţilor două-trei fraze de suflet şi să fixez anumite nelămuriri, asa că m-am cocoţat iarăşi pe umerii Bizonului.

— Din clipa asta vă spun o singură chestie, în cazul în care sunteţi tăntălăi şi nu v-aţi prins deja. Până la Tijuana suntem singuri, restul ne sunt inamici. Butt-face, unde e casa ta?

— La New York, şefu. Ştie toată suflarea. Lângă bordelul lui...

— Maniacule, unde e casa ta?

— Fără să mă laud, am saloane căcălău, reţinute prin spitale de glumeţi de mare calitate, care fac faima ţării. Doctorimea îmi

zice pe numele mic şi mă pupă când mă vede. Dacă doriţi recomandări, eu vă pot ajuta. Pentru necunoscători, duşul e gratuit şi obligatoriu.

— Fals, prieteni! Casa voastră a tuturor e unde suntem noi, toţi cei din grup. Actualmente pe nenorocita asta de autostradă. Ne avem doar unul pe celălalt. Nu vă rupeţi de grup, că v-aţi ars!

Ne-am întors pe autostrada ce ne ducea spre Tijuana şi ne era bine. În depărtare se auzeau lovituri de tun, ceea ce era ok, motoarele noastre torceau lin, captivii încă mai trăiau, iar faptul că dădeau agitaţi din mâini şi din picioare şi ne cereau într-una apă, era un semn că sunt sănătoşi, voinici şi cu poftă de viaţă.

Preţ de câteva clipe am poposit la cârciuma din drum unde veselia era în toi. Cântece deşucheate, cântate cu voci răguşite de beţivani, răzbăteau până la noi. Era cum nu se poate mai clar. Vulturii Negri încă sărbătoreau triumful, adică eliminarea noastră de pe pieţe. Am schimbat între noi priviri vesele. Nu le purtam ranchiună, astea sunt afacerile, dar roata se întoarce, iar acum tocmai le venise rândul.

I-am strigat, dornici să-i revedem ca pe nişte vechi prieteni, i-am claxonat şi într-un târziu au dibuit uşa pe care au ieşit clătinându-se beţi, cu pistoalele în mâini. S-au oprit în pragul uşii, nehotărâţi.

— Intraţi sau ieşiţi, dragilor, dar nu mai staţi în uşă, că vă trage pe la şale! îi povăţui grijuliu Bizonul.

— Flăcăi, îmi pare rău pentru pierderea voastră! am intervenit şi eu.

— Da’ ce-am pierdut? se miră şeful lor.

— Viata!

Un semn discret şi trei lansatoare de grenade luate de la Guvernator au intrat imediat în acţiune, transformând specia concurentă de zburătoare într-una extinctă. Băieţii, care fuseseră impactaţi negativ de felul în care îi primiseră vulturii, erau dezlănţuiti, aşa că au mai tras de-ai dracu în dobitoci şi după ce aceştia mierliseră până la unul.

— Le-am zis că o să se aleagă praful de ei, dar n-au vrut să mă asculte! a concluzionat nedreptăţit Maniacul.

— Dacă te ascultau, scăpau? vru să afle Chiorul.

— Nu, dar erau copii buni.

Cumpănit, am urlat să înceteze, că n-aveam muniţie de pierdut pe panarame, nici pe fraieri cocliţi. În cinci minute, hoiturile lor au fost prăduite, nasurile colectate, iar muniţia şi

băutura – câtă mai era, a trecut la noi, apoi ne-am văzut relaxaţi de drum mai departe.

Am surâs mulţumit de paradoxul situaţiei.

Vulturii vor fi devorati de ciori.

Cum le potriveşte viaţa pe toate...

Norocul lor că ne grăbeam spre Tijuana, fiindcă fiecare clipă de întârziere îi micşora lui Jane şansele de supravieţuire, altfel îi îngrămădeam în groapă şi ne ocupam pe îndelete de ei vreo săptămână. Ne-ar fi implorat să-i ucidem. Aşa, au avut o moarte mai bună decât meritau.

Măcelul

Demult, lumea era un loc plăcut. Oamenii furaseră secretul luminii de la zei şi deveniseră supraoameni. Puteau să se plimbe pe fundul mării şi să prindă peştii ca pe fluturi. Puteau chiar vorbi aici şi să se audă la capătul lumii, puteau zbura în cer şi-n stele, puteau lăsa ordine urmaşilor, iar aceştia îi puteau vedea mult timp după ce ei dispăruseră.

Aşa l-aş minţi pe copilul meu, dacă aş avea vreunul şi aş vrea să-i descriu pastelat frumuseţea unei lumi dispărute în aburul legendelor. Ce bine că n-am!

Eram rătăcit în gândurile mele, când o voce diafană m-a adus la realitate. Am ascultat mai bine. Ţeapă! Nu era deloc diafană, ba chiar mă irita grav, ca şi stăpânul ei. Maniacul, căci despre el era vorba, m-a tras deoparte, îngrijorat.

— Ce vrei? am mârâit indispus.

— Am avut un vis infect, Boss.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Se făcea că voiai să mă omori? am dat eu drumul la sarcasm cu trimitere directă la ameninţările din groapa vulturilor. De ce făceam de-astea? Răspunsul este simplu: ca să se simtă prost, iar eu bine...

— De unde ştii? admise el uluit, apoi continuă. Te înţepam cu cuţitul meu bun. Îl ştii, cel pe care-l folosesc doar la nunţi, înmormântări şi la botezuri fandosite. Îţi datorez scuze că te-am cam chinuit, dar a fost o situaţie... Băgam şi scoteam lama din tine într-un ritm mulţumitor, ce ar fi dat gata o scroafă în maxim şapte secunde, dar tu, şefule... în loc să cazi străpuns şi s-o chichineşti ca un tip cumsecade, stăteai în picioare şi zâmbeai în ciuda mea.

Ştiam că băietul ăsta dus cu pluta nu făcea diferenţa între halucinaţiile ce-i îmbâcseau mintea şi realitate, aşa că am făcut precaut un pas în spate.

— Ai renunţat?

— N-aveam cum. Dacă am văzut că eşti nesimţit, m-am opintit în lamă, care, culmea, s-a rupt de parcă o vârâsem în stâncă, nu în carne. A fost oribil! Sufăr şi acum, ca un câine. Mă ştii... sunt un om hărăzit în ceea ce fac cu cuţitul, pot să te omor fără ca măcar să-ţi dai seama – să faci ce-ai de făcut şi abia apoi să realizezi că tu eşti de fapt mortăciune. În perspectiva asta, crede-mă, doream din tot sufletul să te fac fâşii, ca la tocăniţă.

— Şi? Cum s-a terminat?

— Ambiguu! Dacă am văzut că nu merge, am vrut să-ţi fac de petrecanie cu un pantof mărimea 43, dar m-am trezit. Eram lac de sudoare ca şi cum te-aş fi alergat toată după-amiaza. Nu sunt proroc, dar garantez că azi se întâmplă ceva mare, gen.

— Adică? Poţi să fii mai specific?

— Azi o să moară soldaţi de-ai noştri, căcălău.

— Doar pentru că nu m-ai lichidat în somn?

— Absolut! Poţi să nu mă crezi, dar se va întâmpla, aşa că ar fi cazul să iei măsuri, ca să n-o cotim toţi de aiurea. Nu mă dau rotund, dar e prima oară când te ratez. Şi-n plus, mi se zbate un ochi de zici că o ia la vale spre obraz.

— M-ai mai ucis în vis?

— Te ucid non-stop. De-aia te suport când sunt treaz.

— De când ai tu vise profetice?

— În octombrie se fac 19 ani. Reţin perfect. S-a întâmplat după a doua internare la dilimandroşi. Ţi se pare că bat câmpii... Little Boss, ascultă vorbele mele, azi avem cumpănă mare!

Am dat din cap aiurit, neştiind ce să mai spun. Mare podoabă Maniacul ăsta la casa omului! Era mereu surprinzător, ilogic şi brutal de sincer. Adeseori, prea multă sinceritate strică. Să mă ucidă cineva cu frecvenţa asta... nu era chiar ok. Balamucul era prea mic pentru nebunia lui. Unde mai pui că părea să fi uitat complet incidentul cu Vulturii Negri. Să-l las aşa, era un act de cruzime. Trebuia să-i fac urgent un bine – să-i fac de petrecanie.

— O să vedem, am apucat să-i spun, ambiguu, doar ca să mă lase în boii mei.

Atunci l-am văzut de departe. Mastodontul era imposibil de ignorat. Primul TIR de la blackout încoace venea din sens opus mergând cu o viteză ameţitoare spre New York. Aparţia sa a fost primită cu urale şi salve de puşcă. Ne-am bucurat. Reluarea traficului ar fi fost un semn de revenire la normalitate. L-am claxonat să oprească, ca să aflăm ce ne aşteaptă mai departe şi, eventual, să-l prăduim.

N-a reacţionat la semnalele noastre golăneşti dar binevoitoare, ceea ce ne-a cam rănit sentimentele. Ne-am apucat să-l spurcăm cu vorbe alese, ce-ar face să roşească şi un birjar bătrân. Dar netrebnicului nu îi păsa de urările noastre, aşa că şi-a urmat netulburat planul sinistru.

A mai parcurs câţiva zeci de metri pe banda lui, apoi pe neaşteptate a luat-o ca descreieratul pe contrasens intrând cu

toată forţa, în plin, în miezul coloanei Arhanghelilor, unde a făcut ravagii.

Ne-am scos pistoalele, apoi ne-am apropiat în grabă de şofer, care încerca să fugă de consecinţele faptelor sale şi l-am blagoslovit cu câteva sute de gloanţe, care i-au dat aspectul greţos al unui biftec în sânge vomat pe asfalt.

Locul arăta ca un abator la o oră de vârf. Zece oameni admirau nemişcaţi, cu mufele în sus şi ochii larg deschişi, cerul. Nu se-ntâmpla pentru că i-ar fi fascinat bolta... Muriseră zdrobiti laolaltă cu motoarele lor.

Am privit mânios spre cer şi am blestemat din tot sufletul ciorile ce urmau să aibă iarăşi un festin grandios. Ne luaseră urma, fiindcă croncănelile lor entuziaste se auzeau deja din apropiere.

M-am uitat la răniţi. Picioarele rupte, mâinile în zig-zag, au făcut ca hemoragiile pe gură să pară afecţiuni neglijabile. Noi nu ne abandonăm răniţii, n-ar fi corect. Îi împuşcăm. A trebuit să facem treaba asta cu vreo trei soldaţi dintre Arhangheli, care se pătimeau cu coloana ruptă sau cu intestinele întinse pe carosabil, fără vreo şansă de vindecare. În grup era considerat un act de compasiune.

Ciudat, de niciunde s-a auzit sirena unei ambulanţe.

— Ce baftă! s-a minunat Butch.

N-am apucat să ne întrebăm ce caută ăştia pe-aici, că un doctor însoţit de doi paramedici a coborât rapid din vehicul, pentru o intervenţie executată ca-n vremurile bune. Odată ajuns în mijlocul măcelului a examinat pe fiecare în parte dintre cei ce zăceau pe asfalt, a pus câteva bandaje, apoi a încărcat zece răniţi în ambulanţă.

N-a stat să pună întrebări de prisos sau să dea explicaţii nesolicitate, ci însoţit de doi dintre ai noştri, care le deschideau calea pe motoare, au demarat în viteză, cotind apoi pe un drum lateral spre un spital aflat în apropiere. Am convenit ca într-o oră să le dea drumul celor apţi să continue drumul şi l-am plătit generos în băutură, aur şi alimente.

Între timp, ne-am întins morţii pe câmpul ce mărginea autostrada şi am lăsat ciorile să-şi facă treaba.

Într-o oră terminasem cu ei, dar niciunul dintre ai noştri nu se întorsese de la spital.

Nu stau prea bine cu nervii şi nu suport să aştept, aşa că n-am stat s-o lălăiesc. Am făcut un semn de îmbarcare şi am plecat să-i luăm de la spital pe băieţi, plin de presimţiri sumbre.

Aşa am ajuns în mijlocul unui câmp de porumb. Prefer să merg printre stânci golaşe, de-alea prinse de versant cu scuipat, care la un ţocăit din buze, ţuşti şi te-au storcoşit, decât să văd în dreapta şi în stânga mea porumb fremătător. Am o senzaţie paranoidă că cineva ostil mă pândeşte pitit pe acolo şi că mă va izbi cu ceva ca să mă termine.

Am mai parcurs încă zece mile, dar nu se vedea nicio clădire mai răsărită, cum arătau unităţile medicale.

Cu câteva minute înainte de a ajunge a răzbătut până la noi un miros care ne-a răscolit intestinele. Duhnea a carne descompusă şi a sânge lăsat să se-mpută la soare. Abia după încă cinci mile făcute în câmpul de porumb l-am văzut, la marginea culturii.

Silueta spitalului domina câmpul plin de scaieţi şi buruieni.

Mi s-a părut ceva nelalocul lui faptul că acel complex de clădiri nu mărgineau vreo aşezare, ci răsăreau de undeva din mijlocul câmpului, ca nişte clădiri bântuite din filmele de groază. Complexul era înconjurat de garduri solide de metal, întărite de curând şi garnisite în vârf cu sârmă ghimpată, ceva între o pârnaie şi o unitate militară protejată.

— De ce atâta securitate? se întrebă suspicios Butch.

— Au ceva de valoare înăuntru, sări Bizonul.

— Sau e vreun balamuc secret, pus în pustietate pentru ucigaşi în serie, ca noi.

— Orice ar fi, nu-i de bine, am concluzionat eu, încruntat.

Nu-mi permiteam jonglerii cu teorii neverificabile. Trebuia să mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Până să-mi dau seama care sunt adevăratele intenţii ale celor dinăuntru, mi-am dispus soldaţii pe poziţii de jur-împrejurul gardului şi le-am cerut Arhanghelilor să nu mai intre şi să nu mai plece nimeni din spital.

Spitalul morţii

Şandramaua arăta îngrozitor. Aş fi putut jura că e o clădire părăsită de mai mult timp. Înnegrită de vreme, murdară, mucegăită de umiditate, crăpată şi cu pereţii surpaţi pe alocuri. M-am încruntat. Ceva era în neregulă cu locul ăsta. Neliniştitor mi s-a părut faptul că motocicletele alor noştri zăceau aruncate prin curte.

Grav! Unul de-ai noştri nu şi-ar fi parcat niciodată aşa motocicleta. Ne iubim până la adoraţie bidiviii şi avem mare grijă de ei.

Am trimis doi Arhangheli înarmaţi ca să-i recupereze pe cei din spitalul ăsta infect. Aceştia s-au apropiat de poarta zăvorâtă cu lanţ, dar n-a venit nimeni să le deschidă.

Nu-mi mirosea a bine, mai ales că doi indivizi, cu umeri exagerat de laţi pentru nişte brancardieri, ce trebăluiau prin curte în halate de personal medical, au tulit-o în burta clădirii ca să ne anunţe venirea.

De la geamurile de la etaj a început viermuiala şi să se iţească o serie de capete de cetăţeni îngrijoraţi şi luciri ameninţătoare de mitraliere.

Chiorul a scos un şuierat ascuţit, semnul nostru când eram răspândiţi. Dinăuntru i-a răspuns un şuierat identic, care m-a făcut să respir uşurat. Cel puţin un Arhanghel trăia, iar pentru el măcar eram dispus să întorc spitalul pe dos.

Până la urmă, doctorul care îi săltase pe ai noştri din stradă, fără să stea la taină, a ieşit pe balcon. L-am întâmpinat cu aplauze, convinşi că el, salvatorul din ambulanţă, avea să ne elibereze prietenii.

— Ce doriţi, că nu vă ştiu? ne-a chestionat suspicios.

A urmat un moment de tăcere.

— Haleşti rahat cu polonicul, târfă!

S-a făcut că nu aude remarca de bun simţ a lui Butch, apoi a continuat mustrător:

— Domnilor, ca să zic aşa... suntem o unitate medicală privată, aşa că accesul este permis doar persoanelor autorizate. Vă rog insistent să părăsiţi zona, din respect pentru pacienţii noştri, care au nevoie de linişte şi înţelegere pentru a se reface!

— Ce faci, agariciule, nu ne mai cunoşti ori ai probleme la mansardă? Ne abureşti în faţă cu tupeu că nu ne ştii, când tu

făceai pe medicul-specialist cu nicio oră jumate înainte, pe lângă răniţii noştri? m-am stropşit eu, scandalizat. Lasă trăznăile şi deschide dracului poarta aia, până nu-ţi deschid eu creierii!

Doctorul şi-a îndreptat grijuliu cutele de la halat, de parcă de asta depindea existenţa lui ulterioară, apoi ni s-a adresat tuturor, fixându-ne glacial pe deasupra unor ochelari cu rama groasă.

— Cum să deschid poarta unor indivizi înarmaţi şi cu minţile tulburate, care îmi îndrugă bazaconii cu cine ştie ce intenţii dubioase? Repet, nu v-am văzut în viaţa mea, idioţilor!

Problema lui dacă era în negaţie, dar aroganţa mă deranja.

— Te-am plătit cu mâna mea, porcule! Vreau să-mi dai totul înapoi şi un ochi despăgubire că m-ai dus cu zăhărelul! Altfel îţi fac de petrecanie.

— Ameninţi? De-aia nu mai pot eu... Hai, valea că m-ai plictisit, Mutulică! a schimbat registrul omul în alb, dând-o pe batjocură. Credeţi că toţi ăia cu halate albe sunt fraţi gemeni, dar-ar dracii în voi de retardaţi?

— Ce vrei să insinuezi, că sunt pitic? m-am sufocat eu.

— Da! mi-a confirmat amuzat doctorul în timp ce eu făceam spume. Ai fi bun să ieşi din băşti prin bâlciuri puturoase. Îmi pare rău dacă aveai impresia că eşti vreunul mare, iar eu ţi-am distrus iluziile!

Am pufnit superior, prefăcându-mă că nu mă cobor la nivelul lui, dar de fapt rămăsesem fără replici şi mă simţeam umilit până în măduva oaselor.

Până şi ai mei chicoteau, părând că se sufocă de râs, dar spre cinstea lor o făceau cu fereală, în schimb ţăranii ăia de la ferestre hohoteau cu dinţii la vedere.

Uciderea papagalului ăsta de doctor fals, cu toţi acoliţii lui de dincolo de garduri şi de ziduri tocmai ce trecuse de la nivel opţional la pragul de obligatoriu.

— Eu zic să punem foc la magherniţa asta, ca să-i scoatem pe şobolani afară din bârlog! a sărit cu gura Maniacul care, neavând simţul umorului, nu găsise nimic de râs în dialogul dintre doctor şi mine.

Mi-a surâs ideea, asa că am făcut semn că da. În doişpe secunde şase coctailuri Molotov s-au izbit în pereţi, iar clădirea a început să fumege, apoi să ardă cu flăcări mari. Asta i-a ajutat pe cei dinăuntru să se hotărască. Vreo câţiva au urcat în grabă pe acoperiş.

Răpăielile de pistoale automate ne-au prins pe toţi adăpostiţi.

Alte zece coctailuri incendiare li s-au spart pe pereţi, înteţind focul. În spital s-a declanşat ditamai agitaţia cu ţipete şi geamuri sparte. Geamurile au început să cedeze cu zgomot de sticlă pisată. Curând, primii şobolani în flăcări au năvălit pe uşi, unde au făcut dansul morţii, ciuruiţi de gloanţe. Doctoraşul a apărut din nou la balcon, de data asta lucrativ. S-a dat la vorbă, dar n-am vrut să aud. I-am cerut în termeni ultimativi:

— Opreşte imediat ce faci cu ai mei! Trimite-mi-i dincolo de poartă cu arme şi motoare!

— De noi ce se va alege?

— Vă luăm ca sclavi, dar cel puţin ieşiţi vii din vizuina asta.

S-a cărat înăuntru fără să-mi mai răspundă. În câteva minute, prin fumul tot mai dens au apărut cinci Arhangheli. Bătuţi temeinic, mergeau şovăielnic.

— Şi restul? Eu ţi-am dat mai mulţi, am insistat eu.

— Restul din nefericire n-au supravieţuit, fiindcă leziunile lor erau grave, incompatibile cu viaţa, ne-a zis aparent mâhnit prea bunul doctor. Aerul de om păsător îl făcea de-a dreptul insuportabil.

— Frate, e chiar penibil, l-am auzit pe Buttface.

— Pune-ţi o dorinţă, i-am cerut cu voce mieroasă, apoi din elan şi fără să mai aştept să-mi spună ce-şi dorea atât de aprig, i-am telefonat un glonţ sub sprânceană, semnătura mea, iar el, ce să mai facă, a dat colţul şi s-a prăbuşit superb de la balcon. Am punctat sec pentru ai mei, care aplaudau încântaţi.

— Sper că asta a fost dorinţa lui de janghină.

Spitalul adăpostea moartea, în toate formele ei, iar asasinii dinăuntru trebuia şterşi urgent de pe faţa pământului. Asasinii dinafară erau de-ai noştri.

— Să nu scape niciunul! am zis, apoi mi-am aprins tacticos un trabuc.

În douăzeci de minute, tăcerea se-ntronase în spital. Nimeni nu mai mişca, că n-avea de ce. Dacă au fost şi ceva pacienţi, ghinionul lor. Totul fusese aranjat metodic, după procedeele ce ne erau dragi – parte seceraţi pe când se buluceau spre ieşire, parte făcuţi scrum înăuntru.

Am intrat să vedem care e treaba şi ce-au făcut cu ai noştri.

Prădătorii de aici mi s-au părut cei mai lipsiţi de scrupule dintre cei pe care îi întâlnisem până în clipa asta. Mila în spitalul ăsta fusese înlocuită cu atrocitatea fără limite şi fără justificare.

— Little Boss, ar trebui să vezi asta...

Zona era pustie, dar conduşi de Maniac, care spunea că ştie locul dintr-o viaţă anterioară (când fusese tot nebun), îi găsiseră pe Arhanghelii dispăruţi într-o anexă jegoasă care scăpase neafectată de incendiu.

Erau compleţi, dacă aveai răbdare să le ansamblezi bucăţile la un loc.

Se pare că falşii medici trecuseră de câteva zile la canibalism şi doreau să-şi facă ceva provizii, în contul nostru. Pentru ei deveniserăm simple ciosvârte de carne, egale doar cu valoarea noastră nutritivă. Nimeni nu merita să moară aşa. Fuseseră procesaţi cu grijă şi îndemânare specific măcelărească. Ne aşteptau deja spintecaţi, eviscераţi şi agăţaţi în cârlige, pentru a fi afumaţi. Unul zăcea pe o masă, parţial feliat. Muştele începuseră să se înfrupte din cărniţa pe cale să se fezandeze, bâzâind. Aerul devenise irespirabil.

Nu întâlneşti aşa ceva în fiecare zi.

L-am examinat atent şi destul de scârbit, chit că-l cunoşteam. Era cam gras pentru gustul meu, iar ideea de a hali mortăciuni mi se părea deocamdată nefezabilă. Poate eram prea pretenţios. Maniacul avea o viziune gastronomică radical diferită de a mea, pe care mi-a exprimat-o aşa cum o făcea el, abrupt:

— Orice carne e mai bună decât nicio carne.

Acestea fiind spuse, s-a învârtit ca un titirez în jurul trupului secţionat, privind, mirosind, fără ca expresia lui să se schimbe, apoi a plescăit din buze şi a susţinut sus şi tare că îi lasă gura apă.

Am dat din cap cu mustrare. O fi fost el înnebunit de poftă, carnea era proaspătă, dar nu haleşti haotic din cunoscuţi, mai ales când au atâta grăsime. Cauzează colesterol.

Ne-a părut rău, dar chestii se întâmplă...

I-am pus pe răposaţii jupuiţi pe iarbă, dar ciorile au făcut figuri. Erau deja ghiftuite.

Spitalul zăcea împresurat de moarte şi tăcere.

Ne-am întors la drumul mare.

Atunci am văzut în stânga autostrăzii, pe contrasens, cetatea. Era măreaţă, bine înarmată şi avea pe turle semnul crucii, motiv pentru care am luat-o într-acolo cu precauţie şi târşeală.

Cu Doamne-doamne, dacă ai ceva minte-n cap, nu e bine să te pui.

Cruciaţii

Mănăstirea Fraţilor Cruciaţi, cu zidurile ei groase, cu creneluri, cu poarta mare de lemn ghintuit şi cu turnurile impunătoare de observaţie, arăta ca o fortăreaţă medievală din bătrâna şi decrepita Europă, iar pe vremurile astea impunea respect şi teamă. Doar dangătele clopotelor ce vesteau o slujbă sau vreun sfânt dădeau o notă de viaţă în atmosfera aceea sumbră, de sfârşit de lume.

Înăuntru n-aveai cum să intri fără voia călugărilor, cantonaţi în incintă.

Dragii de ei, ne-au primit cu entuziasm şi cu armele în mâini, dar fără să se teamă că le dăm în cap, ceea ce era o greşeală.

— Aveţi grijă cu alea! am indicat eu spre puşcoace. Au tendinţa să ucidă dacă sunt manipulate greşit.

— Lucrăm, iar cu ajutorul celui de sus o să ne facem mâna şi vom deprinde cum să le stăpânim, ne-a spus un frate cu multă blândeţe în glas, apoi şi-a coborât cucernic privirea.

— Ca pe cădelniţe, se hlizi Buttface.

Adevărul este că în incintă preacuvioşi în robe, dar înarmaţi până în dinţi, se fâţâiau milităros, zăngănindu-şi pintenii inutili în lipsa cailor, pregătindu-se intens să cucerească prin forţa zâmbetelor, dublată de pistoale şi aruncătoare de flăcări, un aşezământ amărât de măicuţe evlavioase, dotate cu pistoale automate şi grenade defensive.

În acest sens, un preot militar, suspect de priceput, făcea exerciţii de tragere şi câteva manevre de bază cu neofiţii, care păreau destul de împiedicaţi, trecerea de la litanii la lupte şi de la tămâieri la tir fiind anevoioasă.

Maniacul se uită la instrucţie cu un ochi de expert, apoi dădu din gura aia rea, căci omul ăsta nu se putea abţine fără riscul de a face implozie.

— Câţiva trebuie ucişi, dar simt potenţial aici. Sunt singurul care aş putea scoate ceva din ei în trei săptămâni. Altfel, o să iasă soldaţi din poparezii ăştia fix când mi-oi vedea eu dosul...

— Vai, ce ruşine! îl întrerupse, aparent scandalizat, Bizonul. Grijă la limbaj, copilaş, doar suntem în sfânta mănăstire, ce pana mea!

— De ce nu rămân agaricii ăştia la pomeni? se auzi vocea nedumerită a Chiorului.

— Şi tu?... i-o tăie scurt. Bizonul.

Când înalta faţă bisericească a văzut cu ce puhoi de oameni se putea alege de la noi, i-au sclipit ochii porcini, şi-a frecat palmele ca un samsar de cai şi a intrat imediat în modul tranzacţional.

— Cât vreţi pentru creştinii ăştia, că nu sunt prea răsăriţi?

— Ei, aş! nu m-am lăsat eu. Sunt zdraveni şi numa' buni de muncă.

— Cine mai munceşte azi, fiule? Abia avem timp să ne batem. Care ar fi pretenţiile voastre?

— Nu mare lucru. Îi dăm la schimb pe toţi prizonierii voştri agresivi care vor să scape de viaţa de cruciat, pentru ceva mai palpitant. Vouă nu vă sunt de folos şi oricum îi veţi căsăpi.

— Facem cum ne poruncesc legile domnului şi arhiepiscopul, care e violent şi dispus să verse sânge de om. Diseară o să aveţi tot ce vă trebuie. Merg şi măicuţe?

— Dacă găsim o cauză comună. Ar mai fi ceva cerinţe obligatorii – să ştie să meargă cu motorul, să se caftească şi să tragă binişor cu arme de foc. Pentru binecuvântări, smerenii şi corale, nu suntem amatori să le luăm în club.

— Vom vedea ce le poate capul. Puteţi să aşteptaţi până atunci?

— Nu ştiu ce să zic. Suntem cam grăbiţi...

— Ne mişcăm rapid. Nici nu veţi şti c-am plecat. Avem un whiskey vechi şi foarte bun, făcut după o reţetă secretă pentru a delecta creştini speciali ca voi...

Ce periuţă infectă! M-am adresat alor noştri, aparent nehotărât.

— Poate doar o picătură...

Motocicliştii s-au posomorât, aşa că am fost nevoit să precizez.

— Să fie primit, glumeam! Atunci hai să mai zăbovim un piculeţ! E contrar principiilor mele să resping o ofertă atât de generoasă venită de la un om sfânt, ce dracu... – am ţinut eu s-o întorc din poignet.

— Trebuie să ne hidratăm şi noi, se băgă în seamă Bizonul.

Într-adevăr, clerul îşi rupea ficaţii cu marfă superioară.

— Dacă vreţi să aveţi aşa ceva în fiecare zi, şi să vă salvaţi sufletele, vă putem primi în rândurile noastre, a sărit instructorul, promoţional. Aveţi noroc. În curtea Domnului e întotdeauna loc pentru încă un suflet, ne-a lămurit el.

— Sufletul meu vrea să fie salvat. Ar fi doar o mică, foarte mică problemă. Putem intra şi cu spatele? Mai precis, primiţi şi gay? vru neapărat să ştie Buttface, întrucâtva tentat de cele sfinte.

— Înaintea Domnului se poate sta doar cu faţa, îl lămuri zâmbind subţire prelatul, apoi îşi potrivi decent roba, cum îşi potrivesc bătrânele fustele, înainte de a intra în lăcaşul Domnului.

Buttface oftă uşor decepţionat, în timp ce-şi imagina cum ar fi să scoată cu violenţă o astfel de robă de pe Bizon. Îşi propuse să fure una ca s-o testeze ulterior.

— Dacă ne trataţi cu mai mult de un pahar, am putea aştepta. La ce vă trebuie sclavii noştri? m-am interesat eu de dragul conversaţiei, deşi sincer puteau să facă şi pastă de cârnaţi din ei, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Ridicăm o mare armată a Domnului ca să pornim un război sfânt. Nu-i timp de pierdut, fiindcă păgânii din câteva moschei învecinate au pus-o de un califat american. Cum intri în zona lor de influenţă, cum te convertesc la islam şi te trimit în misiuni sinucigaşe.

Butch vru să iasă în faţă cu o platitudine bengoasă şi constructivă, care să dea impresia că gândeşte.

— Poate că dezordinea de azi anunţă o nouă ordine.

— Aşa credem şi noi, dar nu va fi uşor şi nici paşnic. Când discordia domneşte peste tot, pământul trebuie purificat prin moarte, foc şi suferinţă, altfel ne va îngropa pe toţi de vii.

— De ce acum?

— Pentru că marele eveniment se apropie. A doua venire a Fiului e iminentă. L-am aşteptat două mii de ani şi nu vrem să ne prindă cu ochii în soare.

— Cum îl veţi recunoaşte? l-am iscodit pe prelat. O să apară cohorte de salvatori, de profeţi, de mesia care vor avea pretenţia că ei sunt calea, adevărul şi lumina.

— Pentru noi, cunoscătorii, nu-i greu, că n-avem orbul găinilor, se îngâmfă omul Domnului. Nu va fi un om obişnuit, pe lângă care să treci fără să-l observi. Puterea dumnezeiască îi va emana prin toţi porii. Va avea el o lumină, o pildă sau va înfăptui un miracol, ceva aparte.

— Dacă e doldora de pilde, dar în loc de sutană vine înţolit în piele, şi călare pe-un Harley, cu două piţipoance în spate?

— Dacă asta-i calea, atunci noi, turma lui, ne vom echipa ca voi şi ne vom lua motoare ca să-l însoţim, să-l preamărim şi să-l

adorăm, oriunde s-ar duce. Vom lansa o nouă cruciadă. Ultima. Cine nu e cu noi, e eretic şi-l vom arde pe rug. Cu ajutorul celui de sus şi al armelor noastre vom creştina din nou pământul. De data asta, de tot...

— Fraţilor, nu vă speriaţi! Nu suntem singuri! Dumnezeu o să ne însoţească la fiecare pas şi ne va călăuzi spre victorie. Veţi fi nemiloşi, fiindcă numai cel de sus e iertător. Credinţa vă va fi scut, iar dacă o să pieriţi, veţi fi mântuiţi de toate porcăriile ordinare făcute în viaţă şi odată deveniţi martiri o să ajungeţi în rai, în timp ce aici, pe pământ, muritorii vă vor dedica mausolee.

— Dacă mierlesc o să-i doară la bască de mausoleele tale, papagalule! se auzi distinct vocea Maniacului, un filozof înnăscut.

A urmat o rugăciune făcută de soldaţii bisericii, care ne-a cam mişcat şi pe noi, păgânii, poate de la cântatul în cor, poate de la băutură. Cruciaţii au plecat în marş forţat cu torţe spre schituri, cu instructorul bătrân în frunte, ca să stingă din faşă o revoltă schismatică a măicuţelor ce-şi făceau veacul pe acolo. Motivul real l-am aflat de la un ţârcovnic rupt de beat, care ne-a povestit cu invidie că răzvrătitele dispuneau de 24 de butoaie de varză murată, pe care n-au vrut să le doneze în slujba cauzei, motivând inamical şi egoist că ar muri de foame.

Aerul impunător şi medieval, care le respira prin toţi porii, m-a făcut să mă întreb ce se va alege de găştile de bikeri dacă cruciaţii câştigă şi ne calcă preasfânta inchiziţie?

Bizonul s-a trezit chinuit de nelinişti existenţiale.

— Ce zici, poparezii când atacă, strigă ura sau aleluia?

— Am doar între variantele astea căcăcioase de ales? ripostă Buttface. Nu-mi convine. Eu aş blestema din rărunchi.

Butch găsi de cuviinţă să se bage.

— Găsesc prostia ta reconfortantă, dar aici trăncănim de ceva credinţă, bro... Trebuie să puncteze şi la capitolul ăsta, chit că apoi ajung să îşi scoată maţele unii altora.

Bizonul era tot nedumerit.

— Atunci, dacă o măicuţă ia un şuriu în ficaţi trebuie să zică bogdaproste?

— Bravo, te-ai dus fix în socoteală!... se bucură Buttface.

S-a băgat ceva aur la pariuri, dar necunoscându-le pe madame, majoritatea au mizat pe atacatori pentru că numărul era în favoarea lor, iar chiliile se aflau la doar câteva mile distanţă.

Leneveam, plini de whiskey mănăstiresc, când ţipete prelungi de luptă au izbucnit din mai multe piepturi şi ne-au

trezit la realitate. Cruciaţii, răriţi la numai câţiva soldaţi din câţi plecaseră cu fală în incursiune şi copleşiti numeric, fugeau ca nişte căpiaţi de-şi loveau călcâiele de fund. Am aplaudat la unison, entuziasmaţi de zig-zagurile lor caraghioase, executate în timp ce un grup de măicuţe dotate cu mitraliere şi călare pe măgăruşi agili, îi vânau fără cruţare.

Butch a tras concluzia.

— Se pare că Dumnezeu n-a aprobat planul lor.

Am iniţiat câteva focuri de avertizare de pe metereze şi bunele maici s-au oprit din acţiunea lor temerară de exterminare. De jos ne-au binecuvântat cu vorbe nesfinte, potrivite mai degrabă pentru un service de-al clanului, dar ne-a durut la bască, fiindcă am câştigat timp pentru ageamiii rămaşi în viaţă. Aceştia s-au strecurat în spatele palisadelor noastre şi de acolo înăuntrul cetăţii.

— Ne regrupăm şi ripostăm, ne-au spus supravieţuitorii gâfâind.

I-am privit lung, apoi am râs din toată inima. Mai erau cinci, iar noi n-aveam de gând să intervenim. Nu era războiul nostru.

Am trecut la negocieri.

Cum venerabilele maici câştigaseră zdrobitor confruntarea, iar instructorul cruciaţilor pierise în conflict, războiul sfânt a trebuit să se amâne pe termen nedefinit. Bune negociatoare, călugăriţele astea! Ne-au făcut din vorbe şi din priviri plecate. Le-am cedat mănăstirea, pe sclavii noştri, şi pe prelaţii care n-au vrut să ni se alăture, contra whiskey şi-am plecat la drum urându-ne unii altora să ne dea Dumnezeu prieteni vii şi duşmani morţi.

Înrolaţi

Pătrunşi de cele sfinte, am pornit cu evlavie la drum.

Începuse să se întunece. Coloanele noastre au încetinit când gradaţi din Poliţia Militară, echipaţi cu căşti şi mânuşi albe, ce stăteau proţăpiţi în mijlocul drumului, ne-au indicat prin semne autoritare să tragem imediat pe dreapta.

— Opriţi! Ce căutaţi pe aici?

I-am făcut semn Chiorului să dea din buze, cât ne ginim noi ce argumente au militarii în favoarea lor, în cazul previzibil în care ne luăm la bătaie.

— Sincer? Ne trăim clipa. Ne-am luat o mică vacanţă de cunoaştere, admiraţie şi înţelegere a naturii. De vreo două zile căutăm pretutindeni peisajul suprem, pe care împreună cu colegii artişti aici de faţă o să-l pictăm cu accente de sepia, le-o băgă Chiorul, la marea inspiraţie.

Bariere... saci de nisip în mai multe straturi... cuiburi de mitraliere... foscăială de uniforme... Nimic nu fusese neglijat. Militaurii erau cum nu se poate mai pregătiţi pentru pezevenghi ca noi.

Mica mea estimare fu întreruptă de vocea ironică a gradatului.

— Genial... în numele şi sub autoritatea guvernului Statelor Unite sunteţi încorporaţi. Mobilizarea este temporară, dar ca orice lucru provizoriu s-ar putea permanentiza, că aşa merge treaba. Până atunci, mijloacele de transport, pielăria şi armele vă sunt rechiziţionate. Vă mulţumim pentru cooperare!

— Ne apărăm ţara în chiloţi? m-am îngrijorat eu, pe fals.

— Mâine pe trezie, după ce vă tundem ca să vă facem sexy, veţi primi uniforme gigea.

Maniacul făcuse feţe-feţe cât timp ne vorbise gradatul. L-a urmărit cu o lucire ucigaşă în ochi, apoi a început să plângă cu suspine pe fond nervos, fiindcă de mic avea o aversiune faţă de uniforme.

— Eu zic să-i terminăm, opină el, cu voce tremurată.

— Uite un tip care ştie ce vrea! îl susţinu The Rock şi îşi scoase pistolul.

Chiorul se aplecă spre cuţitul din carâmbul cizmei, iar Butch îşi pipăi cu un gest reflex grenadele de care nu se despărţea nici

în somn. Atmosfera era foarte încărcată. Orice mişcare greşită putea declanşa iadul, aşa că am apucat să le sursur.

— Încetaţi! Apoi am încercat s-o reglez din vrăjeală şi s-o dau la pace cu uniformele. Frăţioare, trăiţi-ar viaţa ta, nouă ne e cam dragă libertatea, şi-am fi trupe de strânsură. Priveşte-ne, pari om cu cap! Te-ai putea baza pe noi? Hai să ne facem că nu ne-am văzut, ca lorzii la bordel, apoi să ne ducem fiecare pe drumul nostru!

M-a privit cu o faţă inexpresivă, părând că n-a auzit nici măcar o silabă din propunerea mea. I-am dat (mental) un picior în boaşe, dar asta nu m-a ajutat cu nimic.

— Colonelul nostru nu tolerează un refuz şi să vă încercaţi şansa, spărgând bariera, n-ar fi o idee prea strălucită, fiindcă drumul e minat.

Un obuzier fu îndreptat cu delicateţe spre noi.

Raportul de forţe era net în favoarea lor. După calculele mele, puteam fi spulberaţi într-o secundă, ca musculiţele de-un parbriz. Nu asta era calea, nu era timpul potrivit! Nu ne puteam permite gâlcevi futile cu armata. Pentru câteva kile de creier de calitate inferioară, împrăştiaţi pe autostradă, am fi fost daţi în consemn şi n-am mai fi avut tihnă niciunde pe teritoriul Statelor Unite.

— Timpul de gândire a expirat. Ce-aţi ales? Sunteţi cu noi sau deloc?

— Alegeri, alegeri. Alegem moartea, normal... Glumeam. N-avem cum să refuzăm o ofertă atât de atractivă, le-am răspuns zâmbind senzual. Dansăm împreună, dacă nu ne ţineţi prea strâns. Că ne doare şi pe noi.

Să nu ne ascundem după deget sau zâmbete forţate. De fapt eram ostatici.

Am făcut semn să coboare toţi Arhanghelii din şei, cuminţei ca la slujbă.

Colonelul, un tip cu un aer de om cumsecade, care era şeful trupeţilor, ne-a explicat ce avem de făcut şi cu cine ne batem.

— Nu departe de aici sunt nişte paraziţi care pot schimba lumea din temelii. Misiunea noastră e să-i împiedicăm să facă asta prin orice mijloace, iar misiunea voastră e să ne ajutaţi.

— Generale, va fi cum zici matale, îl linguşi Bizonul.

— Aşa să mă ajute Dumnezeu... dar deocamdată Colonel.

— Dacă e vorba de cafteală, te poţi baza pe noi, superbitate.

— Cum aşa? se dădu surprins Colonelul.

— Preferăm să fim lângă învingători, a precizat cu o sinceritate debordantă Bizonul.

— Ok, dar pe aici nu omorâm de plăcere, ci doar la ordin, preciză colonelul.

— O să fim plătiţi? se obrăznici Chiorul, cu o sclipire interesată în ochi.

— Nu! Dar patria vă va fi recunoscătoare etc. Ştiţi poezia.

Chiorul slobozi o mare înjurătură. Patriotismul îl lăsa rece, pe când o seamă de foloase imediate l-ar fi emoţionat instantaneu.

— Aşa zic şi eu, îi ţinu Colonelul isonul, cu un zâmbet îngeresc.

— Prin ţară şi prin lume ştiţi ce s-a întâmplat?

Colonelul a făcut un gest de lehamite.

— Peste tot e lipsă de electricitate, de alimente, de combustibil, de orice. La fel ca şi în USA. Toate bunurile au dispărut din magazine încă din prima zi. Nimeni n-a scăpat neatins de urgie. Pentru ca maimuţa să devină om, a trebuit să treacă milenii. Procesul invers va dura mai puţin de jumătate de an. Curând, semenii noştri vor muri de foame. Atunci vom începe să ne devorăm unii pe alţii cu ferocitate.

— Nu e nimeni care să ne apere?

— Nu! Societatea s-a fărâmiţat, apoi s-a radicalizat, iar odată cutia Pandorei deschisă, conflictele sunt la ordinea zilei. Şi atunci, cine să mai apere pe cine?

— De ce? Ce-au de împărţit?

— Totul. De fapt nimic. Sărăcia nu poate fi împărţită şi nici neajunsurile. Ajunşi la greu, indivizii nu se mai suportă. Doctorii cu pacienţii, hoţii cu cetăţenii, credincioşii cu cultele, amărâţii cu bogaţii, poliţia cu armata, albii cu restul.

— Şi cine câştigă?

— Nimeni. Luptele continuă. Dacă nu vom găsi un inamic comun care să ne unească, fiecare dintre beligeranţi va continua, căutând să pună cu orice preţ mâna pe putere.

— Şi armata ce păzeşte? De ce nu restabileşte ordinea?

— Nici noi nu stăm mai bine. Ne-am împărţit în facţiuni, fiecare cu propriile ei interese. Marina a bombardat de câteva zile infanteria, apoi a fugit de frica aviaţiei, care e în conflict cu amândouă.

— Se vor aşeza vreodată lucrurile?

— Nu! Omenirea e condamnată. Suntem pe buza unei prăpăstii, gata să ne prăbuşim şi noi ce facem? În loc să ne sprijinim ca să ieşim la liman, ne luăm la bătaie.

— Cât timp va continua gâlceava asta internă?

— Până vor mai rămâne doar doi indivizi, dar nu vor fi noii Adam şi Eva, ci mai degrabă doi Adami boşorogi, cu rang de generali. Râse amar. Să-i vedem cum se vor înmulţi şi vor repopula lumea.

— Deci, vom pieri cu toţii...

— Aşa cum arată situaţia acum, da. Şi totuşi... Mai sunt şi miracole pe lumea asta. Totul e să survină la timp.

— Altă speranţă nu avem.

— Mergeţi la masă, iar noi vom informa printr-un mesager comandamentul că ne-au venit întăriri şi că putem demara operaţiunile militare. Până ne vin ordine clare de la putorile alea cu stele pe umeri, puteţi să vă trageţi sufletul şi să-mbucaţi câte ceva la popotă.

Eram înfometaţi ca lupii-n iarnă, iar cu somnul aveam restanţe mari, aşa că ne-am împrăştiat care încotro să ne deşurubăm bocancii din picioare şi să ne recuperăm. Când noaptea şi-a instaurat dictatura, iar Bizonul îşi revărsa dragostea toridă asupra inepuizabilului Buttface, Chiorul s-a strecurat la mine-n cort şi m-a trezit din horcăieli cu o mână presată viguros peste gură.

— Şefu, hopa-sus!

Mă omoară vreun nenorocit, mi-am zis, apoi am căutat după pistol, dar atât Smith cât şi Wesson erau de negăsit, aşa că am semi-deschis un ochi şi i-am răspuns cu tradiţionalul...

— Mori, câine!

— E posibil! Vom fi atacaţi imediat.

— Trezeşte-i pe băieţi! Cine are tupeul, soldaţii noştri?

— Nu! Ăia dorm ca urşii-n hibernare. Sunt nişte umbre cu arcuri şi lănci. Aş zice că vreo 30. Un timp au stat pitiţi şi ne-au pândit, apoi, când s-au prins pe unde sunt străjile, au trecut la acţiune. Nu vreau să-i laud, dar sunt bunicei la ucis. Le-au făcut deja felul gărzilor din nord şi vin încoace fără să întâmpine vreo rezistenţă.

— De unde ştii?

— Soldăţeii cu făclii din punctele de supraveghere nu se mai mişcă de vreo cinci minute.

— Atunci anunţă-l rapid pe Colonel, ca să-şi pună trupele în stare de alertă maximă!

— O fi bine? Ce-ar fi să-i lăsăm să moară şi să ne vedem netulburaţi de drum?

— Nu merge! Mi-e perfect perpendicular de ei şi de soarta lor, dar acum suntem în aceeaşi oală, iar umbrele ne vor veni de hac la gramadă.

— Ok, am plecat.

La două minute a început nebunia. Degringolada era totală. Blesteme, ordine urlate, focuri trase la nimereală, răcnete de răniţi, tot tacâmul. Am tras unii în alţii la greu, mai ales noi în aliaţii care au încercat de câteva ori să ne găurească. Pe mine un foc m-a lăsat fără o jumătate de ureche, dar trăgătorul, un soldat grăsun şi speriat şi-a încasat un glonte sub sprânceană care l-a lăsat fără jumătate din cap. L-am văzut pe Butch atacat cu un mare cuţit de Maniac, şi prinşi într-un straniu dans al morţii. În ciuda ţipetelor lui Butch, Maniacul nu părea să-l audă, iar lupta corp la corp în tentativa lui disperată de a-l scoate pe amicul lui din joc, a continuat până ce a încasat un pat năpraznic de armă, care l-a lăsat leşinat.

Pe zi, n-aveau nicio şansă. Lănci contra mortiere ar fi fost doar o glumă bună de spus seara înainte de a merge la privată. Noaptea însă nivela diferenţele, iar confuzia trecea avantajul de partea lor.

În zece minute, cât a durat încleştarea, până când atacul a fost respins, unitatea a rămas fără un sfert din efectiv, iar noi fără trei Arhangheli. Agresorii lăsaseră în urmă unsprezece victime, din care unul mai trăia. Înainte de a fi executat, acesta a ciripit. Gruparea ostilă opera prin zonă şi avea nevoie de muniţie şi armament.

— Mulţumesc, dacă nu eraţi voi, ne rădeau până la ultimul om!

— Şi voi aţi fi făcut asta pentru noi, am dat-o eu pe modestie.

Ne-am întors în corturile noastre, dar n-am avut parte de odihnă. În crucea nopţii colonelul m-a chemat la el, apoi m-a privit în tăcere, părând că are ceva pe suflet. Aveam chef de somn, nu de destăinuiri siropoase sau de poze cu copii, aşa că am scurtat-o.

— V-au venit ordinele? Îi trezesc pe fraţi?

— Ar fi cazul. Am primit o depeşă de la comandament. Mi s-a ordonat să vă suprim.

— De ce?

— Pentru că-n curând se vor întâmpla pe aici lucruri îngrozitoare, care n-au nevoie de martori, iar viaţa nu e întotdeauna dreaptă.

— Ok. Nu era mai simplu s-o faceţi fără să mă treziţi?

— Ba da! Dacă doream să o fac. Dar eu văd lucrurile mai nuanţat. Voi ne-aţi salvat dintr-o situaţie critică, iar eu n-am să vă dau o medalie, dar vă pot proteja viaţa. Ideea de a-mi executa aliaţii, chiar dacă arată ca voi, mi se pare odioasă. Mâine dimineaţă, dacă am noroc, îl voi executa pe descreieratul care a ordonat asta şi îi voi lua locul la comandă. Căraţi-vă urgent, cât mai puteţi, altfel o să trimită întăriri care vă vor vâna cu cruzime!

I-am mulţumit ofiţerului şi m-am întors să-mi adun iarăşi tovarăşii, apoi să spălăm graţios putina, când l-am auzit vorbind din nou. De data asta avea un ton uşor stânjenit.

— Ar mai fi ceva, am auzit că ai ceva aur pe tine.

— Sunt un om chibzuit.

— În ideea asta, doream să te întreb cam cât crezi că merită viaţa ta?

— Sincer să-ţi spun, nu face nici cât o ceapă degerată.

— Dar a Arhanghelilor tăi?

— Face cât toţi banii de pe pământ (minţeam la impresie).

— Ok. În cazul ăsta, pentru tot, dar absolut tot aurul tău, îţi pot garanta că tu şi-ai tăi veţi mai trăi o zi. Gestul meu e scump fiindcă e foarte riscant. Dacă află cine nu trebuie că v-am ajutat, s-a zis cu mine.

Iarăşi mi-a luat o fracţiune de secundă să mă decid. Aveam o încredere robustă că militarul nu mă duce cu preşul. I-am zis încetişor Bizonului, care mă urmase ca o umbră.

— Ia, fă-te încoace! Dă-i tot aurul colonelului!

— Tot?

Bizonul s-a uitat la mine ciudat. Ştia că sunt genul de om care nu renunţă la averea găştii prea uşor, aşa că, având încredere în judecata mea, n-a întrebat altceva.

— Absolut tot!

Un ataş de lingouri şi-a schimbat stăpânul în câteva minute.

Colonelul şi-a chemat un soldat, i-a dat un ordin şoptit, apoi mi-a zis.

— Chiar dacă fugiţi de aici, nu aţi scăpat. Evitaţi următorii 300 de kilometri de autostradă, pe care îi controlăm noi. Ocoliţi pe drumuri secundare, dar şi acolo trebuie să fiţi precauţi. Little Boss, vei primi la plecare un pachet. Împarte jucăriile dinăuntru la toţi ai tăi şi pune-i să le ţină la îndemână! O să aveţi nevoie mai repede decât credeţi.

Ne-am strâns mâinile la despărţire, ca doi oameni ce ar fi putut fi prieteni.

Eram fiert să văd ce am cumpărat pe neştiute, dar pe moment aveam alte priorităţi. Am adunat gaşca pe dibuite, ne-am prelins pe lângă corturi apoi ne-am cărat în tăcere, cu senzaţia acută că evadăm dintr-un loc de recluziune.

— Nu carecumva dezertăm? vru să ştie Buttface.

— Aşa judecă un răcan adevărat, nu noi, dragă, îi desluşi tandru Bizonul.

— Puteam să-i lichidăm la plecare, oftă Maniacul. Ca să ştie de noi...

La câteva mile depărtare de punctul de control am deschis pachetul, ca să văd pe ce-mi cheltuisem atâta amar de aur. Când am văzut ce-mi dăduse, am anticipat ce urma să se întâmple şi i-am urat colonelului de sănătate cu tot respectul. Îl judecasem bine. Omul nu era ţepar. Înăuntru erau măşti de gaze disponibile pentru toţi Arhanghelii.

Flower power

Să ai libertate de a face orice vrei, când vrei, cum vrei, e o încercare grea care nu e destinată oricui. Pentru cei mai mulţi, tărâmul libertăţii absolute devine un soi de teren de vânătoare în care se aplică doar legea junglei, iar ei devin, implicit, tigri fioroşi.

Ei bine, cei peste care am dat din întâmplarea drumului, mi-au demonstrat că raiul poate exista şi pe pământ, atunci când lungimea sufletului depăşeşte diametrul instinctelor violent-animalice, pe care majoritatea dintre noi n-au posibilitatea să şi le înfrâneze.

La apariţia convoiului nostru, puştimea s-a dat la o parte cu teamă şi respect. Câmpul devenise un labirint imens de corturi, ce se întindeau cât vedeai cu ochii, în rest, locul era plin de adolescenţi care se fâţâiau chiauni de colo până colo în pielea goală, de muzica proastă, de bonguri, de opiacee, de rahaţi şi de gunoaie.

Când s-au convins că-n ciuda aspectului nostru necioplit, de sfinţi militari sălbăticiţi, nu-i muşcam, tinerii s-au apropiat de noi, mai întâi cu sfială, apoi cu multă curiozitate. Unul dintre ei ne-a pus la curent cu ceea ce se întâmplă prin relief.

— Am venit pentru trei zile de rock, de iarbă, de sex şi de pace, şi... bulanul nostru – petrecerea la care am nimerit e ca un rai, căci va ţine pe viaţă. Şi nu e o simplă chermeză, ci asist la cel mai mare protest câmpenesc pentru pace şi înţelegere.

— Cum protestaţi?

— Cum ştim noi mai bine, adică paşnic, cu îmbrăţişări, cu flori, zâmbind si dansând.

— Nu v-aţi plictisit? întrebă într-o doară Maniacul.

— Nu, omule, ce-ţi e? Până să ne strângem aici, am fost rătăciţi, căutând haotic între străini oameni care să fie ca noi. Acum i-am găsit şi nu ne mai simţim singuri şi nici respinşi de ceilalţi. Suntem tot timpul fumaţi şi fericiţi, de uităm cum trece timpul. Ăsta e un mod de viaţă, şi-n plus grupuri noi de cântăcioşi vin aici în fiecare zi, iar pacifişti apar de peste tot şi, în consecinţă, plăcerea e continuă.

— O să rămâneţi o viaţă pe câmpul ăsta? vru să ştie Chiorul.

— Mie mi-ar plăcea, dar văd că hipioţii mei au început să se organizeze. Se tot vorbeşte printre corturi că de îndată ce mai

sosesc vreo sută de mii de tineri vom începe să mărşăluim, şi curând vom cuceri paşnic primul oraş. I-am dat şi nume, Hippyopolis.

— Paşnic?!... Voi vreţi să rămâneţi oi într-o haită de lupi. Apoi?

— Sperăm ca revoluţia hippy să se extindă şi să cuprindă toată ţara.

— Nu-i rău, dar până atunci din ce trăiţi?

— Cu haleala stăm mai subţire, dar în câteva zile o vom rezolva. Am stat de vorbă şi am convenit. Vom mânca unul sau doi dintre noi, dar nu cu japca. Avem în grup oameni trupeşi care vor să se sacrifice de bunăvoie. Nu e genial?

Am hotărât să rămânem aici peste noapte, ca să ne mai tragem sufletele.

Puştanii ne-au dat cununiţe de flori, iarbă şi sex.

Bizonul şi-a tras o bizară coafură afro şi un ochios pentru un trio.

Cât încă stăteam pe motor, o tânără mamă a venit zâmbind, şi-a dezvelit pieptul şi mi-a dat ţâţă. Sânii erau mari, catifelaţi şi plini de lapte. N-am refuzat, era atât de bine să te delectezi cu lapte matern, aşa că un sfert de oră nu m-am oprit.

Brusc, ne-a luat o moleşeală grea şi-am vrut să stăm tolăniţi printre buruieni, să renunţăm la orice fel de plan, să uităm cine suntem, să ne punem nişte amărâte de coroniţe din mlădiţe de salcie în cap şi să nu mai plecăm niciodată.

Apoi, când ne era lumea mai dragă, i-am văzut înconjurându-ne în combinezoanele lor cauciucate, cu pulverizatoare mari îndreptate în sus. Erau soldaţii din unitatea colonelului, cei pe care îi scăpasem de la moarte cu o noapte înainte.

Acum am pus lucrurile cap la cap. M-au trecut toate apele. Despre puştii ăştia îmi povestise colonelul că trebuie scăpat cu orice preţ. Amorţeala mi-a dispărut ca prin farmec şi am sărit alături de restul Arhanghelilor în picioare, gata să facem orice pentru viaţa noastră.

Moartea plutea la propriu prin aer.

Nenorociţii care ne recrutaseră ne gazau cu un amestec letal.

Copiii au început să fugă fără folos în toate părţile. Totul se întâmpla sub semnul surprizei, dublată de o spaimă incontrolabilă în faţa unei dispariţii iminente, în timp ce vacarmul se înteţea şi corpurile celor intoxicaţi intrau în convulsiile morţii, le-am făcut semn alor mei, care şi-au pus imediat măştile

cumpărate pe lingouri bune de aur de la colonel. Scena era de o cruzime inimaginabilă. Am crezut că-mi stă inima-n loc. Şocâtele, care era atât de distrat încât îşi căuta motorul, el fiind în şa, a mierlit căutându-şi masca, care era în coburi. Faţa lui îngustă, parţial ascunsă sub o chică cenuşie, de rozătoare constipată îi trăda disperarea omului care realizează că va muri cu zile.

N-am stat să contemplăm urgia, nu era timp.

Aveam cu toţii instinctul acela greu de definit al supravieţuirii. Iar când moartea plutea prin aer, ştiam clar ce aveam de făcut. Înfricoşaţi şi laşi, cu trăsăturile şi umanitatea estompate în spatele măştilor, reduşi la standardul unor fugari oarecare, n-am stat zadarnic la bătaie. Ne-am urcat pe motoare şi i-am abandonat pe copii în ghearele morţii, făcându-ne la iuţeală pierduţi pe un drum prăfos de ţară către o presupusă scăpare.

Detaşamentele de luptă nu s-au oprit până când nu şi-au îndeplinit misiunea ucigaşă. Puteau jubila, ţara fusese salvată...

În spatele nostru, câmpul peste care se lăsase o tăcere insuportabilă s-a umplut de trupurile contorsionate ale adolescenţilor otrăviţi, ce păreau mănunchiuri de flori ofilite într-un tablou halucinant al involuţiei umanităţii. Undeva, o tânără mamă care se ocupase de mine, zăcea pe-o parte grijulie, să nu-şi strivească nici măcar în moarte copilul ce încă părea că-i suge la piept.

Filosofie de doi bani

Eram vraişte. Văzusem nenumărate grozăvii la viaţa mea, dar imaginea câmpului înţesat de cadavre îmi ardea retina. Moartea rânjea sinistru la noi prin chipurile celor ucişi cu sălbăticie de militari. Suferinţa din acele clipe mi se impregnase în fiecare celulă din trup şi nu-mi putea ieşi din suflet nici cu forcepsul.

Referitor la tragedia cumplită a cărui martor fusesem, aveam numai remarci izvorâte din amărăciune.

Cum suna rugăciunea pentru sufletul celor duşi?

Acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin...

Dacă cineva merita să ajungă în acel loc în care creştinii cred neabătut, atunci aceia erau copiii ăştia. Umflaţi de droguri şi blegiţi de atâta bunătate, nu trebuiau să moară ca să-ngraşe ciorile. Erau vinovaţi de un singur lucru, de neiertat pentru societatea de azi – că nu acceptau să trăiască după regulile noastre crude, că respingeau cu vehemenţă o nouă civilizaţie a războiului.

Ceva nu-i deloc corect pe lumea asta.

Dar e oare ceva corect?

Suntem împotmoliţi în mlaştina răului şi oricine încearcă să ne scoată se afundă odată cu noi. Nu-i cale de scăpare. Chiar nu vine nimeni să ne distrugă? Dacă aş fi avut un buton de anihilare a pământului ăsta care ne suportă aşa cum suntem, l-aş fi apăsat fără ezitare.

Ce ironie a sorţii, ca tocmai eu, reprezentant de frunte a buboaielor decadenţei, să-mi înnod mintea cu gânduri de-astea... O mie de ani dacă aş mai trăi, n-aş putea să-mi ispăşesc păcatele. Mă dau sensibil, când de fapt sunt un gunoi nepăsător la vieţile celor din jur.

Ptiu! Sunt cu atât mai condamnabil pentru meschinăria mea.

Şi-atunci, de ce sunt varză? De ce bocesc şi-mi curg zece milioane de muci? Ca să vadă bestiile astea însetate de sânge cât sunt de vulnerabil şi să mă trezesc la noapte cu o grenadă-n fund?

Mi-am îndesat cu febrilitate ochelarii peste ochi, ca să-mi ascund moliciunea trăirilor. Mi-era necaz pe mine. Poate că toată viaţa n-am fost decât o prinţesică neajutorată, capabilă doar să se înzorzoneze şi să înveselească ţânci odioşi.

— Liniştește-te, timpul le va aranja pe toate, mi-am spus cu o voce cât mai bărbătească în barbă.

Dar ştiam că mă păcălesc de unul singur. La mine nu mergea aşa. Ceva se rupsese iremediabil. Timpul nu rezolva nimic, din contră – agrava totul. Ajunsesem să nu mă mai suport.

Am accelerat până n-am mai simţit că sunt om, ci doar viteză.

Copiii nimănui

Pusesem o depărtare liniştitoare faţă de autostrada plină de soldaţi ucigaşi. Vântul pornise să sufle cu putere, anunţând o furtună. Drumul era paradit şi anevoios, dar mult mai sigur. Treceam printr-o zonă împădurită, plină de umbre şi de crengi mişcătoare, când un măr verde şi tare m-a lovit cu putere în cască.

— Ce mai e şi asta? O fi fost o întâmplare.

Încă două verzituri mi-au bombardat aproape simultan casca. Am mormăit o înjurătură printre dinţi şi mi-am încordat simţurile. Nu mai putea fi o simplă întâmplare.

— Cineva ne atacă cu un tir susţinut de nuci! comunică scurt Butch coloanei, apoi mă întrebă ce am de gând. Oprim?

— Da! Mai bine pierdem un minut decât să pierdem un om. Am ridicat o mână şi coloana a înţepenit cu armele pregătite.

Butch le-a arătat din semne copacii. Vânătoarea a început imediat. S-au format două grupuri. În stânga a luat-o The Rock, iar în dreapta Maniacul, fiecare cu câte o duzină de soldaţi.

Eu, Bizonul şi cu Chiorul am rămas cu grosul trupei în drum.

Am auzit zbierete de hăitaşi, apoi câteva focuri de armă şi râsete deşănţate.

Maniacul se întoarse cu vreo opt mucoşi care se zbăteau nebuneşte, muşcând şi urlând ca din gură de şarpe ca să scape din strânsoare.

— Am pus mâna pe agresori. Par foarte violenţi. Ce le facem, Boss?

— Nu putem să-i luăm cu noi, zise Butch. Nici să-i creştem. Şi nici nu avem cum să-i vindem, că nu-s încă buni pentru muncă.

— Să-i ucidem, propuse Maniacul şi atunci l-am văzut pentru prima dată zâmbind. Doamne, apără şi păzeşte! Aveau dreptate gurile rele în privinţa lui. Preferam să văd o sută de cadavre în diverse stadii de descompunere, decât un asemenea rictus anormal lăţindu-se pe faţa unui om.

— Vezi să nu, monstrule! sări ca ars Bizonul, care avea ceva sentimente materne.

— Să vedem ce spun, am intervenit eu, curios.

— Dă-ne drumul, nene, că suntem cuminţi! îmi ceru unul dintre ei.

— Da? Ca să ne spargi capetele cu nuci? Ce ne dai în schimb? l-am încercat eu.

Copilul m-a privit cu gravitate, apoi mi-a vorbit cu tonul unui om stăpân pe situaţie, care-mi făcea o mare favoare.

— Viaţa! Ce zici?

— Ai tu puterea asta? se minună Bizonul.

Am zâmbit imperceptibil, aşteptând ca ţâncul să facă o demonstraţie de forţă.

— Eu singur nu, dar...

Scoase un fluier şi suflă din răsputeri. Mai întâi o copilă a apărut în mijlocul drumului şi a început să înainteze netemătoare spre noi. În urma ei, sute de copii înarmaţi cu beţe, cu prăştii şi chiar cu arme de foc, au ieşit de pretutindeni în drum. După feţe, erau hotărâţi să se sacrifice pentru tovarăşii lor. Am fluierat de uimire. Ar fi fost o problemă mare de tot dacă trăgeau în noi de după copaci.

— Pfuuuu, copiii din ziua de azi...

— Dacă ne dai ceva de mâncare, îţi dăm şi ostaticii înapoi.

M-am învoit, curios să văd pe cine eliberează. După un timp ne-au fost predaţi The Rock cu toată trupa lui. Erau vii si nevătămaţi, dar se făcuseră de ocară căzând ca boulendrii în plasele puse de copii.

— Poporul s-a împărţit în tabere. Voi pentru cine luptaţi? vru să afle Butch.

— Pentru noi şi pentru viaţa noastră.

— Nu aveţi niciun adult cu voi?

— Nu. Cei bătrâni au dat bir cu fugiţii şi ne-au lăsat să ne descurcăm cum ne duce capul.

— Urât! Acum cine vă susţine? Aveţi ce mânca? insistă Butch, considerând că singuri n-ar putea să reziste în sălbăticie. Dacă erau lipiţi de vreo facţiune militară, trebuia să ştim.

— Suntem ai nimănui, dar nu ne simţim singuri pentru că ne avem unii pe ceilalţi. Suntem toţi fraţi, fiindcă venim de la acelaşi orfelinat, care e dincolo de pădure. N-am mai putea trăi lângă cei mari, pentru că noi aici avem regulile noastre, care nu sunt perfecte, dar ne plac.

— O să vină tot soiul de ticăloşi să vă alunge de aici. Ce-o să faceţi?

— Ne batem cu oricine ca să păstrăm pădurea asta, care ne este casă şi ne asigură mâncarea. Aici sunt verdeţuri, fructe şi ciuperci hrănitoare, pe care lumea le-a uitat, dar nouă ne prind foarte bine.

Mici, dar duri ca diamantul, am gândit eu. Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit. Mi s-a pus un ditamai nodul în gât. Am înghiţit în sec, iar pentru o clipă i-am urât cu intensitate. Mă năpădise invidia. Ei reprezentau tot ceea ce nu fusesem eu. Am fost un copil laş, care lua forma vasului în care era pus, fără puterea de a mă zbate pentru lucrurile în care credeam, pe când ei erau adevăraţi războinici, dispuşi să se sacrifice pentru lumea şi idealurile lor.

Ce-ar fi să-mi scot pistolul şi să-i lichidez unul câte unul pe mucoşii ăştia? De ce i-aş omorî? Răspunsul e sincer şi infect – pentru că uitându-mă în ochii lor, ajung să mă urăsc cumplit pe mine. Le-am ocolit privirile, dar nu m-a ajutat. Mi-am cuprins tâmplele în palme, apoi am început să respir gâfâit, de parcă aveam o criză de astm.

Mi-am recăpătat cu greutate stăpânirea de sine.

— Nu este treaba mea, dar nu cred c-o să puteţi să staţi o viaţă ascunşi aici, fu de părere Buttface. Sunteţi neştiutori. O să vă lovească bolile, frigul, lipsurile de tot felul şi mai ales inamici din ce în ce mai bine înarmaţi.

L-am aprobat pe Buttface. Eram mai mult decât sceptic în privinţa şanselor lor de supravieţuire în stil Robin Hood. Dar încrederea puştiului era de nezdruncinat.

— Aici, în pădure cunoaştem fiecare tufă, fiecare copac. Uniţi, suntem imbatabili. În plus avem o mulţime de străji peste tot şi suntem foarte vigilenţi. Din primăvară vom extinde pădurea, fiindcă de ea depindem. Când vom fi bătrâni, o să învăţăm bătaie, vom avea şi noi veste de piele ca ale voastre, iar dacă facem rost şi de nişte motoare, vom ajunge bărbaţi adevărati, ca voi.

Toţi izbucniră în râs, zgârmaţi în orgoliu, mai puţin Bizonul.

— Doamne fereşte! zise el zdruncinat, şi-l plesni plânsul.

În final, înduioşaţi, deşi ne era cam târşeală să ne dăm în fapt, ca să nu părem mai găini decât suntem, le-am umplut câţiva saci de merinde şi le-am dat drumul, să trăiască în pădurea lor, sfătuindu-i ca până mai cresc, să se ferească ca de dracul de derbedei ca noi.

Oamenii ceasului

La o primă vedere eram gata să jur că am în faţă un tren al demenţei, înţepenit într-o gară iluzorie dintr-o defilare stranie de vagoane de dimensiuni aberante, fiecare mergând pe linia lui, trase de aceeaşi locomotivă.

Locul, un hypermarket uriaş, din cele cu de toate, vopsit strident, cât să-ţi sară în ochi de la mare depărtare. Clădirea cea mare, cea care semăna cu o locomotivă, era înconjurată.

Apărătorii clădirii, câţiva prăpădiţi, erau pe acoperiş de unde încercau să răărească cu gloanţe, pietre, tigăi şi biciclete pe cei de jos, care nu le ripostau celor de pe magazin, pentru creştinescul motiv că erau prea ocupaţi să se ucidă între ei.

Asediatorii erau împărţiţi în patru tabere, toate rivale şi bine înarmate, care-şi disputau cu ardoare întâietatea de a captura şi de a jefui magazinul. Pompierii, paznicii, poliţiştii şi un grup de mafioţi locali luptau pe viaţă şi pe moarte. Toţi doreau potul, nu concepeau să plece de aici cu mâna goală. Lupta se desfăşura cu îndârjire. Fiecare centimetru era cucerit în urma unei lupte dure, soldate cu sânge şi victime.

La această remarcă se termina logica şi-o luai cu o mină mirată pe calea imprevizibilă a absurdului.

Confruntarea ca şi confruntarea... dar între taberele aflate în conflict, chiar la baza magazinului, pe o scenă, un grup mare de balerini prestau scălămbăindu-se, la capătul puterilor, ceva macabru şi imposibil de înţeles, probabil vreun gunoi clasic, la care în vremuri normale spectatorii trebuiau treziţi treptat, cu asistenţă medicală, trompeţi şi talange. Ştiu, artiştii sunt greu de înţeles, fiindcă văd lumea altfel decât noi, cei normali. Ăştia, bieţii de ei, ai fi zis că promovează arta în condiţii extreme. Dar nu era aşa, anomalia nu se oprea aici. Cum se oprea vreunul din mişcare, bubuiau gloanţele în jurul lui până se ridica, ajutat de ceilalţi şi-şi relua dansul cu mişcări ezitante.

M-am mirat foarte că mai trăiau.

Probabil că dansau non-stop de la blackout. Părea că fără asistenţa neprecupeţită a balerinilor, părţile nu puteau să se ciomăgească. M-a durut mintea până să mă prind că erau folosiţi ca scuturi vii între cei de pe acoperiş şi cei de jos, dar n-am priceput de ce erau forţaţi să danseze şi nimeni n-a ştiut să mă limpezească.

Peste toate acestea se întâmpla un lucru foarte neobişnuit.

O dată la zece minute lupta se întrerupea. Urma invariabil un ritual greu de desluşit. Un tip cu faţa de aurolac ţâşnea dintr-un ascunziş si mişca limbile unui ceas de iarbă, fixând ora exactă. Ceilalţi îl aclamau, dar de îndată ce era la adăpost, conflictul repornea.

Vălmăşagul de acţiuni dădeau o senzaţie de ireal, dar povestea ne prinsese. Savuram lupta cu respiraţia întretăiată, având tabere preferate şi personaje cu care simpatizam intens, tânjind după o găleată de floricele pe care să le mâncăm pe fond nervos, ca la un super-film de acţiune. Toate erau grozave, când Maniacul s-a precipitat iarăşi.

— Stăm ca momâile în boscheţi sau ne băgăm în joc?

— Da, da, absolut, da! i-am dat eu satisfacţie, sperând din adâncul inimii să-l adun de pe jos cu făraşul.

— Noi cu cine ţinem, Little Boss? vru să ştie Bizonul.

— Cu gaborii, normal, i-am răspuns, mimând seriozitatea.

— Lumea se împarte în gabori şi oameni buni, ţinu să precizeze Chiorul, strângând din pumni încruntat.

Băieţii nu prea ştiau de glumiţe nesărate de genul ăsta, aşa că s-au blocat în idee. Pentru o clipă s-a lăsat o tăcere adâncă. M-am prins că treaba asta nu mergea nici ca glumă. Am dat-o repede la întors.

— Cu balerinii, că-s vai mama lor şi li se-nnoadă ţurloaiele.

— Ăştia nu mai sunt buni de nimic. Ce le facem după ce-i salvăm?

— Îi împuşcăm, se ştie. Ca să nu se mai pătimească, că-i păcat. Hai să dăm drumul la spectacol! se grăbi Maniacul ca fata mare la măritat.

Am ridicat mânuţa în sus, cerând linişte.

— Atenţie doamnelor, privirea la mine, în puii mei! Nu atacaţi decât la ordin. Am specificat pentru noii veniţi, care nu prea ştiau cum stau treburile. Cine trage înainte de semnul meu, încasează un glonte sub sprânceană de la mine.

Ne-am desfăşurat în arc de cerc şi i-am atacat fulgerător pe caralii, ca să ne manifestăm slăbiciunea pentru ei. Ceilalţi s-au regrupat în grabă şi, atacată din patru direcţii, poliţia a fost ridicată în zece minute la rangul de amintire.

Nici n-apucase să se stingă zgomotul confruntării, când aurolacul a apărut. Avea o prezenţă hipnotică, aşa că nici nu ne-a trecut prin cap să-l luăm la ţintă. Omul, care părea din alt film, a potrivit ceasul şi a dispărut.

Acum, că scăpaserăm de gabori, eram tot patru tabere în jurul magazinului.

Gangsterii trebuiau distruşi, fiindcă n-aveau mamă, n-aveau tată, trăgeau în tot ce mişcă. Am deschis foc susţinut asupra lor, iar celelalte două tabere ni s-au alăturat din reflex.

Lupta n-a fost nici uşoară, nici scurtă, inamicii având mitraliere şi experienţă în bătălii, s-au regrupat cât să ne facă misiunea grea. Am pierdut pe doi dintre puţoii recoltaţi la plecare, care, luaţi de val, au plecat singuri la atac, iar când s-au trezit era niţeluş cam târziu, aşa că au devenit ţinte lejere şi au fost ciuruiţi. Culmea e că unul dintre ei a mai mişcat un pic. Răscrăcărat, ne deranja pe toţi cu vaietele lui, în timp ce încerca să-şi adune maţele din ierburi, până ce Buttface – cel mai milos dintre noi, l-a trimis pe lumea cealaltă cu un glonte administrat magistral în ţeastă.

Paznicii au fugit repede spre intrarea în magazinul-locomotivă, iar cei de acolo le-au deschis uşa, deci erau aliaţi.

Pompierii, văzând că se-mpute treaba, n-au dorit să se înfrunte cu noi, aşa că şi-au luat lumea-n cap şi am rămas singuri cu balerinii, care încă mai dansau de nebuni în faţa clădirii.

Când ne-am apropiat, uşile magazinului s-au deschis larg, iar cei dinăuntru ne-au întâmpinat cu bucurie şi cu lacrimi în ochi, ca pe nişte eliberatori.

Am ajutat apoi la transportatul dansatorilor în incintă.

— Ştiam că o să sosiţi şi o să ne scăpaţi din asediu. Vă aşteptam încă de la început.

— De unde ştiaţi că venim?

— Omul sfânt ne-a spus. El le ştie pe toate.

Ne-am uitat după sfânt. Era aurolacul care potrivea ceasul din zece în zece minute.

El ne-a destăinuit cu voce tainică, marele secret.

— A început domnia cifrelor.

— Ce vor de la noi? m-am pomenit întrebând.

— Vor restabilirea ordinii universale pe care omul a stricat-o. Cosmosul e în pericol, fiindcă nu mai există într-o vibraţie unică. De aici, de pe Pământ, se propagă o altă vibraţie, care trebuie oprită urgent, până nu e prea târziu.

— Da? Cum o vor face?

— Ne vor lovi ori de câte ori ne vom abate de la vibraţia normală. Până vom învăţa ritmul. Eu asta fac o dată la zece minute. Ţin ritmul. Ceasul nu e altceva decât un difuzor. Aud cu

sufletul ce-mi spun cifrele. Asa am aflat că venirea voastră era inevitabilă.

Butch a rânjit neîncrezător, pregătindu-se să arunce un dispreţuitor „aiureli”, dar n-a apucat, din cauza unui cot sănătos recepţionat în ficăţel şi semnat cu drag de Maniac, care era foarte superstiţios. Acesta a dorit să afle în amănunt despre cum au ajuns oamenii să adore ceasul.

— Până la blackout nimeni nu dădea atenţie bietului ceas. De atunci, din cauze obiective, limbile n-au fost potrivite de trei ori. Prima oară magazinul a luat foc fără motiv, dar când limbile au fost ajustate de sfânt, incendiul s-a oprit la fel de brusc cum a început.

— Putea fi o nimereală... s-a încontrat Butch.

— Aşa am zis şi noi. A doua oară, sfântul nostru a fost împuşcat până să ajungă la ceas şi un fulger s-a declanşat din senin, omorând zece nenorociţi din tabăra gangsterilor care trăseseră în el. Asta i-a schimbat pe toţi, oricât ar fi fost de nemernici. De atunci, n-a mai încercat nimeni să-l oprească.

— E ciudat şi neliniştitor! a punctat Maniacul, acaparat de povestire.

— A treia oară s-a întâmplat când sfântul a adormit de epuizare, iar pământul s-a zgâlţâit violent, apoi a început să se crape sub magazin, iar pereţii au troznit înfiorător, de-am zis că totul se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc. Am ajuns să credem că dacă vom lăsa limbile nemişcate, s-a zis pentru totdeauna cu lumea.

Ne-am privit întrebător. Lucrurile erau reale, nu ne îndoiam. Consecinţele păreau inexplicabile, ceea ce lăsa loc la interpretări aiuristice şi chiar la superstiţii. Până şi Butch a tăcut, cât era el de logic. Dacă m-ar fi pus cineva să-mi dau cu părerea, aş fi spus că nu cred în puterile ceasului, apoi aş fi insistat ca el să fie potrivit în continuare, la marele fix. Unele lucruri e mai bine să rămână aşa cum sunt, nederanjate.

Am fost îndemnaţi să dăm o tură, să mai alegem una-alta din rafturile înţesate cu marfă. Cum poţi să refuzi aşa ceva? Am acceptat cu desfătare.

Eram în paradisul lumii pierdute. A lumii consumerismului. Neprăduit, magazinul putea deveni un loc de pelerinaj în care să vezi şi să te minunezi cum trăia omenirea înainte. Am vizitat toiletele, care sclipeau de curăţenie. Ne-a luat evlavia. Să vezi rânduri întregi de fulgarine de exact aceeaşi culoare, aşteptându-şi răbdătoare cumpărătorii, era divin. Îţi reda cumva

o ordine a lucrurilor. Până şi Maniacul părea profund mişcat, de vreme ce a privit fascinat vreo 10 minute la un ondulator cu acumulatori. Oare cum ar arăta? Mi l-am închipuit creţ şi m-a umflat râsul.

Bizonul se îndrăgostise iremediabil de un trening de fâş verde-praz cu interstiţii violet şi cu o vipuşcă galbenă enormă, una dintre abjecţiile pe care le poartă cocalarii de prin periferiile micilor oraşe, care-ţi şterg parbrizul fără să te întrebe dacă vrei au ba. După ce l-a pipăit extaziat vreo trei minute, de parcă dorea să se convingă că nu visa şi că minunăţia există, a dispărut cu el într-o cabină de probă, apoi, când a ieşit, miracolul s-a produs. Bizonul dispăruse complet, fiind înlocuit de un ţărămpete fericit, de cea mai joasă speţă. N-a vrut cu niciun chip să-l dea jos, nici ameninţat de Buttface, pentru care nutrea sentimente, cu o grenadă cu inelul de siguranţă scos.

Se lăsase noaptea când şefa de magazin a venit la noi.

— Avem pentru voi, eroii noştri, două mari surprize.

A dat din palme şi ceea ce s-a întâmplat a scos din toate piepturile un mare Ooooooooooh. Aveau generator şi combustibil, pe care îl păstraseră pentru ocazii speciale. Magazinul s-a luminat a giorno, în albul unei păduri suspendate de neoane, din difuzoare a început să se audă o muzică plăcută, de cumpărături, ca pe vremea când raioanele erau pline de clienţi, iar noi ne-am îmbrăţişat frenetic, pradă unei bucurii de nedescris. Am savurat fiecare lumen ca pe-o prăjitură. Credeam că n-o să mai prindem, în decursul vieţii, neoane aprinse. Uitasem cât de frumoasă poate fi lumina becurilor.

Atât şi ar fi fost suficient, dar apoi ne-au dus într-unul dintre restaurantele clădirii, unde, când am văzut ce ne aştepta, am reacţionat ca o ceată de copii cadorisiţi cu jucăriile dorite.

Când am văzut ce masă pregătiseră pentru noi, am început să salivăm ca nişte pitbuli în faţa unui bebeluş. Opulenţă, nene! Dacă nu interveneam la timp, se prăbuşea masa sub povara mâncării.

Chiorul şi-a scos tacticos ochiul de sticlă, asa cum o făcea la fiecare masă şi l-a lăsat la vedere, într-un pahar.

Am băgat în noi cu lăcomie, îmbuibându-ne ca sparţii, şi când ne-am umplut măruntaiele, am vomat şi am mâncat iar, fără să ne pese că în timp ce noi făceam risipă, în jur erau oameni înfometaţi.

Petrecerea a fost mare, am dansat, am discutat cu străinii aceştia cum am fi făcut-o cu prieteni intimi, am putut zâmbi şi

pentru câteva ore am făcut abstracţie de probleme, iar amfitrionii au primit armament şi muniţie, ca să-şi poată apăra ceasul şi fulgarinele, iar ei ne-au oferit în schimb cât puteam să cărăm, apoi, la despărţire, ne-am pupat în bot fără reţineri.

În maxim şapte mile ne-a luat cufureala. Bucatele expirate îşi făceau de cap în maţele noastre, dând naştere la reacţii explozive. N-aveam cum să ne abţinem. Golirea devenea o problemă de onoare, aşa că ne repezeam pe tufe ca pe gagici luate la ocazie. S-a dovedit că nu era suficientă verdeaţă câţi amatori, asa că s-a lăsat şi cu mici ameninţări prieteneşti cu împuşcarea, ilustrate cu focuri de avertisment trase la derută.

Prăjiţi

— Mi se spune Little Boss şi sunt psihotic...

Aşa ar fi trebuit să înceapă mica mea destăinuire despre ceea ce a urmat.

Până la autostradă am trecut printr-o reţea deasă de tuneluri. N-a fost găurică în munte pe care s-o traversez fără să fiu străbătut de fiori reci pe şira spinării, până hăt departe, înspre noadă.

Am o teamă fără margini de tuneluri, de lucruri întunecate şi reci, care mă duc insistent cu gândul la moarte. Auzeam voci, vedeam năluci, creaturi sinistre, simţeam pereţii pârâind şi troznind de parcă prăbuşirea era iminentă, ca să enumăr doar câteva dintre nenorocirile ce se-nghesuiau prin sufletul meu sfâşiat de temeri.

Dar de ce nu mi-e mie teamă?...

Cum nu-mi plăcea din cale-afară să vorbesc în public despre aberaţiile astea, sau despre psihoza mea, ştiind că în urma enormităţilor destăinuite m-aş face de băcănie, disimulam normalitatea. În fond, ei nu auzeau şi nu vedeau nimic şi îi durea la buci de ceilalţi.

Efortul de a părea în control era enorm şi-mi canalizam toată energia spre el.

Traversam unul dintre tunelurile cu pricina, gospodărindu-mi simţurile, când m-a cuprins brusc... O doream cu patimă, auzisem de ea ca orice muritor, dar n-am recunoscut-o de la început, fiindcă mi-era străină.

Era fericirea. Aşa?... Acum?... Ceva nu era cum trebuie.

Nemotivată, neanunţată a venit spre mine şi m-a lovit ca un taifun. Ce să fac? M-a luat un soi de fierbinţeală şi-am început să lălăi gâlgâit şi subţirel, ca pentru mine, un cântecel al lui Freddy Mercury, apoi m-am trezit cântându-l în gura mare. Offff! Refrenul nu ieşise prea bine, fiind puţin scremut, ceea ce m-a frustrat intens. Plânsul a venit firesc, iar lacrimile mi s-au înnodat în voie sub barbă. Simţeam că viaţa mi se va curma brusc dacă nu-mi intră blestemăţia de refren. N-am vrut să fac ceva nechibzuit, aşa că am hotărât să îmi mai dau o şansă.

Am oprit motorul cu scrâşnet de frâne.

Nevoia de a avea succes devenise imperioasă.

Am privit în stânga şi-n dreapta, după ceva audienţă, fără să-mi pese de ceea ce ar fi putut gândi ceilalţi. Spre lauda lor, în apropiere Bizonul şi Buttface se puseseră pe dănţuit, pe notele mele, aruncându-şi, cu greutatea unor beţivi ameţiţi, vorbe drăgăstos-obscene.

— Pentru tine, scumpul meu, îmi pun oricând fundul la bătaie...

— Majoritatea cotârlelor vor să moară liniştite în patul lor, dar eu, iubi, vreau să mor direct în patul tău, în timpul unei coţăieli prelungite, pe fond de epuizare.

— Te voi ajuta în sensul ăsta din răsputeri, armăsarul meu drag. Am însă un mic, minuscul neajuns. Te rog, uită-te cu fereală... rotula mea vorbeşte? Mi se pare că de vreo 15 secunde mă cam îngână.

N-am stat să aud răspunsul lui Buttface, deşi eram destul de sigur că auzisem clar o voce subţirică venind dinspre ţurloiul Bizonului.

Mi-am văzut de ale mele. N-aveam treabă cu ei.

Prinsesem nişte mişcări de dans meseriase în orele de balet comise cu cele trei scorpii şi acum puteam să pun în practică paşii mărunţei spre deliciul tuturor. Aşadar am plecat în dans, continuând să cânt dezlănţuit, fără să ştiu versurile, dar cu invenţii năucitoare, care îmi scoteau în evidenţă latura retard-poetică, apoi am privit în jur ca un mare star în apogeul carierei, aşteptându-mă la leşinuri şi feţe extaziate.

N-am primit prea multă susţinere, aşa că am cercetat mai departe. Am găsit doar chestii neinteresante, poate pentru că creierul meu devenit iraţional, nu mai reuşea să perceapă clar ce se-ntâmpla înaintea ochilor. Urechile însă îmi mergeau brici. Ascultând una-alta cu ele, am dedus că numărul Arhanghelilor cântăcioşi era suspect de mare.

Nu toată lumea cânta.

Chiorul avea o discuţie aprinsă, incoerentă şi iluzorie cu cea care-i dăduse viaţă, privind o moştenire pe care baba închipuită nu dorea în ruptul capului să i-o dea. Dar al nostru intrase în viteză.

— Bagă-ţi minţile-n cap, mamă şi hai să nu mai facem asta niciodată!

Cum a bătrână se-ncontra prosteşte, Chiorul a cedat nervos.

— Dă-mi ce mi se cuvine, altfel te joc în picioare, mămico!

Nimic! În căutarea succesului, Chiorul a înjurat-o ca un apucat pe mă-sa de mă-sa, apoi nefiind dus decât la pensionul

cu zăbrele, a încercat să o sufoce cu o pernă imaginară. Apoi l-au luat părerile de rău, şi-a cerut bocind scuze că i-a făcut felul aşa târziu, lăsând-o să se chinuie cu bătrâneţea şi bolile, iar pe final, înaintând în patru labe, s-a apucat să lingă cu râvnă asfaltul, mişcare care părea să-i aducă, dintr-un motiv care-mi scăpa, alinare.

Unul dintre cei trei popi de la cruciaţii care trecuseră de partea noastră, denumiţi generic popo, ne-a mărturisit că simte că e reîncarnarea lui Iuda şi că azi e musai să plătească. A organizat fără prea mare succes o procesiune care să-l ducă undeva ca să-i facă ceva, dar s-au strâns doar trei ghinionişti, apoi le-a cerut celor trei Arhangheli farisei să-l execute, ceea ce s-a şi întâmplat, spre satisfacţia deplină a celor prezenţi.

Butch şi-a oprit motorul, apoi s-a luat la pocealã cu un zid care i se pusese sfidător pe direcţia de deplasare. După o încercare nereuşită de brânci, s-a trecut la piedici, apoi s-a ajuns la palme, la pumni şi la căpăţâni, dar nimeni nu s-a lăsat şi chit că zidul sângera, părea într-un uşor avantaj. Câţiva amici, care au simţit că omul era în impas, au venit clătinându-se să-l ajute cu ce puteau şi ei. Succesul a fost şi de această dată îndoielnic.

Eu m-am dat cu greu jos din şa. Apăruse o problemă nouă cu care nu mă confruntasem până în anul curent, ziua în curs. Mi se lungiseră picioarele foarte tare, lucru grozav, dar mă simţeam ca pe picioroange fiindcă nu ştiam cum să le manipulez. Până la urmă am ales metoda rostogolirii, urmată de o cădere artistică în barbă. Nasol e că mâinile mi se scurtaseră îngrijorător, de jurai că sunt doar cioturi inutile. Le-am probat, şuierând perplex. Nu mai puteam nici să aplaud, că palmele nu mi se puteau întâlni. Boscorodeam mărunt, încercând să mă adaptez la noua situaţie, când l-am auzit pe Maniac.

Vorbea cu dispreţ, ceea ce m-a scos instantaneu din pepeni.

— Uite-l şi pe pitic! Ce caraghios patinează! Zici că e o tarantulă paraşutată pe gheaţă.

— Pe cine faci tu pitic, zărghitule? Chiar nu vezi că am cracii mai lungi ca tine? m-am încontrat nedreptăţit.

— Nu văd nimic. Eşti doar un buric agitat. Ai vreo problemă?

— Da, tu! Tanti mă-ta cunoaşte că ai un limbaj inadecvat? Nu eşti la prima gafă, aşa că nu pot să mă fac că n-am auzit ce păsărică ţi-a ieşit pe gură. Sunt nevoit să te judec, să te condamn şi să te execut aici, de faţă cu toată suflarea asta de domni eleganţi, care vor pomeni despre cât erai de jigodie doar înainte de a merge la budă.

Mi-am reamintit într-o succesiune rapidă de socotelile neîncheiate din groapa vulturilor, când am jurat că-l voi ucide cu prima ocazie şi mi-am scos iute pistolul.

— Ia de-aici! am mai zis apoi şi i-am înfipt din tot sufletul o serie de trei cartuşe sub sprânceană. Doamne! Nici n-a clintit, de parcă era antiglonţ. Aşa, deci... ai rezistat la trei încercări, să te vedem mai departe, ţărane...

De aici încolo mi s-a rupt filmul şi nu mai ştiu nimic din ce-am făcut.

Mi s-a spus că am fost recuperat de sub o grindă în care mă îndârjisem să trag vreo patru încărcătoare. Am mai aflat o chestie absolut năucitoare. Adevăratul Maniac stătea calm în fund lângă mine, cu capul în palme, chibiţând.

Varianta mea e radical diferită.

Eu am văzut un peşte auriu splendid, cu un cap exagerat de mare, cu buze groase, roşii şi cu gene interminabil de lungi. Era cel mai frumos peşte pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Mi-am îngăduit să-l iubesc din tot sufletul, fără să realizez ca în spatele buzoaielor senzuale era chiar duşmanul meu de moment, Maniacul.

Comunicarea între noi era perfectă, iar susţinerea, necondiţionată. Mă îmbărbăta cu palme date după umăr, sau mă pupa bălos ori de câte ori mai nimeream. Ce să mai spun?! Am făcut eu asta? Ce scârbos! Cum să mai spăl ruşinea? Cică îmi plăcea enorm să fiu pupat de nărod şi îi urmam cu voioşie sfaturile confuze, de pistolar afumat. Omul n-avea habar că eu mă războiam acolo de fapt cu el, întruchipat într-o grindă.

Mare miracol că nu fusesem atins de vreun ricoşeu.

Se pare că am avut mare noroc tot cu Maniacul care, mai rezistent, s-a trezit cel mai repede şi ne-a cărat pe fiecare dintre noi cu chin şi jale până la capătul tunelului.

Chiorul ne-a dat verdictul. Cineva, bine intenţionat... sau nu, ne afumase intens cu opiacee, până ne prăjise creierii, adică ne făcuse mangă.

— După o doză faraonică, aşa cum am încasat noi, ar trebui să stăm la reabilitare minim trei luni, sub pază strictă, a opinat el, a cărui experienţă în domeniu era de nepreţuit.

Sub influenţa drogurilor, ne-am prăbuşit moi ca nişte zdrenţe pe câmpia pustie ce se întindea lângă ieşirea din tunel. Era prima oară în această expediţie când dormeam pe câmp, sub cerul gol. Totul era zăcere, iar pământul prinsese o viteză uluitoare, care ameninţa să ne mătură şi să ne proiecteze în

spaţiu. Mi-am încleştat degetele în ierburi, ca să mă ancorez cumva, altfel urma să pierd contactul cu ai mei şi să fiu azvârlit pe cine ştie unde, poate chiar în Columbia, la draga de Jane. Am închis ochii ca o găină beată şi am început să visez tâmpenii.

Imediat, o babă care nu părea întreagă la cap, cu un violoncel dezacordat, m-a luat în primire. De undeva, un clarinet intervenea din când în când cu nesimţire, agravând situaţia. A cântat trei prostii, atât de chinuitoare încât am vrut s-o împuşc, dar negăsindu-mi pistoletul, am ales s-o şterg cu laşitate, ca să-mi salvez viaţa. Atunci am descoperit că eram legat fedeleş şi a trebuit să suport în continuare agresiunea fonică.

Habar n-am cât timp am pierdut aşa, suspendat cu baba şi violoncelul, la limita leşinului. Ştiam că dorm, conştientizam că trebuie să mă trezesc, altfel n-aveam cum să scap de scârţâitul instrumentului, încercam să deschid ochii, dar îmi era imposibil să mă smulg din mrejele viselor. Ajunsesem să mă întreb dacă va fi ultimul meu somn, cel de dinaintea decesului.

Un curent de aer rece mi-a izbit faţa, apoi am simţit cum două gheare se pun pe fruntea mea. Neplăcut! N-am schiţat niciun gest de apărare, nu puteam să mă adun. Am auzit o voce aspră cum încerca prin sunete guturale să alunge ghearele de pe mine. Le-am simţit cum mi se plimbă pe faţă, apoi m-am întors în adâncimea somnului.

M-am trezit din imersie scuturat cu putere, ca un măr copt. Am deschis un ochi, fără să am nici cea mai vagă idee unde mă aflu şi cu ce ocazie. Realitatea părea diluată şi necredibilă. O fi lumea de dincolo? Durere... Simţeam că o să-mi explodeze capul de durere, dar ce am descoperit m-a readus brusc în simţiri.

Nu puteam fi dincolo. Eram încă viu.

Aşa arăta iadul doar dacă era unul aviar. O exista vreun iad specializat în păsări? Prea multe ciori. Erau printre noi şi deveniseră agresive. Nu era timp de văicăreli. Deja unele încercaseră să-i halească un ochi Bizonului, socotind poate, din cauza mirosului, că-i un hoit.

Ai noştri se străduiau greoi să-şi revină din amorţeală.

Ne-am ridicat anevoios în picioare, sub soarele arzător al după-amiezii şi am început să ne clintim cu mişcările sacadate ale unor roboţi în teste. Ale naiba păsări, continuau să ne urmărească în timp ce încercam să ne reluăm poziţia bipedă, precum nişte câini credincioşi, fără să se sperie. Am înţeles de ce. Mâncau din trupurile răposaţilor noştri zi de zi. Ne cunoşteau mirosul, gustul, chiar şi obiceiurile. Ştiau cumva că mai devreme

sau mai târziu vom ajunge în maţele lor. Cum să te temi de hrană? Mare noroc pe capul nostru că nu ne-au ucis aşa de-ale naiba, ca să ne ilustreze vorba că drogurile nu fac bine la sănătate.

Conjuraţia milogilor

Trecuserăm binişor de jumătatea distanţei când drumul a început să se îngusteze. Nu pentru că se lucra la el, nu era cazul. Sute de amărâţi, îmbrăcaţi în zdrenţe cenuşii şi impersonale stăteau nemişcaţi, inofensivi şi apatici, de ambele părţi ale carosabilului, riscându-şi viaţa ca jaloane vii. Cu spatele încovoiat, slăbiţi de ajunseseră numai piele şi os, cu ochii înfundaţi în orbite, arătau ca morţii vii din filmele de groază. Faptul că nu cerşeau era cu atât mai nefiresc în condiţiile respective.

Am frisonat scurt de îngrijorare.

Noroc că m-a trezit Bizonul cu întrebările lui naive.

— Little Boss, crezi că sărăntocii îşi vor face vreodată o lume numai a lor?

— O au, frăţioare.

— Cum se numeşte?

— Cimitirul săracilor...

— Hai să-i radem pe damblagii, propuse Maniacul ambalându-şi zgomotos motorul, şi nu părea să glumească deloc.

— De ce ai face asta?

— Din motive umanitare şi pentru că-mi place. Mai uşurăm pământul.

— Eşti un mare ticălos, îl luă în primire Chiorul.

— Nu-i asculta, că-s fraieri cocliţi! Dă-mi mână liberă, Big Boss! Un cuvânt, o silabă sau măcar un început de gest şi mă declanşez, insistă aţâţat Maniacul, privindu-mă cu un licăr anormal de speranţă.

— Să nu îndrăzneşti! m-am răstit eu şi s-a pleoştit.

Societatea, în virtutea principiului nerecunoscut vreodată, dar aplicat dintotdeauna, că cei slabi trebuie sacrificaţi primii în situaţii de criză, îi aruncase afară din spitale, ospicii, sanatorii, adăposturi pentru săraci sau din azile, apoi îi gonise şi de pe străzi, unde vederea lor le amintea oamenilor în putere, care ar fi trebuit să le poarte de grijă, cât sunt de nemernici.

Cândva, înainte de pana de curent, stătusem de vorbă cu unul dintre aceşti neoameni, care-mi expusese pe larg teoriile lui elucubrante. Tot ce mi-a debitat mă jignea direct şi personal, sau poate nu-şi dădea seama că eram una dintre ţintele epurărilor,

de care înainte de el mai pălăvrăgise o bestie pe nume Hitler. M-am străduit cu mari eforturi să nu-l împuşc sub sprânceană, aşa cum merita netrebnicul. Am tăcut atunci, deşi aveam un întreg discurs pregătit în minte.

Nu, şef de doi bani!

Imperfecţiunea, bolile sau mutaţiile nu dispar odată cu bolnavii abandonaţi, apoi alungaţi şi astfel asasinaţi de voi, arză-v-ar focul! Ele se vor perpetua prin supravieţuirea voastră, cei mai bolnavi nemernici de pe faţa pământului. Ştiu! Boala voastră nu e trecută în enciclopediile medicale, dar se numeşte lipsă de suflet şi nu poate fi tratată decât cu gloanţe.

Striviţi de povara necazurilor lor, uitaţi de apropiaţi, ajunseseră să vagabondeze pe câmpuri, în păduri sau pe autostrăzi, alergaţi de câini şi vânaţi de animalele sălbatice. Ca să reziste în faţa urgiei, zdrenţăroşii se uniseră în hoarde şi păreau să aştepte în grup compact ceva sau pe cineva, poate pe bunul Dumnezeu care să vină şi să-i mântuiască de dureri, de necazuri şi de sărăcie.

Pământul de lângă drum era scormonit, semn că mâncaseră iarbă ca rumegătoarele, în lipsă de altceva. Eu îi vedeam pe toţi sfâşiaţi de foame sau roşi de bolile netratate în maxim o lună, iar de fiinţele aflate în pragul morţii trebuie să te temi, pentru că nu mai au ce să piardă.

Pe măsură ce înaintam, şirul celor ce stăteau în drumul nostru se îngroşa.

Le-am urlat Arhanghelilor să fie atenţi, să-i ţină la depărtare pe cerşetori fără violenţă, că nu-i de joacă. Sincer vorbind, dincolo de milă şi de silă, nu se ştie ce boli se învârteau pe acolo, iar pericolul de contagiune era foarte mare. S-au executat, deşi am mirosit c-ar fi preferat mai degrabă să-i ia sub roţi. Înaintam lent, ca să nu-i izbim cu motoarele, că erau vai de mama lor şi orice lovitură le-ar fi putut fi fatală.

— Decât să mă omoare ăştia, mai bine nu mor deloc, zise cu năduf The Rock, care, din greşeală, putea să inventeze maxime cum nu se poate mai bizare.

O adevărată expoziţie de amputări, de desfigurări, de eczeme purulente şi de tumori la vedere se desfăşura hidoasă în faţa ochilor noştri. Deşi nu eram băieţi de altar, atâta suferinţă comasată într-un loc şi întipărită pe chipurile oamenilor nu văzusem niciodată.

Totul era dincolo de limita suportabilului. Mi s-a făcut părul măciucă. Nu eram singurul care aveam probleme. Bizonul, mai

simţitor, scoase un icnet adânc, apoi borî cu jet gros, din mers, făcând roţile celor din spate să patineze. Am făcut o sută de metri într-un sfert de oră, apoi am văzut de la distanţă un zid viu făcut din trupuri.

Capii de coloană au mărit viteza, ca să spargă bariera de trupuri izbind-o, dar au fost decapitaţi de o sârmă foarte subţire de oţel, priponită finuţ de nişte stâlpi de electricitate, pe care n-o observaseră. Unul singur din rândul doi reuşise să pună frâna mai devreme, aşa că gâtul său, cu cap cu tot se bălăbănea dizgraţios, încă nedesprins cu totul de corp, în timp ce un jet gros de sânge împroşca cu putere pe cei din jur.

M-am felicitat că eram pe undeva prin mijloc, altfel... Ne-am oprit cu mâinile pe trăgaciul armelor. Mirosea de la o poştă a ambuscadă şi aşa a fost. Sărăntocii erau mai organizaţi decât lăsau să se vadă. S-au năpustit cu toţii pe noi, în tăcere şi fără agresivitate, încolţindu-ne greoi, apoi izolându-ne în trei grupuri. Oricât ai fi fost de ager, nu citeai nimic în privirile lor stinse. Nu aveau nicio armă la vedere. Eram încordaţi, aglomeraţia umană din mijlocul străzii dându-ne o stare de pericol iminent. După gesturi, gloata nu avea nevoie de alinare, ci erau rupţi de foame şi ne implorau să le dăm ceva de-ale gurii.

Dar manevra nu era altceva decât o tactică dibace de război.

Când credeam că o să se lase cu o repriză de cerşeală mai insistentă, şi cu nişte hrană luată cu japca, echipele lor de asalt au atacat cu rapiditate şi cu o violenţă inimaginabilă pentru oameni atât de vulnerabili. Aveau mâinile şi picioarele protejate cu cartoane fixate cu sârme, ca într-o parodie medievală macabră.

Spre ruşinea noastră, în primele momente, deşi ştiam că o să ne atace, am rămas fără reacţie, de parcă ne-ar fi hipnotizat. Să-i vezi izbind, scuipând, muşcând, zgâriind cu degetele lor descărnate sau cu te miri ce, era foarte şocant. Unii activau numai la nivelul solului, de unde se răneau atroce, agăţându-se de roţi sau de picioarele noastre, într-o încercare disperată de a ne pune la pământ.

Am crezut că doreau pur şi simplu să ne halească, dar nu era aşa.

Mai întâi unul mai ghinionist s-a înfipt în cuţitul meu, nepoftit, neîntrebat şi nederanjat. N-aveam nimic cu omul, cred că nici nu m-a văzut. Până să-mi pară rău, m-am făcut de râs, încasând un cap în gură de la un gospodar fără mâini, care s-a ales la rândul lui, la schimb, cu un glonţ sub sprânceană. Toţi s-

au pus pe urlat, gemut, gâfâit, scremut de nu ne mai înţelegeam de niciun fel om cu om. O parte dintre Arhangheli, cei mai tăfălogi, au fost daţi jos de pe motoare şi măcelăriţi cu cruzime. Am apucat să văd cum Chiorul juca în picioare un tip în cărucior, în timp ce The Rock se gâtuia reciproc cu un nevăzător şi o tanti îi căra puzderie de cârje-n cap Bizonului, care se străduia să-i frângă nasul din pumni.

Cineva a aruncat cu o grenadă şi toţi s-au oprit cu gurile căscate ca să vadă ce se întâmplă, în afară de o mătuşică cu părul pe bigudiuri, ce găsise de cuviinţă să-mi bage o lingurinţă de tablă în ureche. O mişcare laterală de evitare a făcut din agresoare o simplă spectatoare, căzută în admiraţie, dar pentru scurt timp. Am băgat-o din nou în joc, răsplătind-o cu un pumn în barbă, dat din măduvă, care a scos-o din sandale si a ucis-o în timp ce zbura crăcănată prin aer, urmată la o distanţă respectabilă de proteză.

Nu mi-a părut rău de ea.

În fond, a fost un *care pe care*, adică luptă dreaptă. Dacă insista cu linguriţa aia, sunt sigur că o putea scoate pe urechea cealaltă, după ce în prealabil mi-ar fi străbătut creierul.

Apoi mitralierele au început să latre isteric, gloanţele au penetrat ca prin brânză trupurile celor ce se nimereau în calea lor, iar urletele sfâşietoare de moarte s-au înteţit, dar înaintarea amărâţilor nu s-a oprit. Îndată ce un val de atacatori căzeau ciuruiti, alt val la fel de decis şi de dornic de confruntare îi lua locul. Cum nu dădeau prea mulţi bani pe viaţa lor, loviturile de tip kamikaze erau numitorul comun.

— Băi, pe câţiva i-am mai omorât o dată. De unde tot vin, trăi-ţi-ar? Jur că am făcut băşici în buricele deştelor de la atâta apăsat pe trăgaci, se lamentă Buttface, în timp ce-şi schimba încărcătorul.

Apăreau de după nişte coline. Nu câte unul. Dealurile gemeau de câţi oameni se înghesuiau sprijiniţi de alţii, şontâcăind, şchiopătând sau chiar târându-se milimetru cu milimetru spre moarte. O doreau, o primeau cu bucurie, era eliberarea lor.

Lupta era inegală, mitralierele noastre făceau legea, iar ei cădeau ca muştele.

După o jumătate de oră s-a aşternut deodată liniştea. Autostrada era însângerată de cadavre sfârtecate, de mădulare disparate, de creieri şi de maţe. I-am rezolvat rapid pe cei ce se zvârcoleau şi pe cei care înţepeniseră contorsionaţi între viaţă şi

moarte şi doar ochii li se mai mişcau implorând înecaţi în lacrimi imersia în nefiinţă.

— Ce peisaj înălţător! E un balans optim al tonurilor, o armonie a întregului. Trebuie să-mi umplu ochii cu culorile astea vii, adică moarte. Simţiţi ce bine cade soarele pe măruntaie? Le dă o vivacitate aparte, de juri că o să se ridice şi vor pluti ca peştii în apele mării. Păcat că nu sunt pictor! exclamase extaziat Maniacul.

Dincolo de micile ghiduşii artistice, nici ai noştri nu scăpaseră neatinşi.

Butch încasase un cuţit în cap şi sângera ca un porc.

Bizonul încerca fără succes să-şi scoată o pilă de unghii dintre omoplaţi.

Chiorul avea o tăietură urâtă pe faţă, din care şiroiau firicele de sânge. De la lovitura unui ciocan de şniţele primit la sfârşitul încăierării, îşi pierduse bruma de memorie care îi mai rămăsese dintr-un contact prelungit cu halucinogenele. Trecea pe la fiecare dintre noi şi se prezenta pe numele din buletin (Robert), care nu i se potrivea deloc, apoi ne întreba ai cui suntem, ce studii avem şi de ce ne îmbrăcăm aşa de nepotrivit pe vreme de secetă. L-am lăsat în pace. Într-un târziu s-a luat la ceartă pe teme biblice cu un petec de iarbă, pe care ulterior l-a jucat în picioare.

Buttface îşi ţinea în mâini capul uşor crăpat, cu ideea fixă că-n cazul în care slăbeşte presiunea, tărtăcuţa se va despărţi în două ca o ceapă crăpată în pumni.

The Rock mă privea altfel acum. Poate pentru că rămăsese chior în urma impactului cu ghearele curbate şi foarte ascuţite ale unei bătrâne, ce se deplasase pe nesimţite cu cadrul până în dreptul său. Femeia fusese găurită imediat de Maniac cu o rafală scurtă de pistol automat. Doi dintre noii-veniţi, care nu-l ştiau de ce e în stare pe nebun, n-au avut intuiţia de a se lăsa pe burtă în faţa rafalei şi au plătit instantaneu cu viaţa.

— A fost foarte plăcut, ba chiar memorabil, cum spunea o bunică de-a mea care n-avea memorie deloc, oftă Bizonul, ştergându-şi cu mâneca năduşeala care i se scurgea neostoit în ochi. Ai să sărăceşti, Boss, dar ai mâncat rahatul cu recompensele şi trebuie să-ţi plăteşti datoriile, că eşti ca un fel de om de onoare! Avem o târlă de decedaţi cu nasul pe sus, pe-aici. Mă duc să recoltez o duzină sau două, până nu le ciupe Maniacul pe toate. Am decis ca după ce te storc de-o vilă, dintr-alea meschine cu helioport, să mă îngrijesc şi de suflet şi să donez 2 – 3 năsucuri la Armata Salvării.

— Bravo, Bizonule, eşti un om mai bun decât pari! Aveţi 10 minute, aşa că mişcati-vă cu talent, că avem şi alte treburi!

Puterea neagră

Nu eram prea ok. Simţeam încă nenorocita aia de lingură în ureche, presându-mi de zor creierul, gata să mi-l scoată ca pe gălbenuşul unui ou fiert. Convoiul s-a oprit când şoseaua s-a întrerupt brusc, de parcă un torent năvalnic ar fi rupt în adâncime asfaltul. Între cele două maluri de autostradă era o prăpastie de vreo opt metri, douăzeci lungime şi un pod mobil, deocamdată tras, cât să se prindă orice zevzec că locu-i controlat.

— Ia de trece, dacă poţi! făcu Bizonul dezolat.

— N-am mers atâta drum ca să mă poticnesc aici.

M-am dus să inspectez locul şi am fluierat a pagubă.

— Ce dracu' căutaţi aici, albilor? se răsti la mine de pe malul celălalt un afro-american crăcănat ca un călăreţ de elită.

— Eu sunt pitic, boule!

— Eşti îmbârligător, amice, dar nu ţine! Te-ai uitat în oglindă în ultimul timp, nătărăule? Nu eşti numai un pitic bocciu, eşti şi un alb jegos, iar culoarea asta ne dă greţuri aici, în ghetou. Înţelegi, sau chem pe cineva cu o mare puşcă să-ţi traducă?

— Stai, soro, calmează-te, că suntem paşnici, şi-n plus te lovim de nu te vezi cu nişte spirtoase rare, pentru tipi rafinaţi ca tine şi tot neamul tău! am mimat eu jegos amabilitatea.

Ghinion. Nu s-a dus după fentă.

— Subţire! Nu merge! Mai întâi de toate ţi-ai ales cam prost anturajul. Doar n-o să-mi spui că flăcăii ăia ca brazii de lângă tine sunt stripperi creştini, care-şi caută mântuirea prin tratament cu ape minerale. Dacă te dai pacifist, să ştii că faima ţi-a ţâşnit înainte, ca zăltata.

— Ce zici tu acolo? Sunt om cum nu se poate mai respectabil, te asigur, iar de băieţi am numai cuvinte de laudă. Ia-i, scutură-i de praf, spală-i într-o apă curgătoare, fă-le unghiile de la picioare şi... cu numai o clismă cu zeamă de urzici, ai un adevărat cor de maici. Dacă îi iei pe lângă casă, în trei zile îi înfiezi, ascultă-mă pe mine. Am cunoscuţi care îmi mulţumesc şi acum că i-au văzut, că i-au auzit, şi cu asta cred că am spus tot.

Vorbele mele m-au emoţionat şi mi-au stors şi o lacrimă, dar tipul era de piatră, pe crucea mea.

— Ei, aş! Eşti prea modest. Umblă vorba prin zona asfaltică despre un pitic scandalagiu cu capul mare, care îşi face de cap cu ologi nevinovaţi. Coincidenţa mi se pare destul de mare cu matale.

— E irelevant... o fi altul.

— Ori ai personalitate multiplă, ori... nu ştiu ce să zic...

— Benoclează-te cu atenţie la mine! O fi lumina de vină, dar eu n-am capul aşa de mare. Ştiu, urechile mă dezavantajează, dar fii raţional şi încearcă să le ignori! E mai bine, nu? Jur că vin dintr-o tabără hippie, unde n-am lăsat nicio armă fără un trandafir vârât în ţeavă. Dacă vrei neapărat acţiune, hai să facem dragoste, nu război.

— Ai gusturi rafinate la băieţi şi propunerea ta mă onorează, pişpirică, dar va trebui să spun pas. Nu mă atragi, ce să fac? Eşti prea deschis la pigment pentru gustul meu. Mă tot întreb: Oare cum ai arăta îmbrăcat în Albă ca zăpada? Iar eu o detest pe Albă ca zăpada. (Să-mi cadă faţa şi mai multe nu. Am tresărit puternic, întrebându-mă îngrozit dacă ipochimenul ăsta nu îmi citeşte cumva gândurile, dar el schimbase oarecum subiectul). Pe malul nostru, albule, până şi pescăruşii sunt negri. Nu mă crezi? Priveşte chiar acum în sus şi minunează-te.

M-am uitat. N-aveam cum să pic de acord cu el.

— Frate, mi-eşti drag şi n-aş vrea să pui la inimă, dar alea-s ciori autentice...

— Bine că le ştii tu pe toate! mi-a răspuns sâcâit. Ca să n-o lălăim, dacă vrei să treceţi vă vopsiţi pielea’n negru, că asta înseamnă pe aici respect şi laşi zece motoare ca să se plimbe şi bucile noastre prin peisaj. După cum vezi, nu e nimic personal.

— Bro, eşti o scumpete, dar oricât ai fi de important pe malul tău, suntem cam strânşi la motoare şi n-avem la dispoziţie atâta vopsea cât să te facem fericit.

— Asta a fost o glumă infectă, prietene. Nu sunteţi de culoare, nu treceţi, dar-ar boala-n voi de gherţoi! ne comunică nepăsător noul nostru inamic. E ca mine sau deloc.

Îmi displace să mă contrazic cu oamenii. Mai bine îi împuşc ca să aplanez conflictul, dar în cazul de faţă nu mă rezolva cu nimic, aşa că am lăsat coada în jos cu timiditate.

— O să ne punem imaginaţia la treabă ca să te satisfacem cumva, nesătulule!

Aveam ceva în cap. Mi-am adunat locotenenţii şi le-am comunicat c-o să adoptăm tactica grecească a calului troian.

— Bine, bine, dar unde găsim un cal? a îndrăznit Bizonul cu timiditate.

Le-am explicat pe scurt escrocheria antică a cadoului otrăvit şi cam ce vreau eu de la viaţă. Când a început să se lase întunericul, la un semn al meu toată banda s-a pornit să urle, să blesteme şi să tragă cu armele-n sus, apoi ne-am părăsit aparent furioşi motocicletele şi ne-am încolonat, plecând ca simpli pietoni înarmaţi, înapoi pe autostradă.

Ne-am întors pe şest, sub protecţia întunericului, ca să vedem dacă cei de pe mal vor muşca din momeală ca şi peştele caras. N-a durat şi cei de pe malul celălalt nu s-au mai putut abţine.

Podul a fost coborât în grabă şi un tip a înaintat cu precauţie ca să vadă ce-am lăsat pe-acolo. A cotrobăit circumspect prin colburii plini cu băutură, arătând încântat prada unora de pe malul celălalt. A făcut un prim transport, apoi s-a întors cu încă un tovarăş, ca să meargă prăduiala mai repede. La al treilea transport i-a lovit lăcomia şi lăsând precauţiile la o parte, au venit vreo 20, veseli nevoie mare.

Şiretlicul funcţiona. Atât aşteptam. Atunci am atacat cu toată forţa.

Din ambele părţi ale străzii, soldaţi de-ai noştri care ştiau bine cu cuţitul s-au strecurat tiptil în preajma cărăuşilor şi le-au tăiat beregăţile, ori le-au înţepat inimile. Totul a durat 20 de secunde, apoi încărcaţi de mărfurile noastre, aceştia au trecut podul în locul decedaţilor.

După un timp, de dincolo de pod s-au auzit ţipete disperate, schimburi de focuri, apoi urletele de victorie ale Arhanghelilor. Zona fusese pacificată, iar oponenţii erau acum liniştiţi, gen morţi.

Ne-am recuperat ce era al nostru, apoi am recuperat ce era al lor şi, lăsând politica la o parte, ne-am văzut mai departe de drum.

Secesioniştii. Statul Q.

Autostrada era blocată de o poartă de metal impresionantă, garnisită cu ţepi metalici ascuţiri, ce nu putea fi ocolită cu niciun chip, fiindcă un gard de sârmă ghimpată în cinci straturi securiza intrarea în teritoriu.

— De unde veniţi?

— Din New York.

— Ah, cetăţeni străini...

— Cum adică, cetăţean străin în tara mea? Suntem oameni liberi ai Statelor Unite.

— Statele nu mai sunt unite, iar asta nu mai e ţara ta. Bun venit în Noua Americă, ţara mea... Scopul şi durata vizitei?

— Interes de serviciu. Suntem în tranzit spre Tijuana.

— V-aţi vaccinat în ultimii doi ani? Guvernanţii au băgat în toate serurile sifon, şi-n bule microcipuri, care fac chestii dubioase în creierul vostru, de faceţi ca tâmpiţii orice vor ei.

— Nu prea.

— Asta e bine, ne-a informat cu amabilitate cucoana care se ocupa de noi. Preventiv, o să vă dăm cu nişte magneţi puternici, ca să vă paradească microcipurile, în caz că au rezistat la EMP.

— Ok, dar mai bine ne-aţi da cu spray, sau măcar cu apă.

— Apa-i rară, iar asta nu e sarcina noastră. Va trebui să declaraţi pe proprie răspundere că nu faceţi parte din statul paralel.

— Ne dăm cuvântul, stimată doamnă. De altfel, puteţi să vă uitaţi mai atentă la mutrele noastre, se vede cu ochiul liber că suntem domni onorabili. I-am chemat pe Chiorul şi pe Bizonul, şi dându-i drept exemplu ilustrativ, am întrebat-o pe femeie dacă aşa arată fiţoşii ăia din statul paralel?

— Arată în toate felurile, ne-a răspuns sec funcţionara, apoi a continuat: aşa că va trebui să completaţi declaraţia şi cu ea în dinţi vă prezentaţi la intrare. Lăsaţi armele acolo. Doar cetăţenii Noii Americi au dreptul să poarte arme în acest teritoriu. Acestea vă vor fi înapoiate la vama spre Tijuana din San Diego.

A fost un moment greu. Fără arme ne simţeam dezbrăcaţi. A trebuit să ne supunem, n-aveam de ales.

Am primit adeverinţe individuale pe care să le prezentăm pe post de acte, în faţa oricărui cetăţean ce ne va cere să ne legitimăm.

Plecaţi din vamă, am trecut de o cârcă de panouri care ne anunţau aberant şi triumfalist că zona e liberă de 5G şi am ajuns în piaţa unui orăşel unde un individ îmbrăcat mai de doamne-ajută ne-a acostat.

— Salut, fraţilor! Haideţi diseară încoace să sărbătorim!

— E vreun sfânt, ceva?

— Ieri ne-am proclamat independenţa.

— Am auzit...

— Vă aflati în ţara celor ce-o merită. O să fie o chermeză grandioasă cu râuri de şampanie, cu pişcoturi spriţate aduse tocmai din Argentina, cu doamne spălate cu săpun veritabil şi cu craci încrucişaţi cu eleganţă şi generozitate. Ocazia e de neratat. Toată lumea bună vine să se izmenească pe aici.

N-am scăpat până nu am jurat pe motoare, tatuaje şi insigne că venim, dar am uitat de el îndată ce s-a făcut pierdut în mulţime.

În noua republică, izolaţionismul era cuvântul ce flutura pe buzele tuturor. Oratori de ocazie sau de profesie urcau rând pe rând pe-o scenă improvizată, ca să dea din buze în aplauzele entuziaste ale prostimii strânse ca la urs.

— Fraţilor, prieteni şi... pisi. Am reuşit! De mâine începem lucrările. Ziduri mari, frumoase, trainice, ziduri de netrecut ne vor despărţi de ororile restului lumii. Afară, oamenii au un nou hobby, să se ucidă între ei. Nu ne băgăm. Aici nu vom renunţa la civilizaţie. Vom avea tramvaie trase de cai, baloane cu hidrogen, ziare de hârtie şi locomotive cu aburi. Mă rog, ce se poate. În câţiva ani vă promitem şi curent. Ne vom distra între noi, izolaţi total de exterior, iar peste câteva sute de ani, când ăia se vor fi răzit, vom ieşi în siguranţă şi vom subjuga, apoi vom repopula pământul.

Ne-am privit dând din cap. Între căpiaţii ăştia nu era de stat nici măcar o clipă, aşa că hopa-sus pe motoare şi direcţia San Diego, acolo unde ne aşteptau armele şi libertatea care ne era atât de dragă.

La vamă, o femeie de treabă ne-a înştiinţat.

— În cazul în care vă vreţi arsenalul înapoi, este obligatoriu să învingeţi în ring pe unul dintre cetăţenii noştri.

— Daaaa? La alegerea noastră?

— Nu! Alegerea ne aparţine şi în cazul luptătorilor voştri şi pentru ai noştri.

Mi s-a urcat sângele la cap instantaneu. În ciuda feţei care nu m-ajută, nu suport să fiu luat de prost.

— De ce nu ne-aţi spus de la început?

— Nu ati fost informaţi? Probabil e vorba de o mică deficienţă de comunicare, pentru care ne cerem scuze!

— Lasă vrăjeala, scuzele voastre nu mă încălzesc cu nimic.

— Dacă aveţi nemulţumiri, puteţi să faceţi o reclamaţie la ghişeul 7.

La ghişeul respectiv era o coadă care ducea până la capătul străzii. Butch a încercat să se lipească de una de jurai că-i vie, folosindu-se de farmecul său personal şi de un briceag pe care nu-l predase. Idioata a început să ţipe ca din gură de şarpe şi au apărut nişte poliţişti călare care ne-au bastonat de ne-au mers fulgii.

Uite aşa am renuntat la reclamaţie. Trebuia să intrăm la bătaie pentru armele noastre, n-aveam de ales.

Ni s-au oferit două partide. Miza era mare. Dacă eram victorioşi măcar într-una puteam să ne recuperăm ustensilele de ucis. Dacă nu, urma să ne pierdem şi motoarele. »

The Rock a intrat în arenă, hotărât să-şi termine cât mai repede oponentul. Când am văzut cu cine intră în ring m-a umflat râsul. Comentatorul a început să urle de am crezut că-i crapă o vână în cap.

— Din partea Noii Americi, campioana momentului, Lily Bestia.

Avea coana Lily asta un trup provocator, de zeiţă porno şi nişte picioare de 25 de metri, de te lua cu rău de înălţime urmărindu-le în desfăşurare. Specimenul ar fi făcut cinste oricărui bordel de oraş, cu clientelă sado-maso selectă. Era echipată cu un body de plasă gândit genial, cât să nu ascundă absolut nimic, iar în cap avea un coif metalic de influenţă grecească, cu o creastă ascuţită ca o lamă de cuţit. Am ovaţionat-o şi noi, că era piesă de colecţie, în ciuda părului albastru şi a machiajului strident de ţoapă.

Mişcările de stretching balistic pe care le-a executat în sinusoide perfecte, cu dexteritatea unei dansatoare olimpice la bară au adus mulţimea în delir erect.

Pe mine altceva m-a tulburat. Bestia avea pătrăţele bine definite pe abdomen, ca o campioană la culturism şi un joc de picioare ameţitor ce trăda o mare experienţă de luptătoare. I-am făcut lui The Rock semne îngrijorate ca să ia seama la ea, dar nătărăul mi-a făcut un semn blazat de superioritate maximă, care-mi arăta că a luat-o pe fată la preţ de matineu.

— Atacă, păpuşă masculină! l-a îmboldit Lily pe The Rock.

— Ok, soro! Vreau să te am pe conştiinţă.

Insensibil la farmecele piţipoancei, The Rock s-a repezit în ea ca un tanc spre o trotinetă. Intenţia i se desluşea clar în trăsăturile abrutizate de alcool – să o frângă pe genunchi în doi timpi şi trei mişcări. S-a grăbit niţeluş şi şi-a furat un picior în ureche care ar fi leşinat şi o vacă, dar el nici n-a clintit. Tribunele au vuit, trăind cu intensitate momentul. The Rock a contraatacat cu violenţă, dar fără dibăcie, dând vreo trei pumni zdraveni în aer, de-am zis că-i zboară mâna din cot.

Bestia i-a admirat croşeele date în gol, salutând publicul, de undeva din spatele lui. Apoi l-a umplut pe băiat de respect, omenindu-l cu două lovituri de picior nimicitoare în rinichi, împlinite cu una mai dibace în boaşe, care l-a clătinat, făcându-l să-si reevalueze prioritătile vieţii.

În timp ce The Rock al nostru încerca cu tenacitate să înţeleagă ce i se-ntâmplă, având faţa schimonosită de durere, a urmat năpasta. Bestia nu i-a respectat meditaţia, ci s-a mişcat zglobiu în jurul lui, apoi privindu-l în ochi i-a sărit fulgerător cu ambele picioare la gât şi l-a lovit cu ascuţişul coifului metalic, crăpându-i capul în două ca pe o nucă.

Fanii au început să aclame zgomotos, în timp ce The Rock s-a prăbuşit asemenea unui sequoia tăiat de drujbă, cu capul făcut ţăndări şi creierii i s-au împrăştiat dizgraţios în talaşul arenei.

— Nu ştiam că are atâta creier, a remarcat admirativ Maniacul. Poate l-aş fi respectat... sau măcar l-aş fi urât.

Ciudat, dar moaca lui The Rock era zâmbitoare, de parcă ne făcuse o ghiduşie murind. N-am avut timp să mă bucur că scăpasem de-un oponent de temut, că trupul decedatului a fost debarasat la iuţeală, apoi s-a aruncat o mână de talaş pentru ca următorii luptători să nu patineze prea tare în creieri şi s-a trecut la confruntarea care mă privea direct.

Când am pătruns în arenă, asistenţa a sărit în sus ca electrocutată. Am bombănit un blestem ramificat până la a opta generaţie, întrebându-mă pentru a nu ştiu câta oară ce caut eu în viaţa mea şi alte căcaturi lugubre. Eram cusurgiu. Se pare că bătăile cu pitici erau bine primite.

Oare cu cine urma să mă înfrunt şi cum?

Aş fi preferat să mă măsor în zicale şi vorbe de duh, ca să am şi eu o şansă, dar nu-mi făceam iluzii. Mi-am examinat pumnii, de care mă folosisem recent doar ca să o lansez pe babă spre îngeri. Nu erau mare scofală, iar lacul de unghii de când eram Albă ca zăpada putea fi încă distins de cunoscători.

Apoi a intrat oponentul, iar haosul şi rumoarea s-au instalat în tribune. La vederea lui m-au luat toţi dracii şi n-am avut decât un singur comentariu, dar zbierat.

— Viaţa mea e un rahat. Să mă ucidă naiba cineva, că nu mai suport!

Mă aşteptam la altă gagică sau la vreun copil luptător, dar mi-am luat ţeapă. Am descoperit cu un nod în gât că urma să mă bat cu un berbec corpolent şi fioros cu o sculă enormă în erecţie, tuns ca un leu. Aveam aşteptări destul de negre în privinţa viitorului meu imediat şi nici pe termen lung nu stăteam prea bine.

— O raţă nu mi-ar fi ales. Ăsta mă şi bate, mă şi violează, mi-am zis agitat.

— Nu e mai bun ca tine şi nici mai frumos, mi-a urlat matern Bizonul.

Ostilităţile au început fără tatonări, iar animalul m-a tamponat din prima cu nişte coarne răsucite, de-am crezut că-mi înghit limba. Bestia behăia de jurai că e leu sau ceva. Avea mizerabilul ochii atât de roşii şi era atât de furios, încât ai fi zis că a fost înţărcat cu steroizi. Exista o singură variantă ca să scap. Să nu intru în panică.

N-am ţinut cont de ea, fiindcă eram prea panicat.

Aşa că am început să fug în cerc cu berbecul aproape, mirosindu-mi necontenit fundul, de parcă eram promişi. Din viteză, am citit un soi de pasiune nesănătoasă în ochii lui. Atenţia asta mă măgulea, dar nu m-am lăsat. N-am vrut să fiu mireasa lui, dar nici n-aveam cum să iau distanţă cu picioarele alea scurte. Îndată ce şi-a dezvăluit sentimentele, văzând că metodele lui de seducţie n-au funcţionat, amicul s-a dedat cu frustrare la durităţi. A urmat o avalanşă de lovituri năpraznice, aplicate cu sprijin pe picioarele din spate, care mi-au tăbăcit bucile şi m-au proiectat în cele mai jenante poziţii.

Calvarul a continuat cu berbecul mai îndârjit şi mai pasional.

Ori era un fetiş local, ori trebuie că eram sexy în relaţia asta olecuţă duplicitară cu berbecul. Aclamaţiile nu mai conteneau, şi-am întrezărit demenţi mângâindu-se într-o dinamică accentuată cu ochii bulbucaţi de pasiune bolnavă, în timp ce bestia mă maltrata de-mi mergeau fulgii.

Toată lumea aştepta lovitura de graţie, dar berbecul nu se grăbea.

Mi-am văzut moartea cu ochii.

Eram atât de paradit, încât nici nu mai ştiam de unde să mă ţin de durere.

Dacă am văzut că nu merge pe corecte, i-am dat ticălosului perversa. Am micşorat treptat cercurile până când, ameţit de atâtea rotiri, berbecul a căzut în fund, în acel moment am sărit pe el şi l-am gâtuit cu mânuţele mele mici şi murdare.

Murmurul dezolat al spectatorilor şi fluierăturile lor ostile, mi-au arătat clar de partea cui erau. Mi s-a părut absolut normal. Berbecul era un cetăţean leal al Noii Americi, pe când eu, nu.

Oficialităţile au jucat corect. La vama de la San Diego armele ne aşteptau aliniate frumos într-un rastel pe care scria, la nume de familie, Haos.

Cum naiba de ne ştiau aşa de bine?...

Aici e Tijuana

Zece mile. Eram frânţi, plini de praf, de sânge şi de năduşeală, dar indicatorul ne-a dat un impuls formidabil. Am zdrobit acceleraţiile sub tălpi, chiuind. Oraşul pentru care bătusem atâta drum, pentru care depăşisem atâtea piedici, pentru care ne riscasem vieţile de atâtea ori, Tijuana sau Colţul Mexicului, cum i se mai spunea, era la o aruncătură de băţ.

M-am înfiorat. Pulsul mi-a luat-o razna.

În câteva minute urma s-o reîntâlnesc pe Jane, care, draga de ea, pariez că avea să mă întâmpine abţiguită, cu un mare trabuc înfipt în colţul gurii, cu vreo treişpe' beri în faţă şi cu patru muchachos la picioare.

S-o fi prins sărăcuţa că drumul ăsta n-avea decât o minimă legătură cu ea, totul fiind numai un joc meschin de putere? Eu zic că da, fiindcă berea ajută la inteligenţă, când o bei cu damigeana.

Sau... aşa mi-ar plăcea.

Dumnezeul motocicliştilor ne protejase cât să ajungem mai mulţi decât am plecat, iar cei care dispăruseră dintre noi spre raiul curselor moto de pe lumea cealaltă, avuseseră morţi frumoase, de războinici adevăraţi. Mizeria de la spitalul morţii nu se pune...

Am trecut în faţa coloanei, nerăbdător să-l văd, apoi după o curbă s-a arătat.

Frâna pe care am pus-o era să mă arunce în cap, iar cei din spate era cât pe aici să mă ciocnească. N-au vociferat. Au venit toţi lângă mine, apoi, şocaţi, şi-au scos căştile ca să privească mai bine.

Butch, care-i fusese amant, vorbi primul.

— Unde eşti tu, Jane, biata de tine?

— Peste tot, fu de părere Maniacul. Păcat de benzină, completă înciudat.

— Să-i căutăm hoitul. Dacă nu dăm de ea, mai sunt şanse. Poate n-a ajuns sau o fi scăpat, încercă Bizonul să nege ceea ce vedea.

— Ţine-ţi limba-n gură! i-o tăie Buttface.

— Atâţia băieţi au murit degeaba, am remarcat mâhnit, apoi am continuat în gând: numai din vina mea...

În faţa ochilor noştri se întindea ceea ce până nu demult era fala Mexicului, Tijuana. Oraşul nu mai exista. Fantomele clădirilor lui defuncte proiectau o imagine de coşmar, trimiţându-ne cu gândul la rămăşiţele unui trup incinerat.

Şi? Cui îi mai păsa?

Toţi erau morţi şi actualmente putrezeau clipocind în soarele mexican, cel mai naşpa cuptor din lume, invidia Saharei. Nici măcar şobolanii, dragii de ei, nu scăpaseră întregi. Viaţa în oraş pierise cu desăvârşire, îngropată sub ruine înnegrite de fum.

Locul fusese transformat de o explozie cataclismică într-o groapă adâncă, în care totul fusese fărâmiţat, rupt sau strivit. Molozul, devenit rege, domnea peste dărâmăturile supuse din care se iţeau fuioare rebele de fum ce zăpăceau ciorile mâncătoare de leşuri care-şi făceau veacul prin jungla de fiare contorsionate.

Ceva s-a rupt atunci iremediabil. Nu mai puteam să-i mint şi să mă mint.

Nu mai aveam vreun ţel în care aş fi putut să cred. Să mă mai cramponez de putere era acum inutil.

Mi-am zis:

— Trebuie să fac ceva aici şi acum, altfel voi continua aşa pentru totdeauna!

Am inspirat adânc, apoi mi-am scos fără nicio vorbă însemnele tribului şi le-am predat Bizonului. Despuiat de semne, eram un nimeni în drum. M-am simtit vlăguit. Puseul meu de curaj se cam isprăvise.

Era un moment minimat să încasez un cuţit în jugulară.

Dacă una dintre gâştele alea care apar la tot felul de sindrofii şi îţi bagă un microfon sub nări, întrebându-te stupid cum te simţi, ar face acum acelaşi lucru cu mine, i-aş răspunde cu sinceritate:

— Ca un iresponsabil care face legat la ochi o roată pe marginea unui furnal încins.

Am început să înaintez printre foştii mei tovarăşi, cu privirea aţintită înainte, într-o încercare absurdă de a evita contactul vizual direct. M-am ţinut tare, deşi instinctele-mi spuneau s-o rup la fugă urlând.

Dar băieţii n-au făcut nimic şi nici n-au încercat să mă oprească.

Nu mă aşteptam. M-am emoţionat şi pe acest fond cu încărcătură specială, o parte din mine, presupun cea bună, şi-a dorit din tot sufletul să-i mitralieze.

— Au înnebunit golanii ăştia sau... ce?

Era dovada supremă de respect în lumea mea bazată pe forţa brută.

Respect pentru ce, că eu fugeam ca un laş mărunt să-mi văd de viată, lăsându-i cu curu-n baltă, în dulcele stil josnic Little Boss? I-am adus până aici ca să-i las să se descurce cum or putea la întoarcere? Ce dracu înţeleg ăştia, că eu nu mai pricep nimic?

Rămânea să cuget mai adânc şi penetrant asupra aspectului...

Le-am mulţumit scuturându-mi capul cu un semn care s-a vrut demn, dar n-am avut nici în ultimele clipe puterea să le cer iertare că i-am detestat pe fiecare în parte, că n-a trecut nici măcar o clipă în care să nu-i vreau crăpaţi şi că i-am minţit o viaţă că sunt ce-ar fi vrut ei să fiu, adică o pocitanie mică şi crudă, în loc să mă arăt cu adevărat cum m-a făcut Dumnezeu, adică o pocitanie la fel de mică şi întrucâtva sensibilă. În tot timpul ăsta, o întrebare îmi tot dădea târcoale.

— Oare am făcut suficient ca să-i salvez pe cei pe care-i iubesc?

Mi-am încordat creierii, căutând în toate ungherele minţii persoane dragi, de care să fiu ataşat emoţional, pentru care ar fi trebuit să mă zbat. Într-un târziu a trebuit să admit.

— Exceptând-o pe Jane, eu nu iubesc pe nimeni şi nimănui nu-i pasă cu adevărat de mine.

În egoismul meu nerecunoscut, speram ca Arhanghelii să-mi simtă lipsa, în pacifismul meu nedezvăluit doream să nu omoare mai mult decât trebuie, iar în înţelepciunea mea pretinsă, ţineam morţiş ca succesiunea în fruntea găştii să nu îi revină tocmai Maniacului, pentru care baia de sânge era o obligaţie, nu o necesitate.

Dar până la urmă, ce mai conta!? Ducă-se!

În timp ce toţi au început să claxoneze scandând sacadat Little Boss, cu armele ridicate în slăvi, mi-am dus trădarea până la capăt, am urcat pe Harley şi mi-am urmat umbra ce se proiecta alungită în faţa mea, plecând de unul singur să mă pierd în prafurile dinspre soare-apune.

N-am zis nimănui, fiindcă nu aveam cum să justific, dar încă speram că Jane nu era moartă şi că mă aşteaptă undeva, matoală, să vin să o salvez...

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI – Drum mortal spre Tijuana....4
Blackout şi amor nebun....5
New York, New York....10
Little Boss....15
Vineri, 13....21
Mica prinţesă....28
La drum!....34
Măcelul....38
Spitalul morţii....42
Cruciaţii....46
Înrolaţi....51
Flower power....58
Filosofie de doi bani....61
Copiii nimănui....63
Oamenii ceasului....66
Prăjiţi....72
Conjuraţia milogilor....78
Puterea neagră....83
Secesioniştii. Statul Q.....86
Aici e Tijuana....92

Mai întâi s-a întâmplat în Europa. După care întreaga Americă a rămas fără energie electrică. Şi apoi lumea întreagă.

Prima parte a seriei Arhanghelii Haosului ne poartă de-a latul continentului american, alături de o bandă de motociclişti ucigaşi al cărei singur ţel este de a ajunge la iubita şefului bandei, surprinsă de evenimentul cataclismic în oraşul mexican de graniță Tijuana.

Cei mai răi dintre cei mai răi constată astfel, nevoiți să treacă prin tot felul de încercări care mai de care mai dificile, că răutatea ființei umane aflate în postura de a supraviețui nu poate fi întrecută de niciun animal sălbatic şi că, în pofida crimelor odioase pe care le-a săvârşit, orice suflet primeşte, în cele din urmă, chiar şi atunci când nu se mai aşteaptă deloc, şansa sa la mântuire.

Un roman electrizant, amuzant şi plin de întorsături de situație menite să creeze o experiență de lectură de neuitat!

ISBN 978-606-96254-1-5

9 786069 625415

www.pavcon.ro